

Frederik Pohl

AZ ÁTJÁRÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

Frederik Pohl: Gateway
Ballantine Books, New York
© 1977 by Frederik Pohl

Fordította Nagy Sándor

A fedél Veres László munkája

© Nagy Sándor, 1991
Hungarian translation

Frederik Pohl: Az Átjáró

I

Nevem Robinette Broadhead, de ettől függetlenül hímnemű vagyok. Az analitikusom (akit csak Sigfrid von Idegnek hívok, ámbár nem ez a neve, s mi több, gépről lévén szó, neve sincs) jó csomó elektronikus élvezetet merít a fenti tényből.

– Na és, Bob, miért zavar az, hogy egyesek női névnek hiszik a neved?

– Engem ugyan nem zavar.

– Akkor meg miért hozakodsz elő vele folyton?

Bosszant, hogy folyton azzal hozakodik elő, hogy mért hozakodok elő folyton valamivel. A plafont nézem, a lelógó mobilokkal és papírmicsodákkal, aztán kinézek az ablakon. Persze nem igazi ablak. Mozgó holokép, a Kaena Pointot mutatja, a partra áradó hullámokkal. Sigfrid programozása elég eklektikus. Egy idő után megszólalok:

– Mit csináljak, így neveztek el a szüleim. Próbáltam már R-O-B-I-N-E-T-nek is írni, de akkor meg senki se tudta rendesen kiolvasni.

– Új nevet is felvehetnél, nem?

– Ha nevet változtatnék – mondom, és tudom, hogy igazam van –, akkor biztos azt mondanád, hogy görcsösen védeni próbálom belső dichotómiámat.

– Szerintem inkább azt mondanám – jegyzi meg Sigfrid nehézkes, gépi igyekezettel a jópofaságra –, hogy, légy szíves, ne használj pszichoanalitikai ter-

minus technicusokat. Nagyra értékelném, ha csak az érzéseidről beszélnél.

– Semmi más sem érzek – mondom ezredjére –, csak azt, hogy boldog vagyok. Nincsenek problémáim. Mért ne lennék boldog?

Jó sokat játsszunk ezeket a szópárbajokat, de én nem vagyok oda értük. Azt hiszem, valami hiba lehet a programjában.

– Mondd csak, Robbie: miért nem vagy boldog? Nem válaszolok, de ő csak erősködik.

– Azt hiszem, aggódsz valamiért.

– A nagy szart, Sigfrid! – mondom enyhe csömörrel. – Mindig ezt mondog. Nem aggódok én semmiért.

Erre ügyeskedéssel próbálkozik. – Nincs abban semmi rossz, ha elmondod, mit érzel.

Újra kinézek az ablakon, s közben dühös vagyok, mert érzem, hogy reszketek, de nem tudom, mitől.

– Olyan vagy, Sigfrid, mint pattanás a seggen, tudod-e?

Erre mond valamit, de hogy mit, azt nem tudom, mert nem figyelek oda. Azon töröm a fejem, hogy minek pocskékolom itt vele az időmet. Ha valakinek minden oka megvan a boldogságra, akkor az én vagyok. Gazdag vagyok. Elég jóképű is. Nem vagyok túl öreg se, és különben is, megvan a Teljes Orvosim, úgyhogy még vagy ötven évig jóformán olyan korú lehetek, amilyen csak akarok. New York Cityben lakom, a Nagy Bura alatt, amit néhány hírességtől eltekintve csak azok engedhetnek meg maguknak, akik igazán jól vannak eleresztve. Van egy nyári lakásom is a Palisades-gátnál, a Tappan-tengerre néző ablakokkal. A csajok pedig egyszerűen megvesznek a három karperecért, amit a Küldetésekért kaptam. A Földön nem sok feltárával találkozhatnak, még New Yorkban sem. Mind oda-

vannak, hogy meséljem el nekik, milyen is igazából odakint az Orion-felhő környékén vagy a Kis-Magellán-felhő táján. (Persze egyik helyen se jártam. Az egyetlen igazán érdekes helyről viszont, ahol csakugyan voltam, nem szeretek beszélni.)

– Vagy pedig – mondja Sigfrid, miután kivárta a megfelelő számú mikroszekundumot, hogy válaszolhassak, bármi volt is az iménti kérdése –, ha csakugyan boldog vagy, akkor meg miért jársz hozzám segítségért?

Utálom, amikor olyasmit kérdez tőlem, amit magam is kérdezni szoktam magamtól. Nem válaszlok. Addig fészkelődök, míg megint kényelmesen nem érzem magam a műanyag-hab matracon, mert tudom, hogy hosszú, rohadt szeánsznak nézek elébe. Ha én azt tudnám, mért van szükségem segítségre, ugyan mi szükségem is volna segítségre?

– Rob, ma nem vagy valami közlékeny – mondja Sigfrid a matrac fejénél elhelyezett apró hangszórón keresztül. Néha egy egészen életszerű bábót használ. A báb egy karszékben szokott ülni, a ceruzáját babrálja, s időnként huncutul elmosolyodik. De már mondtam neki, hogy ettől ideges leszek. – Mi volna, ha elmondanád, hogy mire gondolsz?

– Nem gondolok semmi különösre.

– Engedd el a gondolataidat, Rob. Mondd ki, ami először ötlik fel benned.

– Emlékek... – mondom és elhallgatok.

– Milyen emlékek, Rob?

– Az Átjáró?

– Ez inkább kérdésnek hangzott, mint kijelentésnek.

– Lehet, hogy az is. Nem tehetek róla. Az Átjáró jutott az eszembe.

Minden okom megvan arra, hogy ne felejtsem el az Átjárót. Onnan van a pénzem, a karperecek és a

többi cucc. Eszembe jut a nap, amikor otthagytam az Átjárót. Mikor is volt az? A 22-ik ciklus 31-ik napján, vagyis... úgy tizenhat évvel és pár hónappal ezelőtt. Harminc perccel a hajóindulás előtt engedtek el a kórházból. Arra sem volt időm, hogy fölvegyem a pénzem. Épp csak hogy beszálltam és már tüztünk is.

Sigfrid udvariasan megszólal:

– Légy szíves, Robbie, mondd ki hangosan, ami-re gondolsz.

– Shikitei Bakinre gondolok – felelem.

– Igen, emlékszem, említetted őt. Mi van vele?

Nem válaszolok. Szegény, lábatlan Shicky Bakin a szomszéd szobában lakott, de nincs kedvem mesélni róla Sigfridnek. Fészkelődök a kerek matracon, közben Shickyre gondolok, és megpróbálok sírni.

– Zaklatottnak látszol, Bob.

Erre sem felelek. Shicky volt szinte az egyetlen az Átjárón, akitől elbúcsúztam. Furának tűnhet, mert nagyon különbözött a státusunk. Én feltárá voltam, ő pedig szemetes. Alkalmi munkáért épp csak annyit kapott, amennyi a létfenntartási adóra futotta. (Még az Átjárón is szükség van olyanokra, akik eltakarítják a szemetet.) Szegény Shicky azóta már biztos túl öreg és beteg lett ahhoz, hogy bármi hasznát vegyék. Akkor viszont alighanem ki is lökték már az űrbe. És akkor még szerencsésnek lehet mondani. Ha nem volt ilyen szerencsés, akkor visszaküldték egy bolygóra, ahol persze szintén a halál várt rá, de előbb még tehetetlen nyomorékként kellett tengődnie néhány hétig.

Szóval ez a Shicky a szomszédom volt. Reggelenként alighogy felkelt, kínos gonddal kiporszívózta a cellája minden egyes négyzetcentijét. Állandóan kosz volt az Átjárón, s minden takarítási kísérlet

ellenére is rengeteg szemét szállongott összevissza. Amikor már az egész szobában tökéletes tisztaság volt, még a kis gazok gyökere körül is, amelyeket ültetni és gondozni szokott, fogott egy marék kavicsot, üvegkupakot és papírfecnit – lényegében ugyanazt a szemetet, amit előtte összeporszívózott – és nagy gonddal ismét szétrakosgatta az egészet az immár tiszta cellában. Tiszta röhej volt. Nem értettem, hogy mi a különbség, de Klara... Klara azt mondta, hogy ő igen.

– Rob, most épp mire gondolsz? – kérdezi Sigfrid.

Embrióhelyzetbe kunkorodok és valamit motyogok.

– Nem értettem, Robbie, hogy mit mondtál.

Nem válaszolok. Vajon mi történhetett Shicky-vel? Biztos nem él már. Egyszerre elfog a szomorúság, hogy Shicky meghalt – oly messze Nagoyától –, s azt kívánom, bárcsak sírni tudnék. De nem tudok. Hánykolódom a habszivacson, feszengek, hogy csak úgy recsegnék a biztosítósíjak, melyekkel le vagyok szorítva. Semmi sem használ. A fájdalom és a szégyen csak nem akar a felszínre törni. A sikertelenség dacára is elégedett vagyok egy kicsit magammal, ha másért nem, azért, hogy ennyire igyekszem felszínre hozni az érzéseimet. A fárasztó szeánsz pedig csak megy tovább.

– Bob – mondja Sigfrid. – Túl sokáig tart, míg válaszolsz. Gondolod, hogy valamit elfojtasz magadban?

– Marha okos kérdés, mondhatom! Még ha úgy is volna, honnan tudhatnám én azt?! – Szünetet tartok, hogy átvizsgáljam az agyam minden zegézugát, nincs-e valahol egy lezárt lakat, amit meg kéne nyitnom Sigfrid előtt. Egyet sem találok.

– Nem hinném, hogy erről van szó – mondom

megfontoltan. – Igazán nem érzem, hogy blokkolnék. Inkább csak azt, hogy túl sok dologról szeretnék beszélni, s nem tudom, hogy melyikkel kezdem.

– Amelyikkel csak akarod, Rob. Beszélj arról, amelyik először jut az eszedbe.

Az elsőről beszéljek? Milyen süketül hangzik. Honnan tudnám, melyik az első, amikor egyszerre forr bennem az összes gondolat? Apámról beszéljek? Anyámról? Sylviáról? Klaráról? Szegény lábatlan Shickyról, amint repülés közben egyensúlyoz és füstifecske módjára csapong az Átjáró légterében, bogarak helyett cicás koszosokra vadászva?

Olyan helyeket igyekszem elérni az agyamban, melyek, tudom: fájdalmasak lesznek, ha elérem őket, hisz eddig még mindig fájdalmat okoztak. Azt, amikor hétévesen fel s le parádéztam a Szikla park sétányán a többi kölyök előtt, remélvén, hogy valaki majd csak odafigyel rám. Azt, amikor kiszakadtunk a valós térből, s tudtuk, hogy csapdába estünk, miközben az a szellemcsillag úgy bukkant elő a semmiből alattunk, mint fakutya képen a vigyorgás.

Ó, van vagy száz ehhez hasonló emlékem, és mindegyik fájó. Vagy legalábbis fájhat. A memóriám regiszterében a FÁJDALMAS címke alatt szerepelnek. Tudom, hogy hol találom őket, és tudom, hogy milyen érzés, amikor a felszínre engedem őket.

De csakis akkor fájnak, ha hagyom, hogy előjöjjenek.

– Várok, Bob – mondja Sigfrid.

– Gondolkozom – felelek. Miközben ott fekszem, felötlik bennem, hogy el fogok késni a gitárleckéről. Erről másvalami jut az eszembe. A bal kezemre pillantok, nézem, nem nőttek-e túl hosszúra a kör-

meim, s azt kívánom, bárcsak vastagabb és keményebb volna a bőr az ujjbegyeimen. Nem tudok túl jól gitározni, de nem izgatom magam emiatt olyan nagyon, a játék viszont örömet szerez. Csak gyakorolni kell sokat, meg memorizálni. Lássuk csak, mondom magamban, mi is a különbség a dúr és a moll skála között?

– Rob – mondja Sigfrid. – Ma nem sokat haladtunk, pedig már csak tíz-tizenöt perc van hátra. Mi volna, ha kimondanád az első dolgot, ami csak az eszedbe jut... Most!

Az első dolgot elhallgatom, csak a másodikról beszélek.

– Eszembe jutott, hogy hogy sírt az anyám, amikor az apám meghalt.

– Azt hiszem, Bob, hogy nem ez volt az első gondolatod. Tudod mit? Majd találgatok. Nem Klarával függött össze?

Teleszívom a mellkasom, bizsergést érzek. Akadozva veszem a levegőt. Egyszerre Klarát látom magam előtt, úgy, ahogy tizenhat éve nézett ki, egy órával se öregebbnek...

– Azt hiszem, Sigfrid, hogy tulajdonképpen anyámról akarok beszélni – mondom, s egy udvarias, szabadkozó kuncogást engedek meg magamnak.

Sigfrid soha nem szokott megadóan sóhajtani, de ismeri a hallgatásnak azt a módját, amely lényegében ugyanúgy hangzik.

– Az a helyzet – folytatom a lényeges momentumokat gondosan körvonalazva –, hogy újra akart házasodni apám halála után. Persze nem azonnal. Azt sem állítom, hogy örült volna a halálának vagy ilyesmi. Tény, hogy szerette az öreget. De ma már látom, hogy mégiscsak egészséges fiatal asszony volt, vagy legalábbis viszonylag fiatal. Várj csak,

azt hiszem, olyan harminchárom éves lehetett. És ha én nem lettem volna, biztos vagyok benne, hogy megint férjhez megy. Bűntudatom van emiatt. Én akadályoztam meg benne. Odamentem hozzá és azt mondtam neki: „Nem kell neked másik férj, anyukám. Én vagyok a férfi a családban. Majd én gondoskodok rólad.” De persze nem tudtam, hisz nem lehettem több ötévesnél.

– Azt hiszem, Robbie, akkor már kilencéves voltál.

– Kilenc? Várjunk csak. Tényleg, azt hiszem, igazad van... – mondom, és megpróbálok lenyelni egy nagy adag nyálát, ami valahogy hirtelen összefutott a torkomban. Fulladozok és köhögök tőle.

– Folytasd csak, Rob! – biztat Sigfrid. – Mit akartál mondani?

– A franc essen beléd, Sigfrid!

– Gyerünk, Rob, mondd csak ki!

– Mondjak, de mit? Szűzanyám, Sigfrid, a plafonra kell mászni tőled. Mire jó ez az egész baromság?

– Kérlek, Bob, mondd el, hogy mi nyomja a lelked!

– Fogd már be azt a kibaszott bádogpofádat! – tör elő belőlem egyszerre a gondosan leplezett fájdalom; kibírhatatlanul, feldolgozatlanul.

– Azt javaslom, Bob, hogy próbálj meg...

Nekifeszülök a szíjnak, nagy darabokat rúgok ki a habszivacsból és torkom szakadtából üvöltök:

– Fogd már be a pofádat, hallod?! Nem akarlak hallani! Hát nem érted, hogy képtelen vagyok rá? Képtelen! Nem bírom! Nem bírom!

Sigfrid türelmesen vár, míg abbahagyom a sírást, ami, mellel, elég hamar bekövetkezik. És aztán, mielőtt még bármit is mondhatna, fáradtan megszólalok:

– A rohadt életbe, Sigfrid, semmire se jó ez az egész. Azt hiszem, abba kéne hagynunk. Biztos vannak mások, akiknek nagyobb szükségük van a szolgálataidra, mint nekem.

– Ami azt illeti, Rob – mondja –, így is épp elég jól ki tudom elégíteni a velem szemben támasztott igényeket.

Nem válaszolok. A matrac mellé készített papírtörülközőért nyúlok, hogy felszársítam a könnyeimet.

– Tulajdonképpen még szabad kapacitásom is van – folytatja. – Azt azonban neked kell eldöntened, hogy folytassuk-e a szeánszokat vagy sem.

– Van valami innivalód a pihenőben? – kérdezem.

– Amilyenre te gondolsz, olyan nincs. Van azonban egy bár a legfelső emeleten. Úgy mondják, nagyon kellemes hely.

– Na jó – mondom. – Csak azt tudnám, mit keresek én itt.

Tizenöt perccel később, miután előjegyeztettem magam a jövő heti szeánszra, a pihenőben ülök és egy csésze teát iszom. Füülelek, vajon a következő páciens elkezdte-e már az üvöltést, de nem hallok semmit. Így aztán megmosom az arcom, megigazítom a sálam és lesimítom a kacsafarkat a hajamban. Felmegyek a bárba, hogy bedobjak valamit. A főpincér – emberi lény – ismer engem, és olyan asztalt ad, ahonnan a Bura déli, alsó-öbli peremét látni. Egy magas, zöld szemű és rézbőrű lány felé int a tekintetével, aki egymagában ül a szomszéd asztalnál, de én megrázom a fejemet. Iszom egy rövidet, közben a rézbőrű lány lábaiban gyönyörködök, s azon jár az eszem, hogy hol fogok vacsorázni ma este. Még nem döntöttem el a kérdést, amikor elindulok a gitárórára.

481	IRRAY(O) = IRRAY(P)	13,320
	,C, Azt hiszem, aggódsz valamiért.	13,325
482	XTERNALS ;66AA3 IF ;5B	13,330
	GOTO **7Z3	13,335
	XTERNALS @ 01R IF @ 7	13,340
	GOTO **7Z4	13,345
	,S, A nagy szart, Sigfrid! Mindig	13,350
	ezt mondod.	13,355
	XTERNALS @99997AA! IF @8	13,360
	GOTO **7Z4	13,365
	IF ? GOTO **7Z10	13,370
	,S, Nem aggódok én sem-	13,375
	miért.	13,380
483	IRRAY .SZAR. .MINDIG.	13,385
	.AGGÓDIK/NEM.	13,390
484	,C, Mi volna, ha beszélneél	13,395
	róla?	13,400
485	IRRAY(P) = IRRAY(Q)	13,405
	INITIATE COMFORT MODE	13,410
	,C, Nincs abban semmi rossz,	13,415
	ha elmondod, mit	13,420
	érezel.	13,425
487	IRRAY(Q) = IRRAY(R) GOTO **1	13,430
	GOTO **2	13,435
	GOTO **3	13,440
489	,S, Olyan vagy, Sigfrid, mint	13,445
	pattanás a seggen,	13,450
	tudod-e?	13,455
	XTERNALS @1! IF ! GOTO **7Z10	13,460
	IF **7Z10! GOTO **1	13,465
	GOTO **2 GOTO **3	13,470
	IRRAY .PATTANÁS.	13,475

Amióta eszemet tudom, mindig is feltáró szerettem volna lenni. Nem lehettem több hatévesnél, amikor apám és anyám elvitt egyszer Cheyenne-be, egy vásárra. Hot dog és pattogatott szója, színes hidrogénes léggömbök, cirkuszi kutyák és lovak, szerencsekerék, játék és hinta. Volt a vásárban egy felfújható sátor is – egy dollár volt a beugró –, ahol csupa olyan import cuccot mutattak, amit a vénuszi hícsí alagutakban lehetett találni. Imalegyezők és tűzgyöngyök, meg valódi hícsí fémből készült tükrök: darabjuk huszonöt dollár. Apa azt mondta, hogy hamisítványok, de számomra valódiak voltak. Ám bár mindegy is, mert úgyse lett volna rá pénzünk. Meg aztán, őszintén, mire kellett volna nekem az a tükrök? Arra, hogy a lófogaimban meg a pattanásaimban gyönyörködjek?

Az Atjárót épp akkoriban találták meg. Éjjel, a légibuszon, útban hazafelé, hallottam, hogy az apám erről beszél. Gondolom, azt hitték, hogy alszom, pedig a hangjából kiérződő sóvárgás végig ébren tartott. Ha anyám és én nem lógunk a nyakán, biztos megtalálta volna a módját, hogy eljusson oda. Így azonban nem volt rá esélye. Egy év múlva meg már halott volt. Semmi egyebet nem örököltem utána, csak a munkáját, s mihelyt elég nagy lettem hozzá, be is álltam a helyére.

Nem tudom, dolgoztak-e valaha tápanyagbányában, de hallani biztosan hallottak róla. Nem élvezet az a meló, annyit mondhatok. Tizenkét évesen kezdtem, fél műszakban, fél fizetésért. Mire tizenhat éves lettem, ugyanaz volt a beosztásom, mint apámé: aknafúró – kemény munka, jó fizetés.

Igen ám, de mit tudtál kezdeni a pénzeddel?

A Teljes Orvosihoz túl kevés volt. Arra sem volt elég, hogy megszabadítsa az embert a bányától. Csak egy helyiérdekű sikersztorira futotta belőle. Hat órát melóztál, volt tíz óra szabad idő, aludtál nyolc órát, és kezdhettél előlről az egészet. A ruhád folyton bűzlött az olajpalától. Dohányozni nem volt szabad, kivéve a hermetikus helyiségeket. Az olajköd mindenhová behatolt. A csajok éppolyan szagosak, ragacsosak és dög fáradtak voltak, mint te.

Mi, srácok, mind egyformán éltünk: melóztunk, egymás női után kajtattunk és lottóztunk. Na meg jó sokat ittunk abból az olcsó, erős piából, amit a bányától tizenöt kilométernyire gyártottak. Egyszer whiskeynek címkézték, máskor vodkának vagy konyaknak, de az összes pia ugyanazokról az iszamos kolonnákról jött le. Szóval semmiben sem váltam ki a többiek közül... hacsak abban nem, hogy én nemcsak játszottam, de egyszer nyertem is a lottón. Az a nyertes szelvény lett aztán a jegyem a szabaduláshoz.

Addig én is csak úgy vegetáltam, mint a többiek. Mint anyám, aki szintén bányász volt. Apám halála után, aki bennégett a bányában, ő nevelt fel a vállalati napközi segítségével. Jól kijöttünk egymással, egész a pszichotikus epizódomig. Akkoriban huszonhat esztendő voltam. Valami zűröm volt a csajommal, és attól kezdve egy ideig egyszerűen képtelen voltam reggel kikelni az ágyból. Így hát bedugtak a diliházba. Majdnem egy évig voltam kivonva a forgalomból, és mire kiengedtek, anyám már halott volt.

Nézzünk szembe a ténnyel: én vagyok az oka a halálának. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy kiterveltem vagy ilyesmi, de egy biztos: nyugodtan élhetett volna még, ha ott nem vagyok én, púpnak

a hátán, az idegbajommal. Kettőnk kezelésére nem volt elég a pénzünk. Nekem pszichoterápiára volt szükségem, neki meg új tüdőre. Nem kapta meg a tüdejét, hát meghalt.

Nem szívesen maradtam a régi lakásunkban anyám halála után, de vagy ez, vagy a munkásszállás, márpedig sehogy sem tudtam megbarátkozni a gondolattal, hogy egy csomó férfival legyek összezárván. Sylvia, akivel az a zűröm volt, már rég nem volt sehol. Persze, ettől még megnősülhettem volna, de nem tettem. Nem mintha a házasság ellenemre lett volna. Tudom, pszichiátriai múltam ellenem szól, és az is, hogy túl sokáig éltem együtt anyámmal. Pedig ennek semmi köze sincs az egészhez. Nagyon szerettem a lányokat. El is vettem volna valamelyiket szívesen, hogy gyerekünk legyen. Csak nem ott, a bányában!

Nem akartam úgy otthagyni a fiamat, ahogy az apám hagyott ott engem.

Az aknafúrás bitang kemény meló. Mostanában gőzpákát használnak, hícsí fűtőspirállal, amitől a pala engedelmesen kettéválk, akár a vaj. Akkoriban viszont fűrtak és robbantottak. A műszak azzal kezdődött, hogy az embert gyorsliftten leeresztették az aknába. A nyálkás, bűzös aknafal hatvan kilométeres sebességgel suhant fölfelé, alig arasznyival a vállaidtól. (Láttam olyan bányászt, aki piásan szállt le, megtántorodott, kinyújtotta a karját, hogy megtámaszkodjon, s csak egy csonkot húzott vissza.) Ezután kikecmeregtél a liftkosárból és végig csúszkáltál-botorkáltál a kilométeres vagy még hosszabb deszkapallón, míg a vágat végéhez nem értél. Megfűrtad a lyukat, és beraktad a töltetet. Aztán a robbanás idejére félrehúzódtál egy oldalaknába, s közben azon imádkoztál, hogy jó legyen a kalkuláció, s nehogy a fejedre szakadjon az egész bűzőlgő,

olajos massa. (Akit élve temet be a laza kőzet, akár egy hétig is életben maradhat alatta. Voltak ilyen esetek. De aki a harmadik nap után sem szabadul ki alóla, az az életben nem lesz jó semmire.) Ha sikeresen megvolt a robbantás, már csak a helyszínre vándorló rakodó-szállító gépeket kellett kicselezni, miközben a következő robbantóhely felé igyekeztek a sínek közt.

A maszk, amit viseltél, azt mondják, kiszűri a szénhidrogének és a sziklapor zömét. Lehet. Csak a bűzt nem. Igaz, abban sem vagyok olyan biztos, hogy az összes szénhidrogént kiszűri. Nem anyám volt az egyetlen bányász az ismerőseim között, akinek új tudó kellett – sőt nem ő volt az egyetlen olyan sem, akinek erre nem futotta.

Aztán véget ért a műszak. Mihez kezdhetél munka után? Elmehetél, mondjuk, egy bárba. Vagy egy csajjal a szállására. Zsugázhattál egy játékeremben. Tévézhetél.

A szabadban kevés időt töltöttünk. Nem volt semmi értelme. Volt ugyan egy pár agyongondozott, újra meg újra ültetett kicsi park a környéken – a Szikla parkban még bokrok is voltak meg pázsit –, de akkor is. Lefogadom, hogy olyan pázsitot még senki se látott, amit ne kéne hetente lemosni és lesikálni, még hozzá detergensekkel, mert különben kipusztul az egész. Így aztán a parkokat átengedtük a kolykóknek.

A parkoktól eltekintve pedig mi egyéb van Wyomingban? Csak a pusztai földfelszín, ameddig a szem ellát, s az is olyan, mintha a Hold felszíne volna. Sehol egy szál zöld, sehol egy élőlény. Nincsenek madarak, nincsenek mókások, nincsenek kutyák vagy macskák. Csak egy pár zavaros, izapos patak van, amely, ki tudja, miért, élénk okker-vörös színben virít az olajréteg alatt. És azt mond-

ják, mi még szerencsések vagyunk, hogy Wyomingnak ezen a részén aknafeltárás folyt. Coloradóban, ahol felszíni fejtést végeztek, még rosszabb a helyzet.

Ezt mindig nehezen tudtam elhinni, sőt még most is így vagyok vele, de még sose mentem el Coloradóba, hogy utánajárjak a dolognak.

És aztán, vedd hozzá mindehhez a meló szagát, látványát és zaját, ami mindenütt jelen van. Azt, hogy a naplementék narancsbarnák a párán keresztül. Azt, hogy folyton bűz van. És hogy éjjel-nappal zúgnak az extraktorkazánok, melyek a márgát őrlik és hevítik, hogy kiszedjék belőle az olajat. És a hosszú szállítoszalagok morajlását, melyek a kilúgozott palát távoli kupacokhoz cipelik.

Tudni kell azt, hogy az olaj extrahálásához előbb föl kell melegíteni a kőzetet, ami úgy megduzzad ilyenkor, mint a pattogatott kukorica, s így sokkal több helyet foglal el, mint eredetileg. Emiatt egyszerűen lehetetlen ugyanazokba az aknákba visszagyömöszölni, amelyekből kibányászták. Ha kiásol egy hegynyi palát és extrahálsz belőle az olajat, a kipattogzott palahulladék elég lesz két hegyhez is. És pontosan ez az, amit a palahulladékkal teszel: hegyeket építesz belőle.

Az extraktorok hulladékhőjét arra használják fel, hogy a fermentálótartályokat melegítsék vele. Az olajat bevezetik ezekbe a tartályokba, s miközben lassan átszivárog rajtuk, nyálka képződik belőle. Ezt a nyálkát választják le a fölözőgépek. Ezután szárítás és préselés következik. Másnap már ott is van egy része az asztalodon, hisz ebből van a reggelid.

Furcsa. A régi szép időkben az olaj magától bugyogott elő a földből, és az ember fantáziájából csak arra tellett, hogy az autójába nyomassa és elégesse.

A tévéműsorok tele voltak erkölcsnemesítő hirdetésekkel, amelyek azt sulykolták belénk, milyen fontos is a munkánk, s hogy az egész világ táplálása a mi vállunkon nyugszik. Ezt persze mi is jól tudtuk: fölösleges volt emlékeztetniük rá. Ha nem végeztük volna a dolgunkat, Texasban éheztek volna, s az oregoni bébik kwashiorkórt kaptak volna. Ezzel mi mind tisztában voltunk. Napi ötbillió kalóriával járultunk hozzá a világ táplálásához, s a bolygónépesség egyötöde számára mi szolgáltatunk a proteínfejadag felét. Az egész azokból az élesztőgombákból és baktériumokból származott, amit a wyomingi palaolajon termesztettünk, bár némi képp Utah és Colorado is hozzájárult a termeléshez. A világ nem mondhatott le erről a táplálékról. Hogy mibe került ez eddig? Ráment Wyoming nagyobbik része, a fél Appalache-hegység, az athabasciai bitumenhomok-térség... És mi lesz a rengeteg emberrel, ha az utolsó csepp olajat is élesztővé konvertáltuk?

Már nem az én gondom ugyan, de még mindig foglalkoztat ez a kérdés. A felelősség akkor került le a vállamról, amikor kihúzták a számaimat. Épp karácsony másnapja volt, abban az esztendőben töltöttem a huszonhatot.

A díj kétszázötvenezer dollár volt. Elég ahhoz, hogy az ember fejedelmi módon éljen egy évig. Elég arra, hogy megházasodjon és eltartsa egy családot, feltéve, hogy mindketten dolgoznak, és nem élnek túl nagy lábon.

Vagy elég arra, hogy az ember egyirányú jegyet váltson belőle az Átjáróra.

Fogtam a lottószelvényt, elmentem vele az utazási irodába és beváltottam egy jegyre. Örültek nekem, mert nem sok üzletet kötöttek mifelénk, különösen nem ilyen fajsúlyút. Nagyjából olyan tízezer

dollárt kaphattam vissza, lehet, hogy kicsivel többet, az is lehet, hogy kevesebbet – nem számoltam meg. Meghívtam belőle az egész műszakot. Annyi piát vettem a pénzből, amennyire csak futotta. Az ötvenfős műszak, plusz az összes haver, plusz az a néhány potyázó alak, aki még bevágódott a bulira, huszonnégy órán át mulatott a pénzből.

A buliból – emlékszem, igazi wyomingi hóvihar volt – egyenest az utazási irodába tántorogtam. Öt hónappal később, útban afelé, hogy végre feltáró legyek, már az űrbe bámultam kifelé a kajütblakon át, s azt a brazil cirkálót figyeltem, mely kihívón közeledett landoláshoz készülő hajónkhoz alig pár kilométerre az aszteroidtól.

HÍCSÍ PAVILON

Műtárgyak a Vénusz Elveszett Alagútjaiból!
Ritka vallásos relikviák!
Titokzatos lények felbecsülhetetlen ékszerei!
Megdöbbentő tudományos felfedezések!
MINDEN TÁRGY GARANTÁLTAN EREDETI!

Kutatóknak és diákoknak speciális kedvezmény!

FANTASZTIKUS TÁRGYAK AZ EMBER ELŐTTI
KORSZAKBÓL!

Kedvezményes belépti díjakkal most először!
Felnőttek: 2,50 \$ Gyermek: 1,00 \$
Tulajdonos: Prof. Dr. Delbert Guyne

Sigfrid soha nem zár le egy témát. Sose mondja, hogy „Jól van, Bob, erről eleget beszéltünk már”. De néha, mikor már jó ideje fekszem a matracon, anélkül hogy valamire is reagálnék, s csak viccelődök vagy egy dalt hümmögök az orrom alá, egy idő után megszólal:

– Azt hiszem, Bob, vissza kéne térnünk egy másik kérdésre. Említettél egyszer valamit, amit jó volna megtárgyalni. Biztos emlékszel rá, hogy a múltkor...

– Arra a beszélgetésre gondolsz Klarával, ugye?

– Igen.

– Látod, Sigfrid, mindig tudom, hogy mit akarsz mondani.

– Na és ha tudod, Bob, miért baj az? Inkább arról beszélj, hogy mit éreztél akkor.

– Mért ne?! – mondom, miközben jobb kezem középső körmét a két alsó metszőfogam közötti részben huzigálok. Megvizsgálom a tisztogatás eredményét, majd így folytatom:

– El kell ismernem, Sigfrid, hogy az csakugyan nehéz pillanat volt. Talán a legnehezebb egész életemben, vagy majdnem az. Annál is rosszabb, mint amikor Sylvia szemétkedett velem, vagy amikor megtudtam, hogy anyám meghalt.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy szívesebben beszélnél ezekről a témákról?

– Nem én! Azt mondtad, hogy Klaráról beszéljünk. Hát akkor beszéljünk Klaráról.

Ezzel elhelyezkedek a habszivacs matracon és töprengeni kezdek. Mindig is nagyon érdekelt a transzcendens meglátás, és néha, mikor feladatot tűzök az agyam elé és csak úgy zsoltosmázok ma-

gamban, egyszer csak kibukkan a probléma megoldása: „Add el a Baja-öböli halfarm részvényeket és vásárolj a börzén vízvezeték-szerelési kellékeket.” Ez egy konkrét eset volt, és jó nagy nyereséget hozott. Vagy: „Vidd el Rachelt Meridába vízisíelni.” Ezzel sikerült végre ágyba döntenem a csajt, miután már minden egyebet kipróbáltam nála.

Egy idő után Sigfrid közbeszól:

– Nem válaszoltál, Rob.

– Azon gondolkodom, amit mondtál.

– Légy szíves, ne gondolkodj, Rob. Csak beszélj. Mondd el, hogy ebben a pillanatban mit érzel Klarával kapcsolatban.

Megpróbálok őszinte lenni. Sigfrid úgysem szállna le rólam, úgyhogy végigkutatom az agyam, elfojtott érzéseket keresve.

– Semmi különös sem érzek – mondom. A felszínen legalábbis nem sokat.

– Emlékszel, hogy akkor mit éreztél, Bob?

– Persze.

– Próbáld meg újra átélni az akkori érzéseidet.

– Rendben van – mondom, s engedelmesen rekonstruálom agyamban az akkori szituációt. Épp Klarával beszélek a rádión. Dane a landolóban kiabál valamit. A félelem elvette mindannyiunk eszét. A kék pára megnyílik alattunk, s első ízben pillantom meg a halálos csillagot. A Hármas – nem is – Ötös hajó volt... de mindegy, búzlik az egész az okádéktól és az izzadságtól. A testem sajog.

Pontosan emlékszem mindenre, ámbár hazudnék, ha azt mondanám, hogy át is engedem magam az érzéseknek. Azután könnyed hangon, már-már nevetve, megszólalok:

– Azt hiszem, Sigfrid, túl erős a fájdalom és a bűntudat ezen a ponton. Nem vagyok képes szembenézni ekkora nyomorúsággal.

Szoktam ezt máskor is játszani Sigfriddel. Olyan hangon adok elő neki valami fájdalmas igazságot, mintha egy koktélpartin arra kérném meg a pincért, hogy hozzon még egy rumpuncsot. Akkor csinálom ezt, amikor el akarom terelni a figyelmét valamiről. De nem nagyon szokott használni. Sigfrid „teste” jó csomó hícsi áramkört tartalmaz. Sokkal jobb masina, mint azok voltak ott az Intézetben, amikor az epizódom volt. Folyamatosan regisztrálja az összes fizikai paraméteremet: a bőrellenállást, a pulzust, a béta-hullám-aktivitást és a többit. A biztosítósíjak, melyek a matrachoz rögzítenek, érzékelők is egyben. Azok árulják el neki, milyen vadul szoktam hányni-vetni magam. Méri a hangerőt és analizálja a hangszínspektrumot is, a felhangok miatt. A szavak jelentését is ismeri. Sigfrid rendkívül okos, különösen, ha meggondolom, milyen ostoba.

Néha nagyon nehéz őt elbolondítani. A szeánsz végére teljesen elerőtlenedek, s az az érzésem van, hogy ha még egy-két percig tart az egész, nem bírom tovább: belezuhanok a fájdalomba és elpusztulok.

Vagy éppen meggyógyulok.

322	,S, Nem tudom, Sigfrid, mért járok vissza hozzád. Sigfrid	17,095 17,100 17,105
323	IRRAY .MÉRT. .EQ. .MIÉRT.	17,110
324	,C, Hadd emlékeztesselek, Robbie, hogy már három gyomrot használtál el, és... mennyit is?... csaknem ötméternyi vékonybelet.	17,115 17,120 17,125 17,130 17,135
325	,C, Fekélyek, rák.	17,140
326	,C, Úgy látom valami rág benned, Bob.	17,145 17,150 17,155

Az Átjáró egyre nagyobbnak látszott a kabinablakokban. Körte formájú aszteroid volt, vagy talán inkább egy üstökös magja. A legnagyobb átmérője tíz kilométer lehetett. Kívülről: bibircsókös felszínű, összeégett göröngy, imitt-amott kékes árnyalattal. Belülről: átjáró a világmindenségbe.

Sheri Loffat a vállamra dőlt, hogy jobban lásson. A többiek – leendő feltáró valamennyi – mögénk gyűltek, s szintén kifelé bámultak.

– Jézusom, Bob! Látod azokat a cirkálókat?

A cirkálók megjelenésében volt valami baljós és fenyegető, ahogy ott keringtek az aszteroid körül, féltékenyen őrizve a tolvajok előtt a felbecsülhetetlen titkokat.

– Ezek nem viccelnek – szólalt meg valaki mögöttünk. – Ha nem tetszünk nekik, egyből leradíroznak bennünket a térképről.

– Nem lesz semmi baj – mondta Sheri, de a kijelentése igencsak kérdőjelesnek hangzott.

A kajütnyílás fogódzkodóiba kapaszkodtunk, hogy jobban lássuk a fejleményeket. Ez persze ostobaság volt, mert könnyen gallyra mehettünk volna. Igaz, nem látszott nagyon valószínűnek, hogy a pályaegyeztetés akár a brazil cirkálóval, akár az Átjáróval túl nagy delta-vét igényelt volna, viszont nem is kellett volna más, csak egy hirtelen pályamódosítás és máris szerteszét szóródunk. Aztán meg az a veszély is fennállt, hogy a hajónk elfordul egy kicsit a hossz tengelye körül, és azon kapjuk magunkat, hogy a közeli, csupasz Napba bámulunk. Ez pedig azonnali és örökös vakságot jelentett volna számunkra. Hiába, muszáj volt vállalni a kockázatot, annyira kíváncsiak voltunk.

A brazil cirkáló nem törte össze magát, hogy befogjon minket. Villanásokat láttunk elől-hátul, s tudtuk, most ellenőrzik éppen a menetlevelünket. A lézeres ellenőrzésben semmi különös nem volt. Azt mondtam, a cirkálók a feltételezett tolvajokat vigyázták. Valójában sokkal inkább ügyeltek egymásra, mint bárki másra – minket is beleértve. Az oroszok a kínaiaktól tartottak, a kínaiak az oroszoktól. A brazilok a vénusziakra gyanakodtak, a vénusziak a brazilokra. Na és persze egyikük sem bízott meg az amerikaiakban.

Így hát a másik négy cirkálót bizonyára sokkal jobban érdekelte a brazil cirkáló, mint a mi hajónk. Azt azonban mindannyian jól tudtuk, hogy ha az általunk leadott kód nem egyezne meg hajsza! pontosan azokkal a kódokkal, melyekkel földi konzulátusaik nyugtázták úticélunkat, a következő lépés nem magyarázkodással kezdődne, hanem egy torpedóval.

Mókás. El tudtam képzelni azt a torpedót. Szinte magam előtt láttam a hideg tekintetű harcost, aki becélazza és útjára bocsátja, és azt is, ahogy a hajónk narancsvörös lángrózsává feslik és mindannyian atomjainkra disszociálunk... Csakhogy az idő tájt egy bizonyos Francy Hereira fegyvermester volt a torpedókezelő azon a cirkálón – ebben elég biztos vagyok –, akivel később egész jól összehaverkódtunk. Egyáltalán nem az a típus volt, akit hideg szemű gyilkosnak lehetne nevezni. Az utolsó utamról visszatérve egész nap az ő vállán sírtam a kórházban, pedig az lett volna a dolga, hogy átkutasson, nincs-e nálam csempészáru. Ehelyett ő is együtt sírt velem.

A cirkáló odébb mozdult és ettől mindannyian kifelé lódultunk egy kicsit, de aztán a kapaszkodók segítségével visszahúzódkodtunk a kajütnyílás-

hoz, a hajónk pedig megkezdte a leszállást az Átjáróra.

– Úgy néz ki, mint akinek báránymaglője van – szólalt meg valaki a csoportból.

A hasonlat jó volt, s ráadásul némelyik hólyag mintha ki is lett volna pukkadva. Azok voltak a küldetésben lévő hajók állásai. Némelyik közülük örökre nyitva is marad, mert vannak hajók, amelyek sohasem térnek vissza. De a legtöbb himlőhelyet gombakalaphoz hasonló dudor borította.

Ott, azok a dudorok jelentették az Átjáró lényegét, azt, amitől egyáltalán Átjárónak hívták... Azok a dudorok voltak az űrhajók.

A hajókat nem volt könnyű észrevenni. Sőt, még magát az Átjárót sem. Először is nagyon alacsony volt az albedója. Másodszor pedig, nem volt valami nagy: mint említettem, körülbelül tíz kilométer volt a hosszabbik tengelye, míg a forgási egyenlítőnél mérve csupán feleakkora. De azért észlelni lehetett volna már régebben is. Miután az a csatornapatakány nyomra vezette a csillagászokat, különösnek tűnt, hogy nem vették észre már száz évvel korábban. Most, hogy már tudják, hol keressék, könnyű megtalálni. Néha olyan fényesnek látszik a Földről, mint egy tizenhetedrendű csillag, s ez már valami. Az ember azt gondolná, hogy már rég fenn kellett volna akadnia a rostán valamelyik rutinszerű térképezési program során.

A helyzet az, hogy nem végeztek olyan sok rutinszerű térképezést abban az irányban, és úgy látszik, az Átjáró sohasem arrafelé volt, amerre éppen néztek.

A sztelláris asztronómia szokásos vizsgálati irányai a Naptól távol mutatnak. A szoláris asztronómia rendszerint az ekliptika síkján belül marad, márpedig az Átjáró pályasíkja erre éppen merőle-

ges. Így aztán az aszteroidának mindig sikerült elkerülnie a felfedezést.

A piezofon kattant egyet, majd megszólalt:

– Lendolás öt perc múlva. Térjenek vissza a fekhelyükre. Csatolják be a biztonsági hálót.

Már majdnem ott voltunk.

Sheri Loffat átnyúlt a hálón és megszorította a kezemet. Visszaszorítottam. Sohase feküdtünk le egymással, még csak nem is ismertem azelőtt. Akkor láttam először, amikor kiderült, hogy a hajón ő lesz az ágyszomszédom. A kontaktus valóságosan szexuálisan hatott. Mintha a lehető legnagyobb szerűbb egyesülés előtt álltunk volna. Csakhogy ezúttal a bizsergető érzés forrása az Átjáró volt.

Amikor az emberek túrni kezdték a Vénusz felszínét, hamarosan rátaláltak a hícsík lyukaira. Hícsíkre azonban nem akadtak. Akárkik voltak is ezek a lények, s bármit is kerestek a Vénuszon, akkor már rég nem voltak ott. Még egy szál halottat sem hagytak hátra, hogy legalább azt ízekre lehetett volna szedni exhumálás után. Nem maradt más utánuk, csak az alagutak, üregek, néhány nyomorúságos kis szerkentyű és a technológiai csodák, melyek ámulatra készítették a rekonstruálásukkal bajlódó emberi lényeket.

Aztán valaki talált egy hícsí térképet a Naprendszerről. Rajta volt a Jupiter a holdjaival, a Mars és a külső bolygók, valamint a Föld-Hold páros. A Vénusz feketével volt jelölve a hícsí fémből készült térkép fényes kék felületén. Rajta volt a Merkúr is és még valami, ami a Vénuszhoz hasonlóan szintén feketével volt jelölve. Ez az égitest a Vénusz pályáján kívülre és a Merkúr perihéliumán belülre esett. A pálya kilencven fokot zárt be az ekliptikával, úgyhogy az égitest egyik bolygóhoz sem volt közel

soha. Olyan égitest volt ez, melyet a földi asztronómusok még nem azonosítottak. Következésképpen: csak egy aszteroid vagy egy üstökös lehetett – a különbség csupán szemantikai –, melyet a hícsík valamilyen speciális oknál fogva megkülönböztettek a többitől.

Valószínű, hogy a kutatás előbb-utóbb elindult volna ezen a nyomon, s fellőttek volna egy teleszkópos űrszondát, de végül is erre nem került sor. Mégpedig azért nem, mert A Híres Sylvester Macklen – aki egészen addig nem volt az a híres akárki, mint akinek mondják, hanem csak egy a vénuszi csatornapatkányok közül – talált egy hícsí hajót, valahogy eljutott vele az Átjáróra, és ott szépen meghalt.

Annyi esze azért volt, hogy utoljára még felrobantsa a hajót, s így a földiek tudomást szereztek a helyről. Erre aztán egy NASA szondát eltérítettek a Nap kromoszférájának irányából, s ezzel az Átjáró az ember kezébe jutott.

Az Átjáró belsejében ott voltak a csillagok. Azaz – hogy kevésbé költőien, ámde nagyobb pontossággal fejezzem ki magam – csaknem ezer kisebbfajta űrhajó volt odabenn, melyek alakja tömzsi gombákéra emlékeztetett. Több típusuk és méretük is volt. A legkisebbeknek olyan gombaszerű kalapjuk volt, mint annak a gombának, amit a wyomingi tárnákban természetnek, miután az összes palát kibányászták belőlük. Ezt a fajtát árulják a szupermarketekben is. A nagyobbak hegyesek voltak, akár a kucsmagomba. A gombakalap belsejében volt a lakótér és az energiaforrás, amiről senki sem tudta, hogyan működik. A tönkben volt a vegyi hajtómű, olyan, mint az első űrprogramok holdrakétaiban.

Eddig még senki nem tudott rájönni, hogy mi

hajtotta ezeket a kalapokat, s azt sem tudta senki, hogyan kell irányítani őket.

Ez volt a legidegesítőbb az egészben: olyasvalamivel kellett szerencsét próbálnunk, amihez senki sem értett. Mihelyt beindítottál egy hícsi hajót, a szó szoros értelmében elvesztetted az uralmad fölötte. A követendő útvonalak be voltak építve a hajó irányítórendszerébe, de hogy milyen módon, azt senki sem tudta. Az ember kiválasztott egy útvonalat, de mihelyt ez megtörtént: kész, vége, több választása nem volt, sőt, még azt sem tudta, hogy a kiválasztott útvonal hová visz. Tiszta zsákba-macska volt az egész.

Az viszont tény, hogy a hajók működtek. Pedig azt mondják, eltelt vagy félmillió év, hogy utoljára használták őket.

Az első fickó, akinek volt elég vér a pucájában ahhoz, hogy kipróbáljon egyet, szerencséivel járt. A hajó kiemelkedett az aszteroid felszíni kráteréből, egyre fényesebb lett, a körvonalai elmosódtak, és már ott sem volt.

Három hónap múlva a hajó ismét a régi helyén volt, belsejében egy halálosan kiéhezett, de diadal-tól ragyogó asztronautával. Nem is csoda: megjárt egy idegen csillagot! Egy nagy, szürke bolygó körül keringett, melynek egén sárga felhők örvénylettek. Később sikerült visszaállítania a kezelőszerveket, s a beépített irányítóprogram visszahozta őt ugyanabba a himlőhelybe, amelyikből elindult.

Legközelebb egy másik hajót bocsátottak útnak, ezúttal a nagy, hegyes kucsmagombák egyikét, fedélzetén négyfőnyi személyzettel, bőséges ellát-mánnyal és műszerekkel. Az út nem tartott tovább ötven napnál. Ezalatt nemcsak hogy elértek egy másik naprendszer, de a komppal le is szálltak az

(Részlet prof. Hegramet *Kérdés és felelet* című előadásának átíratából.)

K: Professzor úr, hogy néztek ki a hícsík?

Prof. Hegramet: Senki sem tudja. Eddig még egyetlen olyan tárgy sem került elő, ami akár csak távolról is fényképre vagy rajzra emlékeztetett volna. Kivéve azt a két-három hícsí térképet. És a könyveik sem maradtak fenn.

K: Nem volt valami rendszerük, mint mondjuk az írás, amely az ismeretek tárolására szolgált volna?

Prof. Hegramet: Hát... biztos, hogy volt nekik valami efféle. De hogy mi, azt nem tudom. Van azért egy tippem... igaz, csak egy elképzelés.

K: Mi volna az?

Prof. Hegramet: Nos, gondoljon a saját tárolási módszereinkre, és arra, hogy hogyan fogadták volna az ilyesmit a pretechnológiai korokban. Ha Euklidesznek egy mai könyv került volna a kezébe, biztos kitárlta volna, hogy mi az, még akkor is, ha nem értette volna a tartalmát. De vajon egy magnókazettával mire ment volna? Az a gyanúm, sőt a meggyőződésem, hogy vannak hícsí „könyveink”, csak nem tudjuk róluk, hogy azok. Ez a könyv lehet egy darab hícsí fém, vagy az a Q spirál a hajóikban, melynek funkciójáról semmit sem tudunk. Ez persze nem új elképzelés. Már az összes gyanús tárgyat végigvizsgálták, mágneses kódot, mikrobarázdákat, vegyileg tárolt információt kerestek rajtuk – de hiába. Könnyen lehet persze, hogy csak az a fajta készülék hiányzik, amely az üzenetet észlelni tudná.

K: Professzor úr! Van egy dolog, amit sehogy sem tudok megérteni. Miért hagyták el a hícsík az alagútjait és a többi helyet? Hová mehettek?

Prof. Hegramet: Látja, hölgyem, épp ez az! Ha belegebédék, se tudom megmondani!

egyik bolygóra. A felszín halott volt, de valamikor élet volt rajta.

Megtalálták az egykori élet emlékeit. No, nem valami sokat. Egypár ütött-kopott hulladékot az egyik hegység tetején, ami valahogy elkerülte az általános pusztulást. A radioaktív porból előástak egy téglát, egy kerámiacsapot és egy félig összeolvadt tárgyat, ami valamikor talán egy fémfurulya lehetett.

Ez volt a nagy csillagláz kezdete, mely mindannyiunkat megfertőzött.

5

Sigfrid elég okos masina, de néha el nem tudom képzelni, mi baja lehet. Folyton arra kér, meséljem el neki az álmaimat. Aztán néha boldogan jövök hozzá egy olyan álommal, melyről biztos vagyok, hogy imádni fogja – amolyan ezt-a-szép-piros-almát-a-tantóbácsinak-hoztam fajtával – tele pénisz szimbólumokkal meg fetisizmussal meg büntudattal, és erre csalódást okoz nekem. Elkezd valami örült dolgot feszegetni, aminek semmi köze sincs az egészhez. Elmondom neki az egész dolgot, és erre ő csak ül és ketyeg, zümmög és zakatol magában – persze nem igazából: csak én képelem így, míg várakozok – és azután megszólal:

– Térjünk most vissza valami másra, Bob. Az érdekelne, amit egyszer arról a Gelle-Klara Moynlin nevű nőről meséltél.

– Remélem, tudod, Sigfrid, hogy már megint vakvágányon vagy?

– Nem hiszem, Bob.

– De hát itt ez az álom! Szűzanyám, hát nem veszed észre, hogy milyen fontos? Gondolj csak az anyafigurára.

– Mi volna, Bob, ha rám bíznád a dolgomat?

– Mintha volna más választásom! – mondom duzzogva.

– Tudod, hogy van, Bob, de most nagyon szeretnék idézni valamit abból, amit egyszer meséltél – mondja, s elhallgat. Ezután a saját hangomat hallom valahonnan a tekerceiről:

– Azt hiszem, Sigfrid, túl erős a fájdalom és a bűntudat ezen a ponton. Nem vagyok képes szembenézni ekkora nyomorúsággal.

Vár, hogy mondjak valamit.

Kisvártatva meg is szólalok:

– Szép felvétel – ismerem el –, de én inkább az anyafixációm álombeli megnyilvánulásáról szeretnék beszélgetni veled.

– Azt hiszem, célravezetőbb volna, Bob, ha ezzel a másik üggyel foglalkoznánk. Lehet, hogy a kettő összefügg.

– Komolyan? – mondom, s egész föl vagyok vilányozva a lelkesedéstől, hogy ezt az elméleti lehetőséget amolyan elvonatkoztatott és filozófiai szinten megvitassam vele. Ekkor ér az ütés:

– Térjünk vissza, Bob, arra az utolsó beszélgetésedre Klarával. Légy szíves, mondd el, mit érzel ezzel kapcsolatban.

– Elmondtam már – felelem neki. Egyáltalán nem élvezem ezt az egészet. Tiszta időpocsékolásnak tartom, s gondosan ügyelek arra, hogy ezt ő is érezze a hangszínemből, meg abból, ahogy a biztosítósíjaknak feszülök. – Még rosszabb volt, mint mikor az anyám...

– Tudom, Bob, hogy szívesebben beszélnél az anyádról, csak arra kérlek, ne most. Arról mesélj,

amikor az a beszélgetés zajlott le köztetek Klarával. Mit érzel ebben a pillanatban, ha rá gondolsz?

Próbálom becsülettel megfontolni a választ. Végül is ennyit megtehetek. Tulajdonképpen ki sem kéne mondanom. Aztán csak ennyi telik tőlem:

– Nem sokat.

– Csak ennyit: „nem sokat”? – kérdezi egy kis várakozás után.

– Úgy, ahogy mondod. Nem sokat. – A felszínen legalábbis nem. Persze azért emlékszem, hogy akkor hogy éreztem. Nagy óvatosan felnyitom a régi emléket tároló rekeszt, hogy lássam, milyen is volt, amikor kezdtünk elmerülni abban a kék ködben. Amikor először pillantottam meg a halovány szellemcsillagot. Klarával beszéltem épp a rádión, közben Dane a fülembe sustorgott... Gyorsan lezárom a rekeszt.

– Nagyon fájdalmas ez az egész, Sigfrid – mondom mintegy társalogva. Néha megpróbálom elbolondítani azzal, hogy olyan hangnemben mondom el neki nagy érzelmi töltésű dolgokat, mintha csak egy csésze kávé rendelnék, de nem hiszem, hogy használ. Sigfrid nemcsak a hangerőt és a felhangokat figyeli, hanem a légzést és a szüneteket is, nem beszélve a szavak értelméről. Rendkívül okos, pláne ha meggondolom, hogy milyen ostoba.

6

Öt altiszt, mindegyik cirkálóról egy, tessékelt le minket, s a személyazonosságunk ellenőrzése után átadott a Tröszt személyzetiségének. Sheri felnevelt, mert az orosz altiszt csiklandós pontjára talált

paskolni, majd odasúgta nekem: – Mit gondolnak ezek, Rob, mit akarunk mi ide becsempészni?

Lepisszegtem. A Trösztöt képviselő nő elvette a leszállókártyáinkat a különítményt vezető kínai altisztól és névsorolvasásba kezdett. Összesen nyolcan voltunk.

– Isten hozta önöket az Átjárón – mondta. – Az itt a rend, hogy minden kopasz kap egy kísérőt, aki segít majd szállást találni, válaszol a kérdéseikre, elmondja, hol kell az orvosira jelentkezni és hol lesznek az óráik. Ezenkívül átad majd önöknek egy szerződést is, amit alá kell írniuk. A hajón elhelyezett készpénzletétjeikből levontunk fejenként eregyszázötven dollárt. Ez fedezi majd a létfenntartási adójukat a következő tíz napban. A maradékot bármikor visszakérhetik: csak egy személyi csekket kell kiállítaniuk. A kísérőjük majd megmutatja, hogy megy ez. Linscott!

A középkorú, fekete kaliforniai, a Baja-öbölből, felemelte a kezét. – Az ön kísérője Shota Tarasvili. Broadhead!

– Itt vagytok!

– Dane Metchnikov – mondta a Tröszt alkalmazottja.

Már éppen nézelődni kezdtem, mikor láttam, hogy egy fickó, bizonyára Dane Metchnikov, felém tart. – Helló! – köszönt és keményen karon ragadt, hogy félrevonjon a többiektől.

Megmakacsoltam magam. – Szeretnék elbúcsúzni a barátomtól – mondtam.

– Semmi szükség rá – mordult rám. – Mind ugyanazon a területen lesztek. Gyerünk!

Igy történt, hogy két órával megérkezésünk után volt már egy szobám, egy kísérőm és egy szerződés. Azonnal alá is írtam az egyezményt, anélkül, hogy elolvastam volna. Metchnikov meglepettnek

látszott. – Nem is érdekel, mi van benne? – kérdezte.

– Ráérek megtudni később is – feleltem. A helyzet az, hogy tök mindegy volt. Mert mi lett volna, ha nem tetszik a szöveg: talán bizony meggondolhattam volna magam? Aligha. Igaz, feltárónak lenni elég ijesztő dolog. Utálok arra gondolni, hogy meghalhatok. Nemcsak úgy konkrétan a meghalástól félek, de a halálnak még a pusztá gondolatát is utálok. Azt, hogy többé már nem leszek; hogy mindent abba kell hagynom, miközben tudom, hogy az a rengeteg ember szépen él tovább, élvezzi a szexet és a többi örömet, és én mindebből kimaradok. A halálnál már csak egy dolgot utáltam volna jobban: visszamenni a tápanyagbányába.

Mikor a szobámba értünk, Metchnikov gallerjánál fogva ráakaszzkodott egy falra szerelt kampóra, hogy ne legyen láb alatt, amíg én elpakolom a holmimat. Sápadt és köpcös férfi volt és nem valami beszédes. Nem tűnt túlságosan szeretetre méltónak, de legalább nem szórakozott rajtam, hogy milyen ügyefogyott kopasz vagyok. Az Átjárón csaknem nulla a gravitáció. Soha azelőtt nem mozogtam nulla G-ben – Wyoming igazán nem az a hely, ahol sűrűn adódna erre alkalom –, így aztán folyton ügyetlenkedtem. Amikor ezt szóvá tettem, Metchnikov ennyit mondott: – Majd megszokod. Van valami kajád?

– Sajnos, nincs.

Erre felsóhajtott, s közben úgy nézett ki, mint egy felhúzott lábú, falra akasztható Buddha-szobor, amit valaki ott felejtett.

– Majd később elviszlek egy italra – mondta az órájára pillantva. – Itt ez a szokás. De huszonkettő nulla nulla előtt nemigen érdemes odamenni. Akkorra viszont már jó sokan lesznek a Kék Pokolban.

Bemutatlak majd a társaságnak. Meglátjuk, hátha összejön valami. Csajokra buksz vagy krapekokra?

– Csajokra, naná!

– Különbö mindegy, ezen a téren a magad ura vagy. Bemutatlak azoknak, akiket ismerek, a többi a te dolgod. Jobb, ha már most beleéled magad. Nálad van a térkép?

– Térkép?

– Na, ne idegelj már! Abban a paksamétában volt, amit kaptál.

Elkezdtem taláломra nyitogatni a fiókokat, míg végül megtaláltam a borítékot. Ott volt benne a saját példányom az egyezményről, meg egy prospektus is, az volt a címe, hogy *Isten hozta az Átjárón*, ott volt a szobakiutalásom, egy egészségügyi kérdőív, amit másnap reggel nyolc óra nulla nulláig kellett leadnom... és ott volt egy összehajtogatott lap is, ami szétnyitva úgy festett, mint valami nevekkel tűzdelt kapcsolási rajz.

– Ez az! Keresd meg rajta, hogy hol vagyunk. Jegyezd meg a címet: Babe szint, Keleti Negyed, Nyolcadik alagút, 51-es szoba. Írd le!

– Minek írnám, Dane, rajta van a szobakiutaláson.

– Hát akkor ne vesítsd el – mondta Dane, s a nyaka mögé nyúlt, hogy kiakassza magát. Szép lassan leereszkedett a padlóra. – Az volna a legjobb, ha most egyedül nézelődnél egy kicsit. Ide jövök majd érted. Addig is: van valami kérdésed?

Törtem a fejem egy kicsit, s közben láttam, hogy türelmetlen. – Nem haragszol, ha valami személyeset kérdezek, Dane? Jártál már odakint?

– Hat utam volt – mondta. – Na jó, akkor huszonkettő nulla nullakor látjuk egymást – tette hozzá a hajlékony ajtónak dőlve. Kilépett a folyosó dzsungelzöldjébe, és már el is tűnt a szemem elől.

Hagytam, hogy a gravitáció – nagyon finoman – leülepítsen az egyetlen valódi székbe, amim csak volt, és megpróbáltam felfogni az agyammal, hogy az, ahol vagyok, a világmindenség küszöbe.

Nem tudom, képes leszek-e érzékeltetni, milyennek tűnt számomra a világmindenség, onnan az Átjáróból. Olyan érzés volt, mint a fiatalság Teljes Orvosival. Mint az étlapot böngészni a világ legjobb éttermében, amikor tudjuk, hogy a számlát más fogja rendezni. Mint amikor először jössz össze a lánnyal, aki szeret. Mint a kibontatlan ajándék.

Az ember egyik első benyomása az Átjáróról, hogy milyen szűkek az alagutak. Ráadásul a falak végig ki vannak tapétázva virágládákkal, s így még a valóságosnál is szűkebbnek hatnak. A másik az alacsony gravitáció okozta émelygés és bűdösség. Az Átjárót apránként ismeri meg az ember. Lehetetlenség egyszerre áttekinteni, mert valójában egy nagy sziklába vájt labirintus az egész. Még abban sem vagyok biztos, hogy az összes alagutat feltárták már. Azt azonban tudom, hogy vannak olyan mérföldes szakaszok, ahol soha senki nem jár, vagy legalábbis nem túl gyakran.

A hícsík már csak ilyenek voltak. Megkaparintották az aszteroidot, körülvették egy fémfallal, alagutakat furkáltak belé, s azután teletömték azzal, amijük éppen volt – hogy pontosan mivel, azt nem tudni, mert mire az ember odajutott, majdnem teljesen üres volt megint, akárcsak a többi hícsí építmény szerte az univerzumban. A végén pedig, ki tudja, miért, maguk is otthagyták az egészet.

Amit az Átjárón még leginkább központnak lehetne mondani, az a Hícsíváros. Ez egy orsó alakú üreg nagyjából az aszteroid mértani középpontjában. Úgy tartják, ez volt a hícsík lakóhelye az

EGYEZSÉG

1. Alulírott _____, szellemi képességeim teljes birtokában, ezennel végérvényesen és visszavonhatatlanul az Átjáró Felügyelőségre ruházok át minden jogot azon felfedezésekkel, technikai és műtárgyakkal, egyéb tárgyakkal és dolgokkal kapcsolatban, legyenek azok bármineműek és értékűek, melyek a nevezett Átjáró Felügyelőség által rendelkezésemre bocsátott bárminemű eszköz vagy információ révén kerülnek birtokomba.

2. Tudomásul veszem, hogy az Átjáró Felügyelőség tetszése szerint eladhatja, bérbe adhatja vagy bármely más címen átruházhatja a tulajdonjogát bármely olyan technikai vagy műtárgynak, egyéb értéktárgynak vagy dolognak, mely a jelen szerződés által szabályozott tevékenységek révén kerül a birtokába. Ebben az esetben az Átjáró Felügyelőség köteles az eladásból vagy a tulajdonjog egyéb jellegű átruházásából származó haszon 50%-át (azaz ötven százalékát) alulírottnak folyósítani, egészen addig, míg a folyósított összeg el nem éri alulírott kutatási költségeit (beleértve az Átjáróra történő utazás, majd az ottani tartózkodás költségeit). Eme költségek visszatérülése után alulírott járandósága a további haszon 10%-ában (azaz tíz százalékában) kerül megállapításra. Alulírott kijelenti, hogy a fentiekén kívül semminemű más anyagi igényt nem támaszt az Átjáró Felügyelőséggel szemben, s a fenti módon részére juttatott összegeket teljes kompenzációnak fogja tekinteni.

3. Alulírott visszavonhatatlan beleegyezését adja ahhoz, hogy az Átjáró Felügyelőség saját hatáskörében döntsön a birtokába került felfedezések kiaknázása, eladása és a jogok lízingje felől, beleértve azt a jogot, hogy nevezett felfedezéseket és értéktárgyakat egyéb felfedezésekkel és értéktárgyakkal társítsa együttes kiaknázás, lízing vagy eladás céljából, amely esetben alulírott részesedését az összrészesedés azon hányada képezi, melyet az Átjáró Felügyelőség méltányosnak talál részére megítélni; továbbá elismeri az Átjáró Felügyelőség jogát arra, hogy eltekintsen a fenti felfedezések és értéktárgyak értékesítésétől, illetve kiaknázásától.

4. Alulírott mentesíti a Felügyelőséget mindama követelések teljesítése alól, melyekkel alulírott vagy megbízottja a jelen szerződésben foglalt tevékenység során elszenvedett anyagi vagy egészségbeni károsodás címén lép fel a jövőben.

5. Alulírott tudomásul veszi, hogy amennyiben bárminemű nézeteltérés támadna a jövőben jelen egyezséggel kapcsolatban, a szerződési feltételek az Átjárón bevett joggyakorlatnak megfelelően kerülnek elbírálásra, és hogy e tekintetben semmilyen más bíróság joggyakorlata nem képezheti hivatkozás tárgyát.

Átjáró építése idején. Eleinte mi földi kopaszok is ott laktunk valamennyien, vagy ha nem is éppen ott, de legalábbis a közelben. (Persze nemcsak mi laktunk ott. Voltak köztünk idegenek is: épp előttünk futott be egy vénuszi hajó.) Ezen a részen vannak a Tröszt saját szálláshelyei. Később, aki feltáróként meggazdagszik, az kintebb is költözhet, közelebb a felszínhez, ahol valamivel erősebb a gravitáció, kevesebb a zaj, no és ami a fő: nincsen akkora bűz. A levegőt, amit beszívsz, több ezren belélegezték már előtted, s mind beleeresztette a maga bűzét. A víz, amit megiszol, szintén átfolyt már másokon. Az emberek többnyire nem tartózkodnak túl sokáig az Átjárón. De a szaguk az megmarad.

Engem nem érdekelt a bűz. Egy csöppet sem. Számomra az Átjáró egy szép, kövér szerencsesorsjegy volt a Teljes Orvosihoz, a kilencszobás házhoz, egy pár saját kölyökhöz és egy csomó örömhöz. Az első lottót már megnyertem, s ettől csak még pimaszabbul bíztam a másodikban.

Minden olyan izgalmas volt s egyszersmind ütött-kopott. Luxusnak semmi nyoma. Mert mi az, amit 238 575 dollárodért kapsz: egy fuvar az Átjáróra; tíznapos étel, szállás és levegő; egy gyorstalpaló úrhajóirányításból és a lehetőség, hogy feliratkozhass a legközelebbi hajóra. Vagy amelyikre akarsz. Nem kényszerít senki, hogy egy bizonyos hajóval próbálkozz, sőt, ami azt illeti, még arra sem, hogy próbálkozz egyáltalán.

A Trösztnek nincs semmi haszna ebből a pénzből. Az árak nagyjából csak a költségeket fedezik. Ez nem azt jelenti, hogy mindent olcsón kapsz meg, s azt még kevésbé, hogy amit adnak, az jó. A kaja lényegében ugyanaz volt, mint amit egész életemben bányásztam és ettem. A szálláshely kábé akko-

ra volt, mint egy nagyobbfajta hajókoffer, benne egy szék, egy pár szekrény, egy lehajtható asztal és egy függőágy, amit átlósan, saroktól sarokig húztál ki, amikor rád jött az alhatnék.

A szomszédban egy vénuszi család lakott. Egyszer bepillantottam hozzájuk a félig nyitva hagyott ajtón át. Nem igaz! Négyen aludtak egy akkora kis cellában. Úgy nézett ki, hogy kettőjükre jut egy függőágy, mert csak kettőt láttam kifeszítve, keresztben egymással. A másik oldalon Sheri lakott. Megkaparásztam az ajtaját, de nem válaszolt. Próbáltam a kilincset: nem volt bezárva. Az Átjárón nem nagyon zárják az ajtókat, többek között azért, mert nemigen van mit ellopni. Sheri nem volt oda-benn. A ruhái, melyeket a hajón viselt, szerteszét voltak hajigálva.

Sejtettem, hogy felderítő útra indult, s arra gondoltam, bárcsak egy kicsivel hamarabb jöttem volna. Vele érdekesebb lett volna a felderítés. Nekitámaszkodtam az alagút falát beszövő borostyánnak, és előhúztam a térképet.

A térkép adott egypár ötletet, hogy mit érdemes megnézni. Voltak olyan jelölések, hogy „Centrál park” meg „Felső-tó”. Vajon mik lehettek azok? Megakadt a tekintetem az „Átjáró Múzeumon” is, mert a név érdekességet ígért, és a „Terminális Kórházon” a baljós csengés miatt. Később kiderítettem, hogy a „terminális” jelző nem a gyógyíthatatlan betegségek végső stádiumára utalt a kórház nevében, hanem közönséges végállomásra. Ide vonult be ugyanis az ember minden utazás végeztével. A Tröszt vezetősége nyilván tudatában volt a kétértelműségnek, de nem nagyon izgatta őket, hogy milyen érzéseket kelt a név a feltárókban.

Akárhogy is néztem, leginkább egy űrhajóra lettem volna kíváncsi.

Miután a szikra kipattant az agyamból, mindjárt tudtam azt is, hogy nagyon, de nagyon szeretném látni azt az űrhajót. Megpróbáltam a térképből ki-sűtni, hogy lehetne eljutni a külső héjig, ahol a hajóállásoknak lenniük kellett. Fél kézzel egy kor-látba kapaszkodtam, a másikkal a térképet igye-keztem nyitva tartani. Nem tartott soká, hogy kita-láljam, hol vagyok. Egy ötagú útkereszteződésben voltam, amit a térkép, ha igaz, „Keleti csillag, Babe 6” felirattal jelzett. Az öt alagút egyike egy ejtőaknához vitt. Csak azt nem tudtam, hogy me-lyik.

Találomra kiválasztottam az egyiket. Zsákutcába torkollott. Visszafelé jövet – gondoltam, megkérde-zek valakit – megkaparásztam az egyik ajtót. Az ajtó kinyílt.

– Elnézést... – mondtam és elhallgattam.

A férfi, aki az ajtót kinyitotta, olyan magas volt, mint én, azazhogy mégsem. A szeme ugyan egy szintben volt az enyémmel, de lefelé csípőben véget ért a teste. Nem voltak lábai.

Mondott valamit, de hogy mit, azt nem értettem. Nem angolul beszélt. Igaz, különben sem számított volna. A külseje teljesen lekötötte a figyelmemet. Gézszerű, rikító leplet viselt, mely a csuklóinál és a derekánál volt megkötözve. Denevérszárnyait megmeglibbentve függött a levegőben. Nem volt ez igazán nehéz mutatvány az Átjáró alacsony G-jé-ben, de a látvány mégiscsak meghökkentő volt.

– Elnézést, csak meg szerettem volna kérdezni, hogy jutok el a Tánya szintre – mondtam, s megpróbáltam nem bámulni, de nem nagyon sikerült.

Elmosolyodott. Fehér fogak villantak elő a ránc-talan, mégis öreg arcban. Szénfekete szeme volt és rövidre nyírt fehér sörénye. Kipréselte magát mel-lettem a folyosóra és kitűnő angolsággal megszólalt:

– Semmi baj. Az első kanyarnál jobbra, el egészen a következő csillagig. Aztán menjen tovább balról a második alagúton. Az már jelezve lesz – mondta, s állával a csillagelágazás irányába bökött.

Köszönetet mondtam neki, és ott hagytam lebegni. Szerettem volna visszanézni, de illetlenségnek véltem. Furcsa volt az egész. Eszembe nem jutott volna, hogy az Átjárón nyomorékok is lehetnek.

Akkor még ilyen naiv voltam.

Most, hogy találkoztam vele, egész máshogy festett az Átjáró, mint ahogy a statisztikák alapján elképzeltem magamnak. Pedig a statisztikák elég világosak voltak, és mindannyian áttanulmányoztuk őket. Mindannyian, úgy értem, azok is, akik feltárónak jöttünk fel ide, meg az a jóval nagyobb embertömeg is, aki csak álmodozott róla. Az Átjáróról induló expedíciók ötven százaléka üres kézzel jön vissza. Tizenöt százalék vissza se tér. Általában minden huszadik feltáró hoz vissza olyasmit, amiből az Átjáró – vagy tágabb értelemben az emberiség – profitot tud csinálni. Még ezek legtöbbször is örül, ha annyit összehoz, amiből végre megtérül az útiköltsége.

És ha sérülést szenvedsz, míg oda vagy? Hát igen, az már nehéz ügy. A Terminális Kórház felszerelése van olyan jó, mint bármely másiké. Igen ám, de mi hasznod belőle, ha nem érsz oda idejében? Az utazás hónapokig is eltarthat. Ha a sérülés az út másik végállomásán következik be – és többnyire ez a helyzet –, akkor ugyan nem sok segítségre számíthatsz, egész addig, amíg vissza nem térsz az Átjáróra. És ha ezt még meg is éred, valószínűleg túl késő lesz ahhoz, hogy ismét egybe tudjanak kalapálni, sőt talán még ahhoz is, hogy életben tartsanak.

Mellesleg, bármikor ingyen visszamehetsz oda,

ahonnan jöttél. A rakétákon mindig több az utas idefelé, mint vissza. Belefér a kálóba. Igen, a visszaút ingyen van. De ugyan van-e visszaút?

A Tánya szintre érve elengedtem az ejtőkábelt, befordultam egy alagútba és rögtön belefutottam egy sapkás, karszalagos emberbe. Tröszt Rendőrség. Nem beszélt angolul, csak az irányt mutatta, viszont a mérete folytán így is meggyőző volt. Megragadtam a felvonókábelt, följebb mentem egy szinttel, kerestem egy másik ejtőaknát és még egyszer szerencsét próbáltam.

A különbség csak annyi volt, hogy az őr ezúttal tudott angolul. – Tilos az átjárás – mondta.

– Csak a hajókat szeretném megnézni.

– Értem. Akkor is. Innen csak kék jelvénnnyel lehet tovább menni – mondta és a sajátjára bö-

ISTEN HOZTA AZ ÁTJÁRÓN!

Gratulálunk!

Ön egyike azon keveseknek, akik évente abban a kiváltságban részesülnek, hogy az Átjáró Nagyvállalkozás és Tröszt partnerei lehetnek. Első kötelezettségeként, kérjük, írja alá a mellékelt Egyezséget. Sietésre nincs semmi ok: nyugodtan tanulmányozza át az Egyezés tartalmát, s ha lehetősége van rá, jogi tanácsadást is igénybe vehet.

Fel kell azonban hívnunk a figyelmét arra, hogy csak az Egyezés aláírása után válik jogosulttá a Tröszt által biztosított elhelyezés, étkeztetés és tanfolyamok igénybevételére.

Azok számára, akik vendégként tartózkodnak az Átjárón, vagy akik egyelőre még nem óhajtják aláírni az Egyezséget, az Átjáró Szálloda és Étterem nyújtotta szolgáltatásokat tudjuk ajánlani.

kött. – Ami annyit tesz, hogy csak a Tröszt specialistáinak, pilótáknak és a nagyfejűeknek.

– Pilóta vagyok.

– Én meg már azt hittem, hogy egy a kopaszok közül, akik ma jöttek a földi transzporttal – vigyorgott. – Vagy mégis eltaláltam volna? Az a helyzet apafej, hogy pilóta majd csak akkor lesz valakiből ha feliratkozott egy útra. Egy perccel sem korábban. Menjen csak szépen vissza, ahonnan jött.

– Tudja, hogy van ez – mondom olyan ember hangján, akivel lehet tárgyalni. – Csak körül szeretnék nézni egy kicsit.

– Majd ha elvégezte a tanfolyamot. Vagy esetleg a tanfolyam alatt, ha lehozzák ide magukat. Aztán már annyit nézelődhet idelelni, hogy sokallni is fogja.

Vitatkoztam még vele egy darabig, de túl kemények voltak az érvei. Ahogy a vonókábelért nyúltam, hatalmas dőrej rázta meg az alagutat. Egy pillanatig azt hittem, hogy felrobbant az aszteroid. Az örre néztem, mire az nem éppen barátságatlanul, megvonta a vállát.

– Én csak annyit mondtam, hogy nem lehet meg nézni őket. Azt nem mondtam, hogy hallani sem lehet.

Lenyeltem azt, hogy „Hűha!”, meg azt, hogy „Te jó ég!”, amit igazából mondani szerettem volna, és csak annyit kérdeztem:

– Mit gondol, hová mentek?

– Jöjjön vissza hat hónap múlva. Akkorra talán tudjuk a választ.

Ha jól belegondolok, semmi okom sem volt rá, hogy büszke legyek, és én mégis büszkeséget éreztem. Annyi tápanyagbányában eltöltött év után nemcsak hogy itt vagyok az Átjárón, de épp akkor vagyok itt, amikor néhány rettenthetetlen feltáró

útnak indul, hogy dicsőséget és hihetetlen vagyont szerezzen magának. Az esélyek? Ki törődik azzal? Lényeg, hogy miénk az ÉLET, csupa nagybetűvel.

Emelkedett hangulatomnak köszönhető, hogy nemigen figyeltem oda, mit csinálok, s így visszafele ismét eltévedtem. Mire a Babe szintre értem, már tíz perc késésben voltam.

Dane Metchnikov épp a szobám felől jött, amikor összetalálkoztam vele az alagútban. Láthatóan nem ismert meg. Azt hiszem, elment volna mellettem, ha nem intek neki.

– Mi van? – mordult rám. – Mért késtel?

– Lent jártam a Tánya szinten. Meg akartam nézni a hajókat.

– Aha. Oda csak kék jelvénnnyel engednek le, vagy ha van már karpereced.

„Kösz”, gondoltam magamban, „ennyit már sikerült megtudnom”. Szótlanul kullogtam utána, nem erőltetve a beszélgetést.

Metchnikov arcán minden fakó volt, kivéve csodálatos ívekben kunkorodó pofaszakállát, mely az álla vonalát követte. Alighanem viaszt használt, mert minden egyes tincs a saját életét élte a pompás szörzeményben. Rosszul mondom, mégsem viasz volt az. De az biztos, hogy volt még valami más is a szőrön kívül abban a szakállban, s az a valami rugalmas volt, nem pedig merev. Amikor Metchnikov tett egy mozdulatot, az egész szakáll mozgásba jött. Amikor beszélt vagy elmosolyodott, az állkapcsán rögzülő izmok hullámozásba hozták a szörzetet, mintha csak cseppfolyós lett volna.

Az első mosolygásra a Kék Pokolban került sor. Meghívott egy italra, s hogy ne legyen belőle félreértés, elmagyarázta, hogy itt ez a szokás, s hogy ez a szokás csak egyetlen meghívást ír elő. Így hát a második kört én fizettem. A tulajdonképpeni mo-

solygás akkor következett be, amikor soron kívül én fizettem a harmadikat is.

A Kék Pokolban elviselhetetlen lárma volt. Nehezen lehetett szót érteni, de annyit azért sikerült megértetnem vele, hogy fültanúja voltam egy indításnak. – Értem – emelte meg a poharát. – Remélem, jó útjuk lesz.

Metchnikovnak hat darab kéken csillogó hicsí fém karperece volt, alig vastagabbak egy szál drótnál. Halkan csilingeltek, miközben végzett egy fél pohár itallal.

– Az, amire gondolk? – biccentettem a karperecek felé. – Utanként egy?

Lehörpintette a maradék italt. – Úgy van – mondta. – Most pedig megyek táncolni.

Elnéztem a hátát, ahogy egy világító-rózsaszín szárit viselő nő felé csörtetett. Nem volt az a beszédes típus, annyi szent. Igaz, ilyen zajszint mellett amúgy se nagyon lehetett beszélgetni. Ami azt illeti, táncolni sem igen lehetett. A Kék Pokol fönt volt az Átjáró közepében, részét alkotva az orsó alakú barlangnak. A forgási G olyan alacsony volt, hogy az ember nem nyomott többet egy-két kilónál. Ha valaki keringőzni vagy polkázni akart volna, nyomban felszállt volna a levegőbe. Így aztán csak azt a „hozzáérni tilos” stílusú táncot járta mindenki, ami a tinédzserek körében dívik, és amit azért találtak ki, hogy a tizennégy éves fiúknak ne kelljen túl meredek szögben felnézniük a tizennégy éves lányokra, akikkel táncolnak. Az ember többé-kevésbé a földön tartotta a talpát, ellenben a feje, karja, válla és a csípője úgy mozoghatott, ahogy akart. Ami engem illet, szeretem megfogni a partneremet. Mindegy, ne legyünk telhetetlenek. Azért még így is jó volt táncolni.

Megláttam Sherit a terem túlsó végében. Egy

öregebb nővel volt, akit a kísérőjének gondoltam. Elhívtam táncolni. – Hogy tetszik? – üvöltöttem túl a magnót. Bólintott és visszaüvöltött valamit, meg nem tudnám mondani, hogy mit. Aztán egy temérdek fekete bőrű nővel táncoltam, aki két darab kék karperecet viselt; aztán megint Sherivel; aztán egy lánnyal, akit Dane Metchnikov akasztott rám, nyilvánvalóan azért, mert szeretett volna megszabadulni tőle; aztán egy magas, határozott arcú nővel, akinek a lehető legfeketébb, legdúsabb szemöldöke volt, amit csak el tudsz képzelni egy női frizúrához. (A haját hátrasimítva hordta, hátul két copffal, amelyek a levegőben úsztak mögötte mozgás közben.) Neki is volt egy pár karperece.

A táncok közben iszogattam. Nyolc- vagy tízszemélyes asztalok voltak odabenn, de nem volt egyetlen nyolc- vagy tízszemélyes társaság sem. Az ember oda ült, ahova akart, és azon sem izgult senki, hova ül az illető, akinek a székét tánc közben elfoglalta. Egy darabig fél tucat fehér tengerészruhas brazil volt az asztalszomszédom. Ezek portugálul beszélgettek egymással. Aztán egy időre hozzám vágódott egy arany fülbevalós férfi, de az ő beszédét sem értettem. (Azt persze, hogy mit akar, nagyon is jól tudtam.)

Ez a probléma végigkísért, amíg csak az Átjárón voltam. Olyan az Átjáró, mint egy nemzetközi konferencia, amikor bedöglük a fordító készülék. Mindenki egyfajta lingua francá-t beszél, amit tucatnyi különböző nyelvből hánynak össze ilyesformán: „*Écoutez, gaszpagyin, Sie are verrückt*”. * Kétszer táncoltam az egyik brazillal – sovány, sasorrú, barna kislány volt az illető, kedves barna szemekkel –, és próbáltam néhány egyszerű dolgot elmondani

* Ide figyeljen, uram, maga egy hülye! (A szerk.)

neki. Még az is lehet, hogy ő megértett. Volt a társaságban egy férfi, aki jól beszélt angolul. Ez bemutatta nekem az egész kompániát, de egyikük nevét sem tudtam megjegyezni, az övét kivéve. Francesco Hereirának hívták. Meghívott egy italra, aztán velem fizettetett az egész csapatnak, és csak akkor jöttem rá, hogy láttam már azelőtt: tagja volt annak a különítménynek, amelyik idejövet ellenőrzött minket.

Amíg ezt megtárgyaltuk, Dane odahajolt hozzám, és a fülembre dörögött: – Megyek, játszom egyet. Viszlát, hacsak nem akarsz velem jönni.

Hívtak már ennél szívélyesebben is, de a lárma kezdett elviselhetetlen lenni. Elindultam utána, s kiderült, hogy a Kék Pokol tőszomszédságában igazi kaszinó működik: huszonegyező asztalokkal, pókerrel; lomha járású rulettel, melyben egy nagy, tömör golyó kering körben; kockajátékkal, ahol a kocka egy örökkévalóságig gurul. Volt még ezen kívül egy kötéllel leválasztott rész is: bakkarátnak. Metchnikov a huszonegyező asztalokhoz ment, és a sorára várva ujjaival dobolni kezdett az egyik játékos széktámláján. Csak akkor vette észre, hogy én is ott vagyok.

– Nocsak – lepődött meg, és körülnézett a teremben. – Melyik a kedvenced?

– Nem egy nagy szám egyik se – szűrtem ki a fogam közt. Egy kicsit még a szám is félrehúztam. – Még tán bakkarátozni volna a legjobb.

Tiszteletteljes pillantást vetett rám, de aztán a tekintete olyanra változott, mintha mulatna valamin. – Ötven a legalacsonyabb tét.

Vállat vontam: volt még vagy öt-hatezer dollár a számlámon.

– Úgy értem, hogy ötven rongy – mondta.

Elakadt a lélegzetem. Metchnikov egy másik játé-

kos mögé lépett, akinek erősen fogyóban voltak már a zsetonjai.

– A ruletten már tíz dollárért is játszhatasz. A többin általában egy kiló a beugró. Ja, és azt hiszem, van itt valahol egy tízdolláros automata is – tette hozzá mellesleg, s már le is csapott a közben megüresedett székre. Aznap már nem is kerültünk egymás szeme elé.

Egy darabig nézelődtem, aztán észrevettem, hogy a fekete szemöldökű nő is ugyanannál az asztalnál ül és elmélyülten tanulmányozza a lapjait. Nem pillantott fel.

Azt már láttam, hogy nekem nemigen fog telni az efféle játékokra. Ugyanakkor arra is rájöttem, hogy számomra az italok is túl drágák. Kisvártatva a belső érzékelőberendezésem ráébresztett arra is, milyen fene sokat megittam azokból a drága italokból. Az utolsó felismerésem az volt, hogy sürgősen vissza kell jutnom a szobámba, mielőtt túl késő lesz.

AZ ÁTJÁRÓ ÜZEMELTETÉSI RENDJE

Az Átjáró fenntartási költségei fejében minden egyes itt tartózkodó személy napi hozzájárulást köteles fizetni a levegőért, a hőmérséklet-szabályozásért, az ügyintézésért és egyéb szolgáltatásokért.

Amennyiben Ön vendég, a fenti költségek benne foglaltatnak a szállodai számlájában.

Más személyek tarifája a hirdető helyeken van kifüggesztve. A létfenntartási adó, kívánság szerint, egy évre előre fizethető.

Az esedékes adófizetés elmulasztása azonnali kiutasítást von maga után.

Megjegyzés: A kiutasított személyek számára nem tudunk befogadó úrhajót biztosítani.

AMIT AZ ÁTJÁRÓRÓL TUDNI KELL

Az Átjáró mesterséges létesítmény, melyet az úgynevezett hícsik építettek. Minden jel szerint egy aszteroid vagy egy atipikus üstökös magja szolgált alapként az Átjáró létrehozásához. A megépítés időpontja ismeretlen, de majdnem biztos, hogy még az emberi civilizáció kialakulása előtti korokra tehető.

Az Átjáró belső környezete a földre emlékeztet, eltekintve a viszonylag gyenge gravitációtól. (Maga a gravitáció tulajdonképpen a nullával egyenlő, csupán az Átjáró forgásából származó centrifugális erő kelt hasonló érzetet.) A Földről érkezők bizonyára nehézkesnek találják eleinte a légzést. A néhány napig tartó kellemetlenséget az alacsony légnyomás okozza. Magának az oxigénnek a parciális nyomása azonban megfelel a földi körülmények között 2000 méteres tengerszint feletti magasságban mért értéknek, s ennél fogva bármely egészséges személy számára kielégítő.

SYLVESTER MACKLEN: AZ ÁTJÁRÓ ATYJA

Az Átjáró felfedezése Sylvester Macklen vénuszi alagútkutató nevéhez fűződik, aki egy ásatás során működőképes hícsí űrhajóra bukkant. Sikertült a hajót a felszínre hoznia, majd azon az Átjáróra repülnie. Hajója jelenleg is az Átjárón található, az 5–33-as dokkban. Tragikus módon, Macklen nem volt képes visszatérni a Vénuszra. Sikertült ugyan magára hívnia a külvilág figyelmét azáltal, hogy felrobbantotta a leszállóegysége üzemanyagtartályát, de mire a segítség az Átjáróra érkezett, már halott volt.

Macklen bátor és tehetséges férfiú volt. Az emberiségért hozott áldozatát emléktábla örökíti meg az 5–33-as dokkban. A hálaadó tisztelgések időpontjairól a megfelelő egyházak képviselői nyújtanak felvilágosítást.

A matracon fekszem, és elég kellemetlenül érzem magam. Úgy értem, fizikailag. Nemrég műtöttek, lehet, hogy nem szívódtak fel rendesen a varratok. Sigfrid hangját hallo.

– A munkádról beszélgettünk, Bob.

Elég unalmas téma, de legalább biztonságos. – Utáltam azt a melót. De ki ne utálná a tápanyagbányát? – mondom.

– De azért mégiscsak kitartottál mellette, nem? Meg sem próbálkoztál valami mással. Elmeheztél volna pedig a halfarmra is. És az iskolából is kimaradtál.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy szántsándékkal ragadtam meg a kerékvágásban?

– Nem akarok én semmit se, Bob, csak azt, hogy mondd el, mit érzel.

– Na, jó. Bizonyos értelemben csakugyan így volt. Gondoltam pedig, hogy változtatni kéne. Nagyon is sokat gondolkodtam ilyesmin – mondom, s eszembe jut, milyen is volt Sylviával, eleinte, a régi szép napokban. Eszembe jut, amint egy januári estén ott ültünk egy leparkolt vitorlás gép fülkéjében – nem volt hová mennünk –, és a jövőről beszélgettünk. Arról, hogy mit fogunk majd csinálni, és hogyan fogunk megbirkózni az ellenünk szóló esélyekkel. Amennyire meg tudom ítélni, nincs az egészben semmi Sigfridnek való. Meséltem már neki Sylviáról, aki a végén hozzám ment egy részvényeshez. De ez jóval azután volt már, hogy szakítottunk. – Azt hiszem – mondom, s egy kis hatásszünetet tartok, arra gondolván, hogy ideje volna már valamit kapni a pénzemért –, hogy valamiféle halálvágy dolgozott bennem.

– Jobb szeretném, Bob, ha nem használnál pszichiátriai kifejezéseket.

– Na, mindegy, érted, mire gondolok. Éreztem, hogy múlik az idő, és minél tovább maradok a bányában, annál nehezebb lesz megszabadulni. De nem láttam semmi jobbat. Aztán meg volt egy pár plusz is. Sylvia, a barátnőm. Anyám, amíg élt. Barátok. Sőt még néhány szórakozás is. Vitorlázórepülés. Csuda klassz érzés a dombok fölött szállni. Onnan a magasból Wyoming sem néz ki olyan rosszul, és az olaj szagát is alig érezni.

– Említetted Sylviát, a barátnődet. Jól kijöttetek egymással?

Nem válaszolok. A hasamat tapogatom. Nemrég ültettek belém egy csaknem félméteres béldarabot. Borzasztó sokba kerül az ilyesmi, s néha az az érzésem támad, hogy az előző tulajdonos szeretné visszakapni az átültetett testrészt. El-elgondolkozom rajta, hogy ki is lehetett az illető. Vajon miben halt meg? Meghalt-e egyáltalán? Lehet, hogy még mindig életben van? Olyan szegény, hogy apránként adja el magát, ahogy állítólag egyes lányok teszik szépen formált mellükkel vagy fülükkel?

– Nehezen ismerkedtél lányokkal, Bob?

– Mostanában nem.

– Nem mostanában kérdezem. Azt hiszem, említetted, hogy gyerekkorodban nem voltál könnyen barátkozó.

– Mért, mások igen?

– Ha jól értem a kérdésedet, Robbie, azt szeretném tudni, hogy van-e olyan ember, aki úgy emlékszik vissza a gyerekkorára, mint egy tökéletesen boldog és könnyű periódusra. A válaszom természetesen az, hogy „nincs”. Úgy látszik azonban, vannak olyanok, akik jobban beleépítik ezeket az élményeket a későbbi életükbe, mint mások.

– Ja, azt hiszem, ahogy így visszagondolok, egy kicsit féltem a korcsoportomtól – elnézést Sigfrid –, úgy értem, a többi kölyöktől. Úgy tűnt, a többiek jól ismerik egymást. Folyton volt valami mondanódjuk egymásnak. Közös titkaik. Élményeik. Érdeklődésük. Magányos voltam köztük.

– Egyke voltál, Robbie?

– Tudod, hogy az. Talán ez lehetett az oka. A szüleim mind a ketten dolgoztak. És nem szerették, mikor a bánya körül játszottam. Veszélyesnek tartották. Ami igaz, az igaz, a bánya nem kölyköknek való hely volt. Azok a gépek könnyen balesetet okozhattak. Aztán ott volt a meddőhányó is, ami hajlamos volt az omlásra, megcsúszásra, és néha gázok törtek fel belőle. Sokat voltam otthon. Tévézéssel, magnózással töltöttem az időt. Meg evéssel. Dagadt kölyök voltam, Sigfrid. Imádtam a keményítő, cukros zabákat, tele kalóriával. A szüleim kényeztettek: több kaját vettek nekem, mint amennyire szükségem lett volna.

Még most is szeretem, ha kényeztetnek. Persze ma már nagyságrendekkel jobb diétán élek, ami nem olyan hizlaló, ellenben ézerszer drágább. Ettem már valódi kaviárt is. Nem is egyszer. A galvestoni akváriumból hozzák repülővel. Igazi pezsgőt szoktam inni, és valódi vajat eszem...

– Emlékszem – mondom –, volt egy kiságyam. Olyan hároméves lehettem, szóval egészen kicsi. Volt egy beszélő macim. Mindig velem volt az ágyban. Ő mesélt nekem, én meg ceruzákat nyomkodtam belé s megpróbáltam letépni a fülét. Imádtam az ilyesmit, Sigfrid.

Elhallgatok, mire Sigfrid azonnal rákapcsol. – Miért sírsz, Robbie?

– Nem tudom! – ordítom, miközben könnyek patakzanak az arcomon. Az órára pillantok.

A zöld számjegyek fodrozódni látszanak a könnyeimen keresztül. – Ilyen késő volna már? – mondom aztán mintegy társalogva. Felülök. A könnyek még folynak az arcomon, de a forrásukat már sikerült elzárnom. – Most már csakugyan mennem kell, Sigfrid. Randim van. Taniának hívják a lányt. Igazi szépség, a Houstoni Szimfonikusoktól. Imádja Mendelssohnt és a rózsát. Mielőtt érte megyek, vásárolni akarok pár szálát abból a sötétkék hibridből, ami olyan jól megy a szemszínéhez.

– Rob, csaknem tíz perc van még hátra.

– Majd legközelebb bepótoljuk. – Tudom, hogy erről szó sem lehet, hozzáteszem hát gyorsan: – Használhatom az illemhelyet? Nagyon kell.

– Ki akarod talán kakilni az érzéseidet, Rob?

– Nagyon vicces! Tudom, mit akarsz mondani. Azt, hogy úgy fest az egész, mint egy tipikus menekülési mechanizmus...

– Rob!

– ...jól van, na! Úgy értem, biztos azt hiszed, hogy csak meg akarok lógni. De becsszóra mennem kell. Úgy értem, hogy a vécére. Meg a virágboltba is. Tani nem akármilyen lány ám. Nem a szexben érte, de abban is óriási. Egyszerűen oda vagyok a fekete szőrű lyu... lyu...

– Mit akartál mondani, Rob?

Mély lélegzetet veszek, és nagy nehezen kinyögöm: – Azt, Sigfrid, hogy odavagyok a micsodájáért.

– Igen?...

Felismerem ezt a hangsúlyt. Sigfridnek nagyon gazdag a hangszínrepertoárja, de részben már sikerült kiismernem. Azt hiszi, hogy végre nyomon van.

– Mi van?

– Bob, minek is mondják a női nemi szervet?

– Szűzmáriám, Sigfrid, miféle süket játszma ez már megint?

- Nos, Bob, minek mondják?
 - Áh! Éppolyan jól tudod te is, mint én.
 - Légy szíves, Bob, áruld el, hogy *te* minek mondanád.
 - Szokták pinának is hívni.
 - Van még más neve is, Bob?
 - Van hát, egy csomó. Például az, hogy muff.
- Hallottam már vagy száz kifejezést is rá.
- Mondj még egyet, Bob.
- Addig halmozódott bennem a düh és a fájdalom, míg végül túlcsordult. – Hagyjál már békén, Sigfrid, a kibaszott játszmaiddal!
- A hasam fáj, attól félek, belecsinálok a nadrágomba. Olyan, mintha ismét kisbaba volnék. – Jézusom, Sigfrid! Kölyökkoromban a macimmal társalogtam. És most negyvenöt éves fejjel, még mindig úgy beszélgetek egy hülye géppel, mintha élőlény volna!
- Ugye, Bob, van még egy másik kifejezés is rá?
 - Több száz is van! Melyiket akarod hallani?
 - Azt a szót, amit az előbb majdnem kimondtál,

507	IRRAY .ÉRETTSÉG.	26,830
	GOTO *M88	26,835
508	,C, Talán érettnnek lenni annyi,	26,840
	mint akarni azt, amit mi magunk	
	akarunk,	26,845
	ahelyett, hogy azt akarnánk, amit	
	mások	26,850
	szerint akarnunk kellene.	26,855
511	XTERNALS @ IF @ GOTO &&	26,860
512	,S, Lehet, Sigfrid, jó öreg bádogisten,	26,865
	hogy úgy van, ahogy mondod.	26,870
	De egy biztos: éppolyan érzés	26,875
	érettnnek lenni, mint halottnak.	26,880

de aztán mégsem. Kérlek, Bob, próbáld meg kimondani. Annak a kifejezésnek van valami speciális jelentése a számodra, azért okoz nehézséget a kimondása.

Visszahanyatlok a matracra és most aztán tényleg elfog a zokogás.

– Kérlek, Bob, mondd ki! Mi az a kifejezés?

– Lyuk, te rohadék! Lyuk, igen az: lyuk, lyuk, lyuk!

8

– Jó reggelt – szólított valaki, belebeszélve az álom kellős közepébe, amelyben épp egy fosóhomokfélében készültem elmerülni, valahol az Orion-köd közepén.

Kinyitottam a fél szemem. Átlestem a függőágy pereme fölött, bele egyenest egy szénfekete szempárba, amely egy homokszínű arcból nézett vissza rám. Teljesen fel voltam öltözve, és másnaposnak éreztem magam. Valami nagyon büzlött a szobában, aztán rájöttem, hogy én magam vagyok az.

– Nevem – mondta a teás férfi – Shikitei Bakin. Igya meg ezt a teát. Segít, hogy újra hidratálódjanak a testszövetei.

Kissé lentebb néztem, és láttam, hogy derékban véget ér. Ő volt az a lábatlan férfi a felkötözös szárnyakkal, akit előző nap láttam az alagútban. – Hmm – mondtam, aztán egy kicsit jobban erőlködve egészen odáig jutottam, hogy: – Jó reggelt! – Az Orion-felhő kezdett visszahátrálni az álomba, a gyorsan szilárduló gázfelhőben való vergődés élményével együtt. De a rossz szag az maradt. Ro-

hadt bűdös volt odabenn, még az átjárói normához képest is. Ráeszméltem, hogy előző este végigokád-tam a padlót. Milliméterekre voltam attól, hogy ismét ráduplázzak. Bakin lassan simogatta a levegőt szárnyaival. Egyik szárnycsapás végén ügyesen odaejtett mellém egy bedugaszolt flaskát a függő-ágyra. Aztán fellibbent a fiókos szekrény tetejére, kényelembe helyezkedett, és megszólalt:

– Gondolom, ma reggel nyolc nulla-nullakor or-vosi vizsgálaton kell jelentkeznie.

– Csakugyan? – tűnődtem. Sikerült valahogy leszednem a kupakot, és ittam egy korty teát. Na-gyon forró volt, cukor nélküli és majdnem íztelen, de a jelek szerint megtette a hatását: a mérleg végre a hányással ellentétes irányba billent a gyomrom-ban.

– Igen. Legalábbis azt hiszem. Itt ez a szokás. Azonkívül már többször csöngött a piezofonja is.

Erre visszatértem oda, hogy: – Hmm?

– Feltételezem, hogy a kísérője próbálta hívni önt, hogy emlékeztesse. Most hét tizenöt van, Mr. ...

– Broadhead – mondtam rekedtesen, majd világosabban is kifejtettem: – Bob Broadhead a nevem.

– Értem. Vettem magamnak a bátorságot, hogy ellenőrizzem, ébren van-e már. Kérem, Mr. Broad-head, élvezze a teáját. Remélem, jól fogja érezni magát itt az Átjárón. – Ezzel udvariasan bólintott, majd lebukott a szekrény tetejéről, megcélozta az ajtót, és már ott sem volt.

A fejem minden mozdulatba belesajdult ugyan, de azért kikecmeregtem a függőágyból, igyekezve elkerülni a legmocskosabb padlófoltokat. Sikerült úgy-ahogy megtisztálkodnom. Fontolgattam a szőr-telenítést is, de már tizenkét napos volt a szakállam, s úgy döntöttem, hagyom még egy kicsit. Már nem

hatott kimondottan borostának, és egyszerűen nem volt erőm hozzá, hogy lenyessem.

A kivizsgálóba mindössze öt perc késéssel támolyogtam be. A többiek a csoportból mind ott voltak már, így én lettem a sorban az utolsó. Három helyről vettek vért belőlem: ujjbegyből, könyékhajlatból és fülcimpából. Biztos voltam benne, hogy mindhárom vérminta szeszfoka eléri majd a 45%-ot, de nem érdekelt. Az orvosi vizsgálat formalitás volt csupán. Aki egyszer túlélte az utazást az Átjáróra egy közönséges úrhajóban, az egy hícsi hajóval tett utazást is túlélhet. Feltéve, hogy nem lesz semmi gubanc az úton. Ha meg lesz, akkor úgysem marad életben, akármilyen egészséges volt is.

Volt még annyi időm, hogy gyorsan megigyak egy pohár kávé egy árusnál, aki az egyik ejtőakna tőzsomszedságában állította fel tolokocsiját. (Magánvállalkozás az Átjárón?) Még épp idejében értem be az első órára. A társaság a Kutya szinten jött össze egy hosszú, keskeny és alacsony teremben. Az ülések olyanformán voltak elhelyezve, mint egy osztályteremnek átalakított buszon: kétoldalt egy-egy pár ülés, középen átjáróval. Sheri késve érkezett és gyorsan becsúszott mellém az ülésre. Frissnek és vidámnak látszott. Ott voltunk mind a heten, földiek, ott volt a négytagú család is a Vénuszról és voltak még egypáran, akikről tudtam, hogy ugyanolyan kopaszok, mint én. – Nem is nézel ki *olyan* rosszul – súgta Sheri, miközben az oktató az íróasztalra helyezett papírja fölött merengett.

– Látszik, hogy másnapos vagyok?

– Tulajdonképpen nem. Vagyis csak egy kicsit. Hallottalak az éjjel hazajönni. Azt hiszem – tette hozzá elgondolkozva – az egész alagút hallott.

Megrázkódtam. Még mindig bűdösnek éreztem

magam, de a szag nagyrészt nyilván amolyan belső bűdösség volt, mert senki sem látszott húzódozni tőlem, még Sheri sem.

Az oktató felállt és elgondolkozva studírozott minket egy darabig. – Na jó – mondta és ismét a papírjaiba nézett. – Nem fogok katalógust tartani – rázta meg a fejét, majd így folytatta: – Én fogom megtanítani magukat arra, hogyan kell működtetni a hícsi hajókat. – Észrevettem, hogy van egy csomó karperece. Nem tudtam megszámolni, hogy mennyi, de volt legalább vagy egy fél tucat. Eltűnődtem egy kicsit az efféle embereken, akikből annyit láttam már az Átjárón: egy csomószor voltak már odakinn és még mindig nem tollasodtak meg. – Ez a tárgy csak egy a három közül, amit tanulni fognak. Ezután azt fogják megtanulni, hogyan lehet életben maradni ismeretlen környezetben, majd pedig azt, hogyan lehet felismerni valamiről, hogy értékes-e. De ez itt most hajóirányítási kurzus, és azzal fogják kezdeni a tanulást, hogy mindjárt csinálják is, amit tanulnak. Mindenki jöjjön utánam.

Erre mindannyian föltápászkodtunk, és kisoroltunk utána az ajtón, végig egy alagúton, le egy ejtőáknán, el az örök mellett, akik talán ugyanazok voltak, mint akik előző éjjel visszazavartak. Ezúttal azonban csak biccentettek az oktató felé, és nézték, ahogy továbbmegyünk. Egy hosszú, széles, alacsony térségben kötöttünk ki, ahol vagy egy tucat szutykos kinézetű fémhasáb meredezett kifelé a padlóból. Olyanok voltak, mint megannyi elszenesedett fatörzs, s kellett egy kis idő, hogy rájöjjenek, mik is azok.

Nyeltem egyet.

– A hajók! – sügtam oda Sherinek a szándékolt-nál hangosabban. Néhányan furcsállva néztek rám. Észrevettem, hogy köztük van a sűrű, fekete szem-

öldökű lány is, akivel előző este táncoltam. Felém biccentett és elmosolyodott. Láttam a karpereceket a csuklóján, s kíváncsi voltam, mit keres vajon velünk odalent, meg arra is, hogy milyen volt a lapjárás az éjjel a játékasztaloknál.

Az oktató maga köré gyűjtött minket, majd ezt mondta: – Ahogy az imént valaki megjegyezte, ezek itt a hícsi hajók. Pontosabban a leszálló egységek, tehát a landolók. Ilyennel száll le az ember a bolygókra, feltéve, hogy van olyan szerencsés, hogy talál egy bolygót egyáltalán. Nem látszanak valami nagyoknak, de öt ember fér el mindegyik kukában. Nem épp kényelmesen, de azért elférnek. Általában persze mindig marad egy személy a fő hajón is, így legfeljebb csak négyen szoktak lenni a landolóban.

Elsétáltunk az első mellett, s közben lehetőségünk nyílt arra, hogy kielégítsük tapintási, birizgálási és paskolási ingereinket. Ezután elkezdődött az okítás:

– A felfedezés időpontjában kilencszázhuszonnégy ilyen hajó dokkolt az Átjárón. Ezek közül körülbelül kétszáz működésképtelennek bizonyult. A legtöbbről nem lehet megállapítani, hogy miért: egyszerűen csak nem mentek. Háromszáznégy hajó legalább egy úton ki lett már próbálva. Ezek közül harminchárom itt található és igénybe vehető újabb feltárási útra. A maradékkal még soha senki nem próbálkozott. – Fölkapaszkodott az egyik rönkre, majd így folytatta:

– Az egyik dolog, amit el kell majd dönteniük, az, hogy a harminchárom kipróbált űrhajó egyikével akarnak-e repülni vagy egy olyannal, amelyikkel soha senki nem repült még. Már úgy értem, hogy egy emberi lény sem. Mindkét választás kockázattal jár. Úgy van itt is, mint a zsákbamacsoknál:

először fizetsz, aztán majd meglátod, hogy mit vetél. A vissza nem térő hajók nagy hányada első utas, úgyhogy itt nyilvánvaló a rizikó. De hát ez nem is csoda. Elvégre isten tudja, mikor hagyták itt őket a hícsik, és azóta nem voltak karbantartva.

– Másrészt viszont van abban is némi kockázat, ha az ember olyant választ, amelyik járt már odakint, még ha épségben ért is vissza az útról. Olyan nincs, hogy örök mozgás. Némelyik hajó feltehetőleg azért nem tért vissza, mert kifogyott az üzemanyaga. A baj az, hogy nem tudni, mi az üzemanyaguk, mennyi van még bennük, és miről venni észre, hogy fogytán van-e már.

– Ez itt – veregette meg a tönköt –, meg a többi is, amit itt látnak, ötfős hícsí legénység részére készült. Legalábbis azt hisszük. Mi azonban három emberrel használjuk őket. Úgy látszik, a hícsik jobban tolerálták egymás közelségét szűkre szabott térben, mint mi, emberek. Vannak kisebb és nagyobb hajók is, de a visszatérési rátájuk nagyon rossz volt az utóbbi néhány keringési ciklusban. Valószínű, hogy csak egy pechszériáról van szó, ámbár... Na, mindegy: én, a magam részéről kitaratok a háromszemélyesek mellett. Maguk persze azt csinálnak, amit akarnak.

– A következő dolog, amit el kell dönteniük, az lesz, hogy kivel menjenek együtt. Tartsák nyitva a szemüket. Keressék a magukhoz valókat... Tessék, mit akar?

Sheri már egy ideje szemaforozott a kezével, míg nem sikerült magára vonnia az oktató figyelmét. – Ön azt mondta, hogy a visszatérési ráták nagyon rosszak voltak. Mit jelent ez pontosan?

Az oktató türelmesen elmagyarázta: – Az elmúlt költségvetési ciklusban körülbelül három Ötös tért vissza minden tíz közül. Ezek a legnagyobb hajók.

Számos esetben még így is halott volt a legénység, mire visszaértek.

– Értem – mondta Sheri –, ez tényleg nagyon rossz arány.

– Nem, ez az arány egyáltalán nem rossz az egy-személyes hajókhoz viszonyítva. Két ciklussal ez-előtt mindössze két Egyes tért vissza egy teljes ciklus alatt. Ez már valóban rossz arány.

– Mi ennek az oka? – kérdezte a csatornapatkány családapa, akit Forehandnek hívtak.

Az oktató egy pillanatig habozott.

– Ha egyszer rájön a megoldásra – mondta –, ne felejtse el másnak is elmondani. Namármost. Ami a társak kiválasztását illeti, érdemes olyannal menni, aki járt már odakint. Lehet, hogy sikerül ilyent találni, lehet, hogy nem. Azok a feltárók, akikre rázuhant a szerencse, rendszerint lelépnek. Akikre nem, azok meg nem biztos, hogy ki akarnak válni a régi teamjükből. Így aztán egy csomó kopasz ma-guk közül kénytelen lesz más szüzekkel társulni. Na jó – nézett körül elgondolkodva. – Akkor hát essünk neki a dolognak. Oszoljanak háromfős csoportokra – ne izguljanak, nem most kell partnert választaniuk – aztán másszanak be valamelyik nyi-tott landolóba. Ne nyúljanak semmihez! Elvileg inaktív üzemmódban vannak a hajók, de el kell árulnom maguknak, hogy nem mindig szoktak ab-ban is *maradni*. Másszanak le az irányítófülkébe, és várjanak, míg nem jön valamelyik oktató.

Akkor tudtam meg, hogy vannak köztünk okta-tók is. Körülnéztem, mepróbáltam kisütni, hogy kik lehetnek a kopaszok és kik az oktatók.

– Vannak kérdések?

Ismét Sheri jelentkezett. – Igen. Megmondaná a nevét?

– Ejnye, már megint elfelejtettem bemutatkozni?

Jimmy Chounak hívnak. Örvendek, hogy megismerhettem magukat. Most pedig gyerünk.

Azóta már sokkal többet tudok, mint akkor az oktatóm, beleértve azt is, ami fél ciklussal később vele magával történt... Szegény jó Jimmy Chou! Még énelőttem ment ki, de már másodszor voltam úton, mire visszaért. Visszaért, de nagyon meg volt halva. Tisztára összeégett. Azt mondják, a szeme kiforrt az üregéből... Hanem most még ő volt az, aki mindent tudott, és az egész nagyon különleges és nagyon csodálatos volt a számomra.

Igy aztán bemásztunk a furcsa, elliptikus fedélzeti nyílásba, átcsúsztuk a segédtrakéták között, le a landoló kapszulába és onnan még tovább ereszkedtünk egy létra segítségével magába a fő hajóba.

Körülnéztünk: három Ali Baba a kincses barlangban. Hallottuk, hogy odafenn kaparászik valaki, majd egy fej bukkant fel fölöttünk. A fejen bozon-

AZ ÁTJÁRÓ TULAJDONOSAI

Az Átjáró egyedülálló jelentőséggel bír az emberiség történelmében, ezért hamar felismerték: túl nagy értéket képvisel ahhoz, hogy egyetlen embercsoport vagy egyetlen kormány rendelkezze felette. Ezt szem előtt tartva alakult meg az Átjáró Nagyvállalkozás.

Az Átjáró Nagyvállalkozás (melyet többnyire csak mint „a Tröszt”-öt emlegetnek) multinacionális társaság, melynek teljes jogú partnereit a következő országok kormányai alkotják: Amerikai Egyesült Államok, Szovjetunió, Brazíliai Egyesült Államok, Vénuszi Államszövetség és az Új Népi Ázsia. Ezenkívül korlátozott jogú partnerek még azok a természetes személyek is, akik – akárcsak Ön – aláírták a mellékelt Egyezséget.

tos szemöldök, alatta szép szempár: azé a lányé, akivel előző éjjel táncoltam. – Szórakozunk, szórakozunk? – kérdezte. Egy kupacban voltunk, távol mindentől, ami csak mozgathatónak látszott. Már amennyire lehetett. Nem hinném, hogy úgy festetünk, mint akik tényleg szórakoznak. – Na, nem érdekes – mondta. – Nézzenek csak körül. Ismerkedjenek a környezettel. Még sokszor fognak látni ilyesmit. Látják azt a függőleges keréksort? Apró küllők állnak ki a kerekekből. Az az úti cél választó. Jobb, ha *egyelőre* nem babrálják, de talán még jobb, ha *egyáltalán*. Ott az az arany spirál bigyó is, közvetlenül a szőke lány mellett – igen, magáról beszélek. Akar valaki tippelni, hogy mi lehet az?

A szőke, aki egyébként egyike volt a Forehand lányoknak, hátrább húzódott és megrázta a fejét. Én is csak a fejem csóváltam, de Sheri megkockáztatta: – Lehet, hogy kalaptartó?

Tantónéni elgondolkodva méregette a spirált. – Hmm. Nem is tudom. Azt hiszem, mégsem az. De azért remélem, hogy valaki a kopaszok közül egyszer még ki fogja találni a helyes választ. Merthogy közülünk, régiek közül, senki sem tudja. Ez az izé repülés közben néha fel szokott forrósodni. Fogalma sincs róla senkinek, hogy miért. A véce amott van. Még sokat fognak szórakozni vele. Működik, csak meg kell tanulni a módját. Ha valakinek aludni támad kedve, ide akaszthatja a függőágyát – vagy ahova akarja. Az a sarok ott, meg az a fülke eléggé kiesik a forgalomból. Ha olyanokkal van az ember, akik szeretnek néha diszkrétén félrevonulni, ott találnak némi fedezéket, ha nem is sokat.

– Maguknál senki nem szereti elárulni a nevét? – kérdezte Sheri.

Tantónéni elvigyorodott. – Gelle-Klara Moynlin a nevem. Akarnak mást is tudni rólam? Kétszer

voltam odakinn, de nem jött össze semmi, és most megpróbálom agyonütni az időt, amíg el nem jön az igazi lehetőség. Addig is segédoktatóként dolgozom.

– Honnan fogja tudni, mikor jött el az igazi lehetőség? – kérdezte a Forehand csaj.

– Okos, nagyon okos! Jó kérdés. Szeretem az ilyet, mert megmutatja, hogy van esze az illetőnek. Másrészt olyan kérdés, amire ha van is válasz, fogalmam sincs, hogy mi az. Lássuk csak. Azt már tudják, hogy ez a hajó egy Hármás. Eddig hat utat csinált, de ésszerű tippnek tűnik, hogy maradt benne elég tartalék még egypár retúrra. En mindenesetre inkább ezzel mennék, mint egy Egyessel. Azok merészebb játékosoknak valók.

– Mr. Chou is ezt mondta – szólt közbe a Forehand lány –, de apám azt mondja, hogy ő átnézte az összes feljegyzést egészen az első ciklustól kezdve, és az Egyesek nem is olyan rosszak.

– Átengedem őket az apjának – mondta Gelleklara Moynlin. – Nemcsak a statisztikáról van itt szó, hanem a magányról is. Meg aztán egy ember nem képes mindent egyedül intézni, még ha szerencséivel jár is. Szükség van a társakra. Egyikük pályán marad, legtöbben szeretjük, ha valaki fönn marad a hajón, mert így nagyobb a biztonságérzet. Legalább lesz valaki, aki *esetleg* segítséget tud szerezni, ha a helyzet bűzleni kezd. Szóval ketten leszállnak a landolóval, hogy körülnézzenek. Na persze, ha találnak valamit, azt három részre osztják. Ha beüt egy nagy fogás, így is jut elég mindenkinek. Ha meg nem, a semmi harmada épp annyit ér, mint az egész.

– Akkor meg nem volna jobb mindjárt egy Ötös? – kérdeztem.

Klara rám nézett, és majdhogynem kacsintott.

Nem gondoltam volna, hogy emlékszik még a tegnap esti táncra. – Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Az az ábra az Ötösökkel, hogy csaknem korlátlan a célkapacitásuk.

– Angolul legyen szíves – kérte Sheri.

– Az Ötösök egy csomó olyan úti célt bevesznek, amit a Hármasok és az Egyesek nem. Véleményem szerint azért, mert ezek némelyike veszélyes. A legrosszabb állapotú hajó, amit eddig visszatérni láttam, egy Ötös volt. Összevissza volt karistolva, perzselődve és görbülve; senki sem tudja, hogy volt képes egyáltalán visszatérni. És azt sem tudja senki, merre járt, bár valaki azt mondta akkor, hogy alighanem megjárta egy csillag fotoszféráját. A legénység nem tudott felvilágosítást adni: mindannyian halottak voltak.

– Az is igaz persze – folytatta elgondolkodva –, hogy a páncélos Hármasoknak majdnem akkora a célkapacitásuk, mint egy Ötösnek, de végül is mindenképp rizikót vállal az ember, akárhogy dönt is. Most pedig jó volna csinálni is valamit. Maga – mutatott Sherire – üljön amoda.

A Forehand lány és jómagam kúszva megkerültük a hícsík és emberek számára készült berendezésegyleget, hogy helyet csináljunk. Persze nem sok hely volt. Ha az ember mindent kihajigálna egy Hármasból, akkor olyan három méterszer háromszor hármas teret kapna. Más kérdés persze, hogy egy ilyen teljesen kirámolt űrhajó nem volna képes sehová se menni.

Sheri a küllős kerekek előtt ült, és a fenekét próbálta ráigazítani az ülésre. – Miféle hátsójuk lehetett ezeknek a hícsíknak? – panaszkodott.

– Újabb jó kérdés, ugyanaz a rossz válasz – felelte Tantónéni. – Ha egyszer rájön, mondja el majd nekünk is. Azt a fonatot már a Tröszt szereltette a

székekre. Nem eredeti felszerelés. Ennyit erről. Az a dolog ott, amit éppen néz, az úti cél választó. Tegye a kezét az *egyik* kerékre. Akármelyikre, csak másikhoz ne érjen közben. Most pedig próbálja elforgatni. – Aggódva figyelte Sherit, amint a lány megfogta a legalsó kereket, majd a szék V alakú karfájának feszülve először az ujjai, aztán a tenyere segítségével igyekezett azt elfordítani. A kerék végül engedett. A keréksorral párhuzamos lámpák pislogni kezdtek.

– A mindenit! – mondta Sheri. – Ezek a hícsík jó erőben lehetnek.

Felváltva próbálkoztunk ugyanezzel a kerékkel – Klara nem engedte, hogy aznap másikhoz nyúljunk – és amikor rám került a sor, meglepődve tapasztaltam, hogy körülbelül minden erőmet össze kell szednem ahhoz, hogy a kereket mozgásra bírjam. Nem olyan volt, mint amikor rozsdá miatt szorul meg egy csavar: inkább az volt az érzésem, hogy ezt szándékosan csinálták ilyen szorosra. Ha belegondolok, mekkora zűrt okozna, ha valaki véletlenül elmozdítaná a beállítót menet közben, akkor ez tényleg nem is lehetett másképp.

FÜRDÉSI REND

Ez a tusolóautomata két, egyenként 45 másodperces zuhanyozóperiódusra van beállítva. A szappanozás a két vízádagolás között történik.

A tusolót mindenki egyszer használhatja egy-egy háromnapos periódus alatt.

Ezen túlmenő használat a személyi hitelszámla terhére történik, mely esetben:

45 másodperc – 5 \$.

Na persze ma már erről is többet tudok, mint akkoriban a tanárain. Nem mintha olyan okos volnék, de baromi sok idejébe került, és még kerül is, egy csomó embernek, hogy csak azt az egyet kitálálja: mi is történik tulajdonképpen akkor, amikor az ember kiválaszt egy úti célt.

Az egész irányítóberendezés lényegében nem más, mint egy sor számgenerátor: a felvillanó fények számokat jelenítenek meg. Ezt persze nem könnyű észrevenni, mert nem úgy néznek ki, mint ha számok volnának. Nincs helyiérték, tizedes meg ilyesmi. (Úgy látszik, a hícsík prímek és exponensek összegeként fejezték ki a számokat, de ez az egész túl magas nekem.) Igazából csak az ellenőrző pilótáknak és a Tröszt pályaprogramozóinak van szükségük ezekre a számokra, de még ők sem közvetlenül olvassák ki őket, hanem egy számítógépes fordító segítségével. A jelek szerint, alulról számolva az első öt számjegy fejezi ki a cél térbeli helyét. (Dane Metchnikov szerint a prímsorrendet nem alulról fölfelé, hanem előlről hátra kell érteni, ami jobban megfelel a hícsík lelkivilágának. Ők ugyanis három dimenzióra voltak beállítva, akárcsak a primitív ember, nem pedig kettőre, mint mi.) Az ember azt gondolná, három szám elég bármely pont megadásához az univerzumban. Legalábbis így tanultuk. Úgy értem, ha csinálsz magadnak egy háromdimenziós Galaktika-modellt, abban bármely pontot le tudsz írni dimenzióként egy-egy számmal, vagyis összesen hárommal. Ezzel szemben a hícsíknak öt számra volt szükségük hozzá. Ez vajon azt jelenti, hogy öt dimenziót érzékeltek volna? Metchnikov szerint nem...

Na mindegy. Szóval, ha beállítod az első öt számot, a maradék hét kereket oda tekered, ahová

akarod. Ezután már csak az indítóbütyköt kell megnyomnod, és már kész is.

A szokásos teendőd a következő: beállítod találmadra az első négy számot – azazhogy ezt még csak nem is te csinálod, hanem valamelyik útvonalprogramozó, akit a Tröszt épp azért tart, hogy az effélét megcsinálja helyetted. Ezután addig tekered az ötödiket, míg egy amolyan figyelmeztető rózsaszín izzást nem kapsz. Ha most megállsz és benyomod azt az ovális, lapos bigyót a bütyök alatt, a többi szám lassan odébb mászik pár milliméterrel valamelyik irányban, miközben az izzás egyre fényesebbé válik. Addig megy ez az egész, míg az izzás rikító rózsaszínű és vakító fényes nem lesz. Metchnikov szerint ez egy automatikus finomszabályozó készülék. A gépnek van egy bizonyos tűrése az emberi – akarom mondani: a hícsi – tévedéssel szemben, így aztán, amikor elég közel vagy egy igazi, érvényes úti cél beállításához, a végső finomszabályozást automatikusan elvégzi helyetted. Ebben alighanem igaza lehet Metchnikovnak.

(Persze minden egyes lépés tisztázása jó csomó időbe és pénzbe került, s a legtöbbé még életekbe is. Feltárónak lenni veszélyes foglalkozás. Ami pedig az első néhány feltáróutat illeti, hát azok egyenest az öngyilkossággal voltak határosak.)

Néha körbetekerheted az ötödik számjegyet a teljes skálán és mégse történik semmi. Ilyenkor szokott az ember káromkodni. Aztán fogja és átállítja valamelyiket az első négy közül és még egyszer próbálkozik az ötödikkel. Egy ilyen ciklus mindössze néhány másodperc, de az ellenőrző pilótának sokszor így is eltart vagy száz órát, míg sikerül a megfelelő szint elkapni egy új kombinációval.

Persze, mire én odajutottam, az ellenőrző pilóták és az útvonalprogramozók már több száz olyan

lehetséges kombinációt kidolgoztak, ami a „jó szín” megjelöléssel került a naplóba, és amit még soha nem használt senki; valamint olyat is, amit ugyan használtak már, de még egyszer nem érte volna meg a fáradságot. És természetesen olyan kombinációk is akadtak, melyeknél senki sem tért vissza.

Akkoriban persze mindezt még nem tudtam, és amikor beleültem abba a módosított hícsi székbe, még minden, de minden új volt a számomra. Nem hiszem, hogy valaha is képes volnék érzékeltetni bárkivel, mit is éreztem akkor.

Mert gondoljanak csak bele: a székben, melyben ültem, jó félmillió éve még egy eleven hícsi ült előttem. És ehhez vegyük még hozzá az úti cél választót. Egyszerűen nem volt olyan hely, ahová el ne lehetett volna repülni azzal a hajóval. Csak ki kellett választanod a megfelelő kombinációt és már is a Sirius vagy a Procyon körül találtad magad. Vagy éppen a Magellán-felhő közepén!

Tantónéni elunta a fejjel lefelé lógást és addig izgett-mozgott, míg mögém nem préselte magát. – Maga a soros, Broadhead – mondta kezét a vállamra téve, s valamit, amit a mellének éreztem, a hátamhoz nyomva.

Nem nagyon akaródzott hozzányúlni a kerekéhez. – Nincs rá valami mód, hogy az ember kitalálja, hol fog kikötni a végén? – kérdeztem.

– Dehogynem – mondta –, feltéve, hogy hícsi az ember és pilótának tanult.

– Vagy legalább olyasmi, hogy az egyik szín nagyobb távolságot jelentene, mint a másik?

– Ha van is ilyen, senki se jött rá az összefüggésre. Persze azért nem mondtak le róla. Van egy egész team, akik azzal töltik az idejüket, hogy a visszatérők jelentését komputerrel egybevevessék, azzal a beállítással, amivel kint voltak. Eddig semmi ered-

mény. Most pedig rajta, Broadhead, fogjon hozzá. Tegye a kezét az első kerékre, arra, amelyiket a többiek is használtak. Tekerje el. Több muszkli kell hozzá, mint gondolná.

Úgy is volt. Az az igazság, alig mertem olyan erősen nyomni, hogy végre megmozduljon. A lány fölém hajolt, és a kezét rátette az enyémre. Akkor jöttem rá, hogy a kellemes mósuszillat, ami egy

A TRÖSZT TEVÉKENYSÉGE

A Tröszt feladatát a hícsík által hátrahagyott úrhajók kiaknázása, valamint ezen járművek révén felfedezett összes műtárgyak, javak, nyersanyagok vagy más értékkel bíró dolgok eladása, továbbfejlesztése és egyéb felhasználása képezi.

A Tröszt támogatja a hícsi technológia haszonorientált alkalmazását, s e célból lízinget nyújt jogdíj fizetése ellenében.

A Tröszt bevételét a következő kiadások terhelik: Az Önhöz hasonló korlátozott jogú partnerek megfelelő részesedése azon értékkel bíró dolgokból, melyek felfedezésében közreműködtek; az Átjáró fenntartási költségeinek a személyi létfenntartási adók levonása után fennmaradó része; a teljes jogú partnereket felügyeleti hozzájárulás címén megillető évenkénti összeg, mely azon úrcirkálók ellátását célozza, melyeket bizonyára Ön is megfigyelt már az Átjáró körüli pályájukon; megfelelő tartalék képzése és fenntartása előre nem látható kiadásokra; és végül a jövedelem fennmaradó részéből a Tröszt közvetlenül támogatja a felfedezett objektumokkal kapcsolatos kutatást és fejlesztést.

A február 30-án lezárult költségvetési év során a Tröszt teljes bevétele meghaladta a $3,7 \times 10^{12}$ USA dollárt.

ideje már az orromat csiklandta, tőle származott. Ráadásul nemcsak mósusz volt abban az illatban: a feromonjai remekül belepasszoltak a kemoreceptoraimba. Végre egy kis változatosság az Átjáró generálbűzében.

Akárhogy is erőlködtem, még mutatóban sem tudtam egy kis szint elővarázsolni, pedig vagy öt percig próbálkoztam, mielőtt egy újabb dobásra át nem adtam a helyem Sherinek.

Mire visszaértem a szobámba, valaki már feltakarított. Hálatelten gondoltam az illetőre, akárki volt is az, de nem sokáig gondolkodtam, mert túl fáradt voltam hozzá. Az alacsony gravitáció nagyon kimerítő tud lenni, amíg hozzá nem szokik az ember. Az a baj, hogy az ember hajlamos túlerőltetni az egyes izmokat, míg újra meg nem tanulja az egész mozgáskoordinációt.

Fölakasztottam a függőágyat, és már épp elnyomott a buzgóság, amikor kaparászást hallottam az ajtórácsan. Sheri szólt be: – Bob?

– Mi van?

– Alszol?

Nyilvánvaló volt, hogy nem alhattam, de aztán a kérdést úgy értelmeztem, ahogy Sheri gondolta. – Nem. Csak fekszem és gondolkodom.

– Én is azt csináltam... Bob?

– Igen?

– Mi volna, ha odabújnék melléd a függőágyba?

Erőfeszítéseket tettem, hogy annyira felébredjek, hogy a kérdést jelentősége szerint mérlegelni tudjam.

– Nagyon szeretnék – mondta Sheri.

– Jó, nem bánom. Úgy értem, hogy örülnék neki.

– Sheri besiklott a szobába, aztán fel a függőágyra, mely lassan himbálózni kezdett, miközben betornázta magát. Csak egy kötött póló és bugyi volt

rajta. Jó meleg és puha volt, ahogy a függőágy gödrében egymásba gömbölyödtünk.

– Nem muszáj, hogy szex is legyen – mondta. – Nekem jó így is.

– Majd meglátjuk, hogy alakulnak a dolgok. Félsz?

Arcomon éreztem a leheletét, édes illata volt, mindennél édesebb.

– Sokkal jobban, mint gondoltam volna – mondta.

– Mitől?

– Bob... – Kényelmesen befészkelte magát az ölembe, fejét hátrafordította, s a válla fölött az arcomba nézett. – Tudod, néha olyan baromságokat tudsz kérdezni.

– Sajnálom.

– De most komolyan. Gondold csak el, hogy mire vállalkoztunk. Beülünk egy hajóba, amiről nem tudjuk, eljut-e valaha oda, ahova el kéne jutnia. Sőt még azt sem tudjuk, hogy az az „oda” hol van. Gyorsabban megyünk a fénynél, és senki sem tudja, hogy hogy. Nem tudjuk, meddig leszünk úton még akkor sem, ha tudnánk, hová megyünk. Lehet, hogy utazással telik el az életünk hátralevő része, és meghalunk, még mielőtt elérnénk bárhova. És akkor még nem számoltam azzal, hogy bármikor belefuthatunk valamibe, ami két másodperc alatt képes végezni velünk. Így van? Így. Akkor meg mit kérdezed tőlem, hogy mitől félek?

– Csak a társalgás kedvéért – mondtam a hátához simulva. Megmarkoltam az egyik mellét. Nem agresszíven, csak azért, mert így esett jól.

– És nem csak ez van. Semmit sem tudunk azokról, akik a hajókat építették. Ki tudja, hogy nem csak egy trükk-e az egész a részükről? Lehet, hogy így szerzik be a friss húst a hícsí mennyországbán.

– Lehet – nyugtáztam. – Fordulj idebb egy kicsit.
– És ott az a hajó is, amit ma reggel mutattak nekünk. Csöppet sem úgy néz ki, mint amilyennek gondoltam – mondta, miközben kívánságomnak eleget téve a nyakszirtemre helyezte kezét.

Hirtelen éles fütty hangzott valahonnan, meg nem tudtam volna mondani, merről.

– Mi volt az?

– Nem tudom. – Még egy fütty: egyszerre szólt odakint az alagútban, és, még hangosabban, oda-

AZ ÁTJÁRÓ HAJÓI

Az Átjárón található űrhajók intersztelláris repülési sebessége meghaladja a fénysebességet. A meghajtás módja nem ismeretes előttünk (lásd a *Pilóták kézikönyvét*). Van ugyan egy eléggé szokványos rakéta-meghajtó rendszerük is, mely cseppfolyós hidrogénnel és oxigénnel üzemel, ez azonban csupán magasságkontrollra és a valamennyi intersztelláris űrhajóban megtalálható önálló landolóegység meghajtására szolgál.

Az űrhajók a szállítható utaslétszám szerint három fő osztályba sorolódnak: 1-es Osztály, 3-as Osztály és 5-ös Osztály. A hajók egy része különlegesen robusztus felépítésű, ezeket „páncélozott”-aknak nevezzük. Legtöbb páncélos az Ötösök Osztályába tartozik.

Minden hajó egy bizonyos számú különböző úti cél automatikus elérésére van programozva. A visszatérés is automatikusan, és a gyakorlat szerint nagy biztonsággal történik. A hajóirányítói tanfolyam ki-elégítő felkészítést nyújt mindazon feladatok elvégzéséhez, melyek az űrhajók biztonságos irányításához szükségesek. Ami a biztonsági rendszabályokat illeti, lásd a *Pilóták kézikönyve* ide vonatkozó fejezetét.

bent a szobában is. – Ja, a P-fon! – Csakugyan a piezofon volt. Egyidőben csörgött nálam meg a két szomszédos szobában. A fütty abbamaradt, valaki beleszólt:

– Kopaszok, figyelem! Itt Jim Chou beszél. Ha látni akarják, hogy néz ki egy hajó egy igazán rázós út után, jöjjenek le a négyes Dokkba. Épp most hoznak be egyet.

A szomszédból, Forehandék szobájából, sutyorgás hallatszott. Éreztem Sheri szívdobbanásait. – Mennünk kéne – mondtam.

– Tudom. Csak nem nagyon akarok...

A hajónak sikerült valahogy visszajutnia az Átjáróra. Legalábbis majdnem. Az egyik cirkáló vette észre, és később be is fogta. Épp most hozta befelé egy vontató a Tröszt saját dokkjába, ahol rendszerint csak bolygóközi járatokat fogadnak. Volt ott egy állás, ami elég nagy lett volna egy Ötösnek is, ez meg csak egy Hármas volt... már ami megmaradt belőle.

– Óh, te jószágos atyaúristen – suttogta Sheri. – Bob, mit gondolsz, mi történhetett ezekkel?

– Az emberekkel? Meghaltak. – Efelől igazán nem volt semmi kétség. A hajó tiszta roncs volt. A landolóegység hiányzott, csak maga az intersztel-láris rész volt meg. Megvolt a gombakalap is, de eldeformálódott, széthasadt és megpörköldött a hőtől. Pedig hícsi fémből volt, ami még csak meg sem lágyul az ívhegesztőtől!

És akkor még nem láttuk a legrosszabbat!

A legrosszabbat végül aztán nem is néztük meg. Csak hallottunk róla. A hajóban egyetlen ember maradt, az is szétkenve a hajó belsejében. A szó szoros értelmében szétfröcskölődött az irányítóhelyiségben, és a maradványai rásültek a falakra.

Hogy mi lehetett az oka? Kétségtelenül a gyorsulás és a hő. Lehet, hogy a hajó megmártózott egy nap külső köpenyében, vagy egy neutroncsillag körüli szűk pályán találta magát hirtelen. A gravitációs gradiens darálhatta le ennyire a hajót és utasát. De biztosat sohasem fogunk tudni.

A személyzet másik két tagja egyáltalán nem volt sehol. Nem mintha könnyű lett volna ezt megállapítani, de a szervszámlálás csak egyetlen állkapcsot, egyetlen medencét, egyetlen hátgerincet tudott kimutatni – ezeket is sok apró darabban persze. Talán a másik kettő a landolóban maradt.

– Utat, kopaszok!

Sheri elkapta a karomat és félrehúzott az útból. Öt egyenruhás pilóta jött a cirkálóktól: amerikai és brazil kékben, orosz bézsben, vénuszi munkásfehérben és kínai mindenek feketé-barnában. Az amerikai és a vénuszi nő volt. Az arcok különbözők voltak, de mindegyikben ugyanaz az önfegyelemből és utálatból vegyült kifejezés ült.

– Menjünk – húzott Sheri maga után. Nem akarta látni a katonákat, ahogy a maradványokban turkálnak. Ami azt illeti, én sem. Az egész osztály, beleértve Jimmy Chout, Klarát meg a többi tanárt is, elkezdte a visszavonulást. Sajnos nem elég gyorsan. Éppen beláttunk a dokknyíláson, amikor a cirkáló őrájárata kinyitotta, és kaptunk egy szippantást a benti levegőből. Nem is tudom, hogyan írjam le. Egy kicsit olyan volt, mint amikor a túlélrett szemétből moslékot főznek. Nehéz volt elviselni, még az Átjáró tömény levegőjéhez szokott orral is.

Tantónéni lemaradt tőlünk a saját szintjén – eléggé lent volt ez még, a Könnyű szint körüli drága bérű körzetben. Elköszöntem tőle, s amikor utánam nézett, most először láttam, hogy sír.

Az ajtajukhoz érve jó éjszakát kívántunk a Fore-

hand családnak is. Sheri felé fordultam, de ő megelőzött.

– Azt hiszem, ezt muszáj kialudnom – mondta. – Ne haragudj, Bob, de az a helyzet, hogy elment a kedvem az egésztől.

AZ ÁTJÁRÓ HAJÓIRA VONATKOZÓ BIZTONSÁGI RENDSZABÁLYOK

Az intersztelláris utazásokat szolgáló gépezet rombusz alakú dobozban foglal helyet, mely három- és ötszemélyes hajók esetén a középgerinc alatt, egyszemélyes hajókon pedig a mellékhelyiségben található.

Ez idáig senkinek sem sikerült még kinyitnia egyetlen ilyen konténert sem. Minden erre irányuló kísérlet robbanáshoz vezetett, s a detonáció mintegy egy kilotonna erejű volt. A doboz rombolásmentes kinyitása, illetve a tartalom ilyenén vizsgálata a kiemelt kutatási témák közé tartozik, ennél fogva ha Ön mint korlátozott jogú partner bárminemű információval vagy javaslattal tud szolgálni e tekintetben, haladéktalanul lépjen kapcsolatba a Tröszt valamelyik megbízottjával.

A doboz kinyitásával személyesen kísérleteznie minden körülmények között tilos! Ugyancsak szigorúan tilos a szerkezet bárminemű bolygatása, piszkálása, illetve az olyan úrhajó dokkoltatása, melynek szerkezetét előzőleg háborgatták. A fentiek büntetése teljes jogfosztás és az Átjáróról való azonnali kiutasítás.

Az úti cél kiválasztó berendezés ugyancsak rejt magában potenciális veszélyeket. A repülés megkezdése után semmi szín alatt nem szabad az átállításával kísérleteznie. Eddig még egy olyan hajó sem tért vissza, melyen ezt a szabályt megsértették volna.

HIRDETÉSEK

BIZTOS Ön abban, hogy nem UNITÁRIUS? Csatlakozzon a most alakuló Átjáró Hitközösséghez. 87–539.

SZAPPHÓ és *LESZBIA* keresi *BILITIS*-ét. Együtt az űrben a sikerig, majd boldog hármásban Észak-Írországbán. Kizárólag hármass házasság céljából. 87–033 vagy 87–034.

INGÓSÁGOK TÁROLÁSA. Lakbért takarít meg, s elkerüli a vagyonekmozgást, míg úton van. A díj magában foglalja az értékesítési instrukciókat vissza nem térés esetén. 88–125.

9

Nem értem, miért járok vissza folyton Sigfrid von Ideghez. Az időpont mindig szerda délutánra esik, és nem szereti, ha iszom vagy szipózom előtte. Így azután lőttek az egész napomnak. Pedig mondhatom, sokat fizetek a napjaimért. Szinte hihetetlen, milyen költséges az életmódom. A lakásom, a Washington Square fölött, tizennyolcezer dollárban van havonta. A területfejlesztési adó, amit azért fizetek, hogy a Nagy Bura alatt lakhassak, további háromezerre rúg. (Még az Átjárón sem kerül ennyibe az élet!) Elég vaskos számlákat szoktam kapni bundákért, borért, női fehérneműért, ékszerekért és virágokért is... Sigfrid szerint szeretetet próbálok vásárolni magamnak. Na jó, és akkor mi van? Kinek rossz az? Telik rá. Ja, és akkor még nem is említettem, hogy a Teljes Orvosi milyen sokba kerül.

Sigfrid viszont ingyen van. A Teljes Orvosi fedezi a pszichiátriai kezelést, annak bármely formájában, ahogy nekem tetszik. Ugyanazért a pénzért, már úgy értem, hogy ingyen, csoportterápiát vagy belső masszázst is kaphatnék. Szoktam is cukkolni vele. – Még ha figyelembe vesszük is – mondom neki –, hogy nem vagy több egy rakás rozsdás csavarnál, akkor sem nyújtod azt, amit el lehetne várni tőled. Hanem a tiszteletdíjad, az csakugyan méltányos.

– Értékesebbnek érzed magad attól, hogy semmit érőnek nevezet? – kérdezi.

– Nem különösebben.

– Akkor miért olyan fontos neked, hogy folyton emlékeztess magad arra, hogy gép vagyok? Vagy hogy nem kerülök semmibe? Vagy hogy nem tudok felülemelkedni a belém írt programon?

– Azt hiszem, Sigfrid, arról van szó, hogy egyszerűen csak mindig lelombozódok miattad. – Tudom, hogy ez a válasz nem fogja kielégíteni, ezért megmagyarázom. – Elrontottad a délelőttömet. Van ez a barátnőm, S. Ya. Lavorovna. Nálam maradt éjszakára. Mondhatom, nem mindennapi nő. – Ezután leírom Sigfridnek S. Ya. külsejét, beleértve azt is, hogy fest hátulról testére feszülő nadrágjában, derékig érő homokszínű hajával.

– Nagyon csinos lehet, ha olyan, amilyennek mondd – jegyzi meg Sigfrid.

– Felteheted rá a biztosítékom, hogy az. Az az egy baja, hogy reggel túl lassan ébred. Epp hogy kezdett magához térni, mikor el kellett indulnom a nyaralóból, hogy ideérjek.

– Szereted őt, Bob?

A válasz az, hogy nem, ezért aztán azt akarom, hogy azt higgye, igen. – Nem – felelem.

– Látod, Bob, ez becsületes válasz volt – mondja

helybenhagyólag s egyszersmind kiábrándítóan. – Ezért vagy rám dühös, ugye?

– Áh, nem is tudom. Azt hiszem, csak múltó rosszkedv.

– Meg tudnád mondani az okát?

Kivárja, míg válaszolok. – Az a helyzet, hogy az este megszívattam magam a rulettnél – mondom egy idő után.

– Túl sokat vesztettél a pénztárcádhoz képest?

– A nyavalyát, dehogy! – Akárhogy is, de mégis csak bosszantó volt. Aztán meg vannak egyéb dolgok is. Közeledünk a hideg évszak felé. A nyaraló odafent a Tappan-tengernél nincs a Nagy Bura alatt, úgyhogy a reggebéd S. Ya-val, kinn a teraszon, korántsem volt az az igazi jó ötlet. Nem akarok erről beszélni Sigfridnek. Valami teljesen ésszerű dologgal jönne elő nekem, hogy azt mondja, hát akkor meg miért nem bentre kértétek a reggelit. És akkor megint el kéne mondanom neki előlről, hogy kölyökkoromban folyton arról álmodoztam, hogy lesz majd egyszer egy nyári lakom odafent a Tappan-tengernél, és kint fogok reggebédelni a teraszon, és közben a tengert fogom bámulni. Talán tizenkét éves lehettem éppen, amikor a Hudson elé gátat építettek. Valamikor rengeteget álmodoztam arról, hogy Nagymenő leszek és úgy élek majd, mint a Gazdag Népség. De hát ezt már hallotta úgyis eleget.

Sigfrid a torkát köszörüli. – Köszönöm, Bob – mondja, jelezvén, hogy az óra letelt. – Akkor találkozunk a jövő héten?

– Úgy kérdezed, mintha nem tudnád – mondom mosolyogva. – Hogy repül az idő! Tulajdonképpen ma egy kicsit korábban akartam elmenni.

– Csakugyan?

– Megint randim van. S. Ya-val – világosítom

fel. – Este visszamegyünk a nyaralóba. Őszintén szólva, az, amit ő csinál velem, sokkal jobb terápia, mint a tiéd.

– Ez minden, amit egy kapcsolattól elvársz, Robbie? – kérdezi.

– Úgy érted, hogy csak a szex? – A válasz ebben az esetben az, hogy nem, de nem akarom, hogy tudja, mi az, amit igazából ki akarok hozni az S. Ya. Lavorovnához fűző kapcsolatból. Ezért hát ezt mondom: – Ő egy kicsit más, mint a legtöbb barát-nőm. Először is legalább olyan befolyásos, mint én. Aztán meg bitang jó a szakmája is. Csodálom azt a nőt!

Tulajdonképpen nem is igaz. Vagy legalábbis nemigen érdekel, hogy csodálom-e vagy sem. S. Ya. rendelkezik egy olyan jellegzetességgel, ami még jobban imponál nekem, mint az a már említett, miszerint a Jóisten nem áldott meg még egy másik női lényt olyan elragadó hátulnézettel, mint őt. Ez pedig az, hogy átkozottul érdekes a munkája: információfeldolgozás. Az Akademo-gorszki Egyetemen tanult, ösztöndíjas volt a Max Planck Intézetben, ahol gépi intelligenciával foglalkozott. Jelenleg doktoranduszokat tanít a New York Egyetem Masterséges Intelligencia Tanszékén. Többet tud Sigfridról, mint Sigfrid önmagáról, ami érdekes lehetőségeket csillant fel előttem.

Ötödik napja lehettem már az Átjárón. Korán keltem aznap, s így jutott egy kis időm dőzsölni is. A hícsi városi Fegyveresekben reggeliztem, turistáktól, gyulladt szemű hazardjátékosoktól és cirkáló matrózoktól körülvéve. Igazi luxus volt ez a számomra, és luxusszámba mentek az árak is. De megérte a turisták miatt. Éreztem magamon a tekintetüket. Tudtam, hogy rólam beszélgetnek, különösen egy sima képű, de öreg afrikai fazon, gondolom, valahonnan Dahomeyból vagy Ghanából, aki a nagyon fiatal, nagyon dundi, nagyon felcicomázott nevével vagy kijével volt. Látszott rajtuk, hogy valami nagy pofájú hős vagyok a szemükben. Igaz, hogy a csuklómon nem volt karperec, de vannak olyan veteránok, akik szintén nem viselnek ilyesmit.

Én meg csak úgy sütkéreztem a dicsőségben. Már-már azon voltam, hogy rendelek egy valódi szalonnás rántottát, de ez még az én eufóriámnak is sok lett volna, úgyhogy végül egy narancslé mellett döntöttem, ami meglepetésemre valódinak bizonyult. Kértem hozzá egy brióst is, amit számos csésze dán feketekávéval fogyasztottam el. Már csak egy csinos kislány hiányzott az ölemből. Volt ott két helyes nő is, akik ránézésre a kínai cirkáló személyzetéhez tartozhattak. Egyikük sem vonakodott attól, hogy néhány pillantásba sűrített rádióüzenetet váltson velem, de úgy döntöttem, tartalékolom őket valamely jövőbeli randira; kifizettem a cechet (meglehetősen fájdalmas érvágás volt), és elindultam az órára.

Lefelé menet utolértem Forehandéket. A férfi, akit úgy látszik, Sessnek hívtak, elengedte az ejtő-

kábelt és megvárt, hogy udvarias jó reggelt kívánjon. – Nem láttuk a reggelinél – jegyezte meg a felesége, így hát elmondtam, merre jártam. Lois, a kisebbik lány, irigykedve nézett rám. Az anyja elkapta a pillantását és megpaskolta a hátát. – Ne aggódj, szívi, eszünk mi még ott, mielőtt visszamegyünk a Vénuszra – mondta, majd hozzám fordult. – Egyelőre minden fillér számít nálunk. De ha beüt, van néhány nagyszabású elképzelésünk, hogy mit kezdjünk a haszonnal.

– Így van ezzel mindenki – mondtam, de valami szöget ütött a fejembe. – Tényleg vissza akarnak menni a Vénuszra?

– Természetesen – mondták egyszerre, ámbar nem mind ugyanazokkal a szavakkal. Meg voltak lepődve a kérdéstől. Amitől meg én lepődtem meg. Eszembe nem jutott volna, hogy egy csatornapatkány képes otthonaként gondolni arra a rogyant bűzgolyóbisra. Sess Forehand bizonyára olvasott az arckifejezésemből. Maguknak való népek voltak, de nem veszítettek sokat. Elvigyorodott és ezt mondta:

– Végül is az otthonunk. Úgy, ahogy az Átjáró is az a maga módján.

Ez aztán tényleg meglepő volt. – Tulajdonképpen rokonságban állunk az Átjáró felfedezőjével, Sylvester Macklennel. Hallott már róla?

– Hogyne hallottam volna.

– Ő amolyan unokatestvér-forma volt. Gondolom, ismeri az egész sztorit? – Már majdnem kiböktem, hogy igen, de ő nyilvánvalóan büszke volt az unokatestvérére – nem is hibáztattam érte –, így aztán végig kellett hallgatnom az ismerős legenda egy újabb verzióját: – Azt a hajót a déli-sarki alagutak egyikében találta. Isten tudja, hogy hozta a felszínre, de valahogy sikerült neki. Belemászott, és

aztán nyilván megnyomta az indítóbütyköt, mert a hajó elrepült oda, ahova be volt programozva, vagyis ide.

– Hogyhogy nem fizet a Tröszt jogdíjat? – kérdeztem. – Úgy értem, ha egyszer fizet az új felfedezésekért, akkor ezért is kéne fizetnie. Mi lehet még ennél is méltóbb a jutalomra?

– Ha fizet is, nem nekünk – mondta Louise Forehand kissé mogorván: a pénz komor témának számított a Forehand családban. – Annyiban persze igazuk van, hogy Sylvester nem azért indult útnak, hogy az Átjárót felfedezze. Amint azt ön is tudja az előadásokból, a hajók visszatérése automatikus. Akárhová megy is az ember, csak meg kell nyomnia az indítóbütyköt és már jön is vissza ide. Csakhogy ez nem segített Sylvesteren, minthogy ő akkor már *itt* volt. Egy körutazás visszatérő szakaszát járta be évmiriádnyi megszakítás után.

– Sylvester okos volt és kitartó – folytatta Sess a sztorit. – Aki kutatni akar, az nem is lehet más. Így aztán nem vesztette el a fejét. De mielőtt bárki ideért volna, hogy az ügyet kivizsgálja, elfogytak a létfenntartásához nélkülözhetetlen anyagok. Élhetett volna még egy kicsit tovább is persze, mert felhasználhatta volna a cseppfolyós oxigént és a landolótartályok hidrogénjét levegő és víz előállítására. Régebben sokat törtem rajta a fejem, hogy mért nem ezt csinálta.

– Mert így is, úgy is éhen halt volna – vágott közbe Louise, rokonát védve.

– Lehet. Akárhogy is, már csak egy holttestet találtak, jegyzetekkel a kezében. Úgy halt meg, hogy felvágta a saját torkát.

Ezek a Forehandék nagyon helyes népek voltak, de már hallottam az egészet és féltem, hogy elkések miattuk az óráról.

Nem mintha az órák olyan nagyon izgalmasak lettek volna. Épp akkor tartottunk a „Függőágy felkötözése” (kezdő) és a „Vécé lehúzása” (haladó) című tanulmányoknál. Hogyhogy nem töltöttünk több időt a tényleges hajóirányításra való felkészüléssel? – kérdezhetné valaki. Egyszerű: a hajók maguktól repültek, ahogy ezt Forehandéktól és a többiektől számtalanszor hallottam már. Még a landolók működtetése sem volt egy nagy etvasz, bár itt legalább hozzá kellett nyúlni a kezelőszervekhez is. Ha már egyszer bent vagy a landolóban, csak annyi teendőd van, hogy összehasonlíts egy háromdimenziós hologramfélét, ami az űr környező részét ábrázolja, azzal a valóságos térrel, ahová menni akarsz, s azután egy fénypontot a kívánt helyre toszogass a hologramon. Ahová a fénypont kerül, oda megy a landoló is. A pályakalkuláció és a korrekciók elvégzése teljesen automatikus. Szükség van persze némi izomkoordinációra is, hogy az ember oda csűrje azt a fénypontot, ahová akarja, de szerencsére a rendszer eléggé elnéző.

Az öblítési gyakorlatok és a függőágyas foglalkozások szüneteiben arról folyt a szó, hogy mit csinálunk majd, ha levizsgáztunk. A startkiírások legfrissebb verzióját bármikor le lehetett hívni a PV-képernyőre, csak egy gombot kellett megnyomni hozzá. Némelyik startnál nevek is fel voltak sorolva, egyet-kettőt ismertem is közülük. Tikki Trumbull-lal például táncoltam egyszer és néha mellette ültem a kantinban is. A lány ingázó pilóta volt, s mivel úgymint emberekre volt szüksége, gondoltam, csatlakozom hozzá. Igaz, az okosok szerint az ingázás tiszta időpocsékolás.

Azt hiszem, el kéne mondanom, mi is az az ingázó pilóta. Az egy olyan fickó, aki friss személyzetet szállít az Átjáró Kettőre. Van vagy egy tucat Ötös,

amelyik ezt rendszeres alapon csinálja. Magukkal visznek négy tagot (Tikkinek is erre kellettek az emberek), és aztán a pilóta egyedül jön vissza, illetve hazatérő feltárókkal, ha vannak, meg a cuccal, amit ezek találtak. Általában mindig jön azért velük valaki.

Mind olyanokról ábrándoztunk, mint az a team, amelyik az Átjáró Kettőt felfedezte. *Ezeknek* aztán sikerült! Apám, de mennyire, hogy sikerült nekik! Az Átjáró Kettő egy másik Átjáró volt, se több, se kevesebb, legfeljebb hogy egy idegen csillag körül keringett, nem pedig a miénk körül. Ami a kincseket illeti, abból nemigen volt több ott sem, mint a mi Átjárónkon: a hícsik elég rendesen kitakarították azt is, eltekintve maguktól az űrhajóktól. És messze nem volt annyi hajó sem ott, mindössze csak úgy százötven körül, szemben a jó öreg eredeti Átjáróval, ahol csaknem ezer hajót találtak. De azért százötven hajót találni magában véve is megéri. Arról nem is beszélve, hogy ezek a hajók néhány olyan úti célt is bevesznek, amit a mieink nem.

Az Átjáró Kettő olyan négyszáz fényévnnyire lehet, és százkilenc napig tart oda az utazás. A Kettő fő csillaga egy ragyogó, kék B típusú csillag. Feltételezik, hogy az Alcyone az, a Pleiades csillagkép-ből, de azért vannak kételyek is.

Ami azt illeti, tulajdonképpen nem is ez az Átjáró Kettő *igazi* csillaga. Ugyanis nem a nagy körül kering, hanem egy szikrányi vörös törpe körül a közelben. Egyesek azt mondják, hogy a törpe valószínűleg távoli ikre lehet a kék B-nek, mások meg azt, hogy ez lehetetlen a két csillag korkülönbsége miatt. Hagyni kell őket vitatkozni még egy pár évig, aztán majd csak kiderül, hogy is van ez. Rejtély, hogy a hícsik mért éppen egy ilyen jelentéktelen csillag körül keringették az űrcsomópont-

jukat, de hát nem ez az egyetlen rejtély a hícsíkkal kapcsolatban.

Mindazonáltal ezek a kérdések csöppet sem érintik a felfedező team pénztárcáját. Jogdíjat kapnak minden után, amit az őket követő feltárók találnak. Nem tudom, mennyit zsebeltek be eddig, de legalább tízmilliókra rúghat fejenként. Az is lehet, hogy százmilliókra. És épp ezért nem éri meg egy ingázóval menni: az esélyeid nem igazán jobbak az Átjáró Kettőn sem, a bevételen viszont osztoznod kell másokkal.

Így aztán nekiestünk a startlistának és elkezdtük csócsálni azt ötnapos szakértelmünk fényében. Ami igazán nem jelentett valami sokat. Végül Gelleklara Moynlinhoz folyamodtunk tanácsért. Elvégre ő már kétszer járt odakint. A lány ajkát csücsörítve tanulmányozni kezdte az indulások és nevek sorát. – Terry Yakamora rendes srác – mondta. – Pardukot nem ismerem, de esetleg vele is lehet próbálkozni. A Dorlean által szervezett utat jobb, ha elfelejtitek. Igaz, hogy egymillió dollár jutalommal jár, de

HIRDETÉSEK

ÍNYENC KIFŐZDE. Megrendelésre is. Szecsuáni, kaliforniai, kantoni ételek. Specialitás: koktél falatok. Wongék, 83–242.

ELŐADÓI & PV karrierre készítünk fel többkarperces veteránokat. Jelentkezzen szónoki, holoképkészítő és menedzserképző tanfolyamainkra. Volt hallgatóink heti 3000 \$ felett keresnek. Tekintse meg hitelesített köszönő leveleiket. 86–521.

ISTEN HOZTA az Átjárón! Ne habozzon! Vegye igénybe egyedülálló szolgáltatásunkat. Adatbázisunk kétszáz nevet tartalmaz preferenciákkal együtt. Bemutatás: 50 \$. 88–963.

azt az egyet nem árulják el, hogy hibrid szabályozó-berendezés van a fedélzetén. A Tröszt szakértői felszereltek egy komputert, aminek az volna a dolga, hogy felülbírálja a hícsí célválasztót. Részemről nem bízom az egészben. Na és persze, Egyesről lévén szó, amúgy sem ajánlanám senkinek.

– Te melyiket választanád, Klara? – kérdezte Louise Forehand.

Klara elgondolkodva ráncolta homlokát. – Talán Terryt – mondta, ujja hegyével a bal szemöldökét dörgölve. – Vagy akármelyiket. De egy jó darabig nem akarok kimenni. – Meg akartam kérdezni, hogy miért nem, de elfordult a képernyőtől és ezt mondta: – Ebből elég volt, srácok, folytassuk a gyakorlást. Emlékszünk? Fölnyitjuk és pisilünk, tízig számolunk, fölnyitjuk és kakilunk.

Az egyhetes hajóirányítási tanfolyam elvégzését azzal ünnepeltem meg, hogy felajánlottam Dane Metchnikovnak, meghívom egy italra. Eredetileg az volt a szándékom, hogy Sherit hívom meg, és az italt az ágyban isszuk meg, de nem találtam otthon. Így aztán megnyomogattam a piezofon gombjait és fölhívtam Metchnikovot.

A hangjából ítélve meglepte az ajánlat. – Kösz – mondta. – Tudod mit? – folytatta némi gondolkodás után. – Egy csomó cuccot át kell cipelnem valahová. Inkább én hívnálak meg téged utána.

Így aztán lementem hozzá. A szobája eggyel volt csak lejjebb a Babe szintnél. Az övé sem volt sokkal jobb az enyémnél, és egypár teli kézításkától eltekintve teljesen üres. Majdnem barátságosan nézett rám. – Szóval feltárázó lettél te is?

– Nem egészen. Hátravan még két tantárgy.

– Na, mindegy. Mi már akkor sem találkozunk. Holnap kihajózom Terry Yakamorával.

Meg voltam lepve. – De hisz tíz napja sincs még, hogy visszajöttél.

– Azzal nem keres az ember, ha csak itt tátja a száját. Csak a megfelelő csapatra vártam. Eljössz a búcsúpartyra? Terrynél lesz, húsz nulla-nullakor.

– Remek – mondtam. – Hozhatom Sherit is?

– Hát persze. Amúgy is jönni akart, azt hiszem. A piát majd megkapod ott. Remélem, nem gond. Gyere, kapjuk fel, és vigyük a tárolóba.

Meglepő mennyiségű holmit gyűjtött össze. Azon tűnődtem, hogy tudta elrámolni az egészet olyan parányi szobában, mint az enyém is. A három vászonbőrönd degeszre volt tömve holodiszkekkel, a nézővel, könyvszalagokkal, sőt néhány igazi könyvvel is. Én vittem a bőröndöket. A Földön nem bírtam volna el őket, nyomhattak vagy ötvenhatvan kilót, de természetesen az Átjárón nem jelentett gondot a megemelésük. Más dolog volt persze végigvonszolni és átcslezni őket a folyosókon és ejtőaknákon. Én vittem a nagyobb súlyt, de Metchnikov küszködött többet, mert mindenféle alakú és többé-kevésbé törékeny tárgyat cipelt. A hurcolkodás eltartott vagy egy óra hosszát. Végül egy olyan helyen kötöttünk ki, ahol még sohasem jártam azelőtt. Egy idősebb pakisztáni nő összeszámolta a csomagokat, adott Metchnikovnak egy elismervényt, és kezdte elvonszolni őket egy folyondárral vastagon benőtt folyosón.

– Ez megvolna – mondta. – Akkor hát köszönöm.

– Nincs mit. – Elindultunk vissza egy ejtőakna felé, s közben társalogtunk. Azt hiszem, úgy érezte, hogy tartozik nekem egy kis szociális szívességgel. – Na – csillogtatta meg ez irányú képességeit –, milyen volt a tanfolyam?

– Mármost attól eltekintve ugye, hogy friss diplomával a zsebemben még mindig nincs fogalmam

sem arról, hogy kell repülni azókkal a rohadt hajókkal!

– Jó, hogy! – mondta ingerülten. – Nem arra való a tanfolyam, hogy ilyesmire megtanítsan. Elég, ha általános képet ad az egészről. Megtanulni csak akkor fogod, amikor elkezded csinálni. Különben is, egyedül a landoló irányítása jelent nehézséget. Na, mindegy. A szalagokat megkaptad?

– Meg. – Hat kazettát utaltak ki mindenkinek. Az első tanfolyamhét végén kaptuk meg őket. Rajtuk volt minden, amiről az órákon szó esett, plusz egy csomó süketség a különböző szabályzóberendezésekről, melyeket a Tröszt esetleg még a hícsi vezérlőhöz illeszthet majd.

– No, akkor lesz miből tanulnod – mondta. – Ha van egy csöpp eszed, akkor az útra is magaddal viszed őket. Ott aztán lesz elég időd, hogy átismételd az anyagot. A hajók többnyire úgyis maguktól mennek.

– Jobb is – mondtam, de nem voltam benne olyan biztos. – Viszlát! – intett felém, majd anélkül, hogy visszapillantott volna, az ejtőkábelre ugrott. Ezek szerint úgy vette, belementem abba, hogy csak a partyn kapjam meg az italomat. Ahol mellesleg nem kerül majd egy fityingjébe sem a meghívás.

Újból eszembe jutott, hogy meg kéne keresnem Sherit, de aztán mégis meggondoltam magam. Még nem ismertem az Átjárónak ezt a részét, és a térképet persze fönt hagytam a szobámban. Többé-kevésbé vaktában haladtam előre. A csillagkeresztződéseknél némelyik alagútból dohos-poros szag áradt. Kevesen jártak arrafelé. Aztán átvágtam egy lakott részen, ami túlnyomóan kelet-európainak látszott. Nem ismertem fel a nyelveket, de a minde-nütt nővő borostyánra tűzdelt apró cetlik és plakátok cirill vagy még annál is furcsább betűkkel

voltak írva. Egy ejtőaknához értem. Pillanatnyi habozás után elkaptam a vonókábelt. Ha az ember nem akar elveszni az Átjárón, legegyszerűbb, ha addig megy fölfelé, míg az orsóba nem ér, ahol az összes „föl” véget ér.

Ahogy mentem fölfelé, egyszer csak észrevettem, hogy épp a Centrál parknál vagyok, s pillanatnyi kedvemnek engedve, leugrottam a vonókábelről, hogy elüldögéljek egy kicsit az egyik fa tövében.

A Centrál park valójában nem is park, hanem csak egy tág alagút nem messze az aszteroida forgási centrumától, amit a növényzetnek szenteltek. Láttam ott egypár narancsfát (amiből megértettem, honnan volt az a dzsúsz, amit a minap ittam), szőlőt, páfrányokat, mohát, csak fűvet nem. Nem tudom, mi lehetett ennek az oka. Talán az, hogy csak olyan növényfajokat ültettek, amelyek kellően érzékenyek voltak a rendelkezésre álló fényre, ami főleg a hícsi fémből jövő kékes derengésből származott, és lehet, hogy nem találtak olyan fűvet, ami ezt a fényt elég hatékonyan tudta volna hasznosítani a fotokémiájában.

A Centrál parkot elsődlegesen azért hozták létre, hogy legyen, ami a CO₂-t beszippantsa, és oxigént adjon vissza helyette. Ez még azelőtt volt, hogy teleültették volna növényekkel az összes alagutat. A növényzet a szagokat is gyilkolta, vagy ha nem, legalábbis hivatalosan ez lett volna a dolga, és ezenkívül némi táplálékot is termelt. Az egész talán ha nyolc méter hosszú lehetett, és kétszer olyan magas, mint én. Elég széles volt ahhoz, hogy néhány kanyargós ösvény elférjen benne. Az a dolog, amibe a növényeket ültették, igazi, jó hazai földnek látszott, pedig valójában abból a csatornaüledékből készült ez a humusz, amit az a pár ezer ember ter-

melt, aki az Átjáró vécéit használta, ámbár ez sem ránézésre, sem pedig szaglás alapján nem derült ki.

Az első olyan fa, amelyik elég nagy lett volna ahhoz, hogy aláüljek, nem volt alkalmas erre a célra. Eperfa volt, és finom hálók voltak alatta kifeszítve, hogy felfogják a hulló gyümölcsöt. Kissé tovább menvén egy nőt és egy gyermeket pillantottam meg.

Gyerek az Átjárón?! Ezt aztán nem gondoltam volna! Csöppnyi kislány volt, talán ha másfél éves, és labdázott. Akkora volt a labdája, mint egy léggömb, és éppoly lomhán is szállt az alacsony gravitációban.

– Helló, Bob!

Most jött a másik meglepetés: a nő, aki üdvözölt, Gelle-Klara Moynlin volt. – Nem is tudtam, hogy van egy kislányod – böktém ki gondolkodás nélkül.

– Nincsen. Ő Kathy Francis. Néha kölcsön szokta adni az anyukája. Kathy, ő Bob Broadhead.

– Helló, Bob! – szólt oda a csöppség három méterről. – Klara barátja vagy? – kérdezte végignézve rajtam.

– Remélem. Ő a tanárom. Akarsz dobálóst játszani?

Kathy végzett a szemlével. – Nem tudom, hogyan kell dobálóst játszani. Inkább adok neked hat szemepret. Többet nem kaphatsz. – Úgy beszélt, mint egy felnőtt: precízen formálva a szavakat, egyiket a másiktól tisztán elválasztva.

– Köszönöm. – Lezöttyentem Klara mellé, aki térdeit átkarolva figyelte a gyermeket. – Nagyon cuki.

– Ja, azt hiszem. Ámbár nehéz eldönteni, mikor olyan kevés az apróság errefelé – mondtam. – Ugye, ő még nem feltáró? – tettem hozzá.

Nem kimondottan viccnek szántam, de Klara jó-

ízűen nevetett a kérdésen. – A szülei állandó partnerek. Vagy legalábbis majdnem azok. Az anyja most épp feltáráúton van. Sokan csinálják így. Kint épp eléggé leköti őket az, hogy a hícsik dolgain spekuláljanak, s így kapnak egy kis haladékot a saját feladványaik megfejtéséhez.

– Veszelyes módszernek tűnik.

Lepisszegett. Kathy közeledett felénk, nyitott tenyerében három-három epret tartva, óvatosan, nehogy összenyomja őket. A kislánynak fura járása volt, olyan, mintha nem használta volna a combja és a lábikrája izmait. Testsúlyát felváltva helyezte hol az egyik, hol meg a másik talpa lábujjak mögötti párnázott részére, s szinte lebegve siklott tovább a következő lépésig. Miután ezt kisütöttem, magam is megpróbálkoztam vele, s mondhatom, egész hatékony gyaloglási módnak bizonyult a csaknem zéró gravitációban. Egy baj volt csak, a régi reflexek minduntalan összekutyultatták velem az összhangot. Azt hiszem, alacsony gravitációban kell születni ahhoz, hogy a dolog természetessé váljon.

Az a Klara, akivel a parkban találkoztam, sokkal oldottabb és nőiesebb volt, mint Klara, a tanár. Szemöldöke, amit azelőtt férfiasnak és szigorúnak éreztem, most barátságosnak mutatta, s olyannak, mint aki szívesen tölti az idejét a szabad ég alatt. Az illata most is a régi, kellemes volt.

Igazán jólesett vele beszélgetni, miközben Kathy kecsesen lépdelt körülöttünk és labdázott. Elmeséltük egymásnak, hogy milyen helyeken fordultunk meg azelőtt, de semmilyen egyezést nem találtunk. Mindössze egyetlen közös dolgot derítettünk ki, azt, hogy majdnem azon a napon születtem, mint két évvel fiatalabb öccse.

– Szeretted az öcsédet? – kérdeztem tőle csak úgy, a társalgás kedvéért.

– Hát persze. Ő volt a kisbaba nálunk. Csak az volt a baj, hogy Kos volt, a Merkúr és a Hold jegyében született, és ez persze szeszélyessé és borongóvá tette a természetét. Azt hiszem, komplikált élete lett volna.

Nem nagyon érdekelt, hogy mi lett aztán az öccsével, inkább azt szerettem volna megkérdezni tőle, hogy komolyan hisz-e az egész baromságban, de hát ez tapintatlanság lett volna, és különben is csak mondta tovább a magáét: – Jómagam Nyilas vagyok. És te... ja, persze, nyilván ugyanaz, mint Davie.

– Gondolom, igen – mondtam udvariasságból –, de én... szóval én nem nagyon vagyok oda az asztrológiáért.

STARTLISTA

- 30–107. *ÖTÖS*. Három üres hely angolul beszélőknek. Terry Yakamora (83–004) vagy Jay Parduk, (83–004).
- 30–108. *HÁRMAS*. Páncélozott. Egy üresedés, angol vagy francia. *DÍJAZOTT ÚT*. Dorlean Sugrue. (piezo: 88–108).
- 30–109. *EGYES*. Ellenőrző út. Jó biztonsági rekord. Bővebbet az indítóparancsnoktól.
- 30–110. *EGYES*. Páncélozott. *DÍJAZOTT ÚT*. Bővebbet az indítóparancsnoktól.
- 30–111. *HÁRMAS*. Bárki jelentkezhetsz. Bővebbet az indítóparancsnoktól.
- 30–112. *HÁRMAS*. Valószínűleg rövid út. Megkötés nélkül. A minimum garantálva. Bővebbet az indítóparancsnoktól.
- 30–113. *EGYES*. Négy megüresedés az Átjáró Kettőn. Odautazás megbízható Ötösön. Tikki Trumbull, (87–869).

– Nem asztrológia: genetlialógia! Az egyik babona, a másik tudomány.

– Ühüm.

Elnevette magát. – Látom, kételyeid vannak. Nem számít. Ha hiszel benne, jó, ha nem, nos, a tömegvonzás törvényében sem kell hinned ahhoz, hogy kásával lapulj a földön, ha kizuhansz a kétszázadik emeletről.

– Ti most veszekedtek? – érdeklődött udvariasan Kathy, aki időközben mellénk telepedett.

– Dehogysis, csillagom – simogatta meg Klara a kislány fejét.

– Akkor jó, Klara, mert ki kell mennem a vécére, és itt, azt hiszem, nem lehet.

– Ideje lesz már úgyis indulnunk. Örülök, hogy találkoztunk, Bob. Aztán fel a fejjel, hallod?! – mondta és a kislány kezét fogva elindultak visszafelé. Látszott, hogy utánózni igyekszik a kicsi járását. Egész jól nézett ki. Kár, hogy lőkött volt egy kicsit.

Aznap este levittem Sherit Dane Metchnikov búcsúpartyjára. Klara is ott volt, és a derekát szabadon hagyó nadrágkosztümben még jobban nézett ki, mint korábban.

– Nem is tudtam, hogy ismered Dane Metchnikovot – mondtam.

– Nem én! Melyik az? Én Terry vendége vagyok. Mi volna, ha beljebb mennénk?

A party kicsordult az alagútba. Bekandikáltam az ajtón, és csodálkozva láttam, milyen sok hely van odabent. Terry Yakamorának két egész szobája volt, legalább kétszer akkorák, mint az enyém. Saját fürdőszobája volt, benne, ha nem is igazi fürdőkáddal, de legalább zuhanyozóval. – Szép lakás – mondtam elismerően. Az egyik vendég mondott valamit Klarának, amiből azt szűrtem ki, hogy a lány ugyancsak ezen a környéken lakik. Ez

megváltoztatta róla a véleményem. Ha megengedheti magának ezt a magas lakbérű körzetet, vajon mit keres még mindig az Átjárón? Mért nem megy haza a pénzét költeni és élvezni az életet? Vagy ha mégis marad, akkor meg mit hülyül itt összeveissza, mért dolgozik segédoktatóként, amivel épp csak a fejadóját keresi meg, helyett, hogy újból zsákmány után nézne? Egész este nem jutottam hozzá, hogy ezt megkérdezzem tőle. Csaknem végig Terry Yakamorával táncolt, meg a többi kiutazóval.

Sherineк nyomát vesztettem, egészen addig, míg egy lassú, csaknem mozdulatlan foxtrott után oda nem jött hozzám, magával hozva partnerét. A férfi nagyon fiatal volt – csaknem kölyök –, úgy tizenkilenc évesnek látszott. Ismerősnek tűnt: sötét bőr, szinte fehér haj, keskeny állszakáll, mely pajesztól pajeszig húzódott az álla alatt. Nem velünk jött a Földről. Nem is a mi osztályunkból való volt. De az biztos, hogy már láttam valahol.

Sheri bemutatott minket egymásnak. – Bob, ismered Francesco Hereirát?

– Azt hiszem, még nem.

– A brazil cirkálón szolgál. – Akkor ugrott be a dolog. Egyike volt azoknak az inspektoroknak, akik néhány nappal azelőtt behatoltak abba a roncsba, hogy átvizsgálják az égett húsdarabokat. A parolisávjai szerint torpedókezelő volt. A cirkálók személyzete időnként őrszolgálatot szokott teljesíteni az Átjárón, és néha kimenőt is kaptak oda. A szokásos körforgás szerint érkezett az Átjáróra, körülbelül ugyanakkor, amikor mi. Ebben a pillanatban valaki feltett egy hóra szalagot. Hereira és én, a tánctól kifulladásra, hamarosan egymás mellett támasztottuk a falat, hogy kevésbé legyünk útba a többieknek. Elmondtam neki, közben eszembe jutott, hogy láttam őt a roncsnál.

– Áh, persze, Mr. Broadhead, emlékszem.

– Kemény egy munka! – mondtam, csak hogy mondjak valamit.

Gondolom elég pia volt már benne, mert reagált. – Tudja, Mr. Broadhead – mondta okítólag –, hivatalosan „átvizsgálás és regisztrálás”-nak nevezik ezt a részét a munkámnak, és többnyire messze nem olyan kellemetlen ügy, mint amilyennek hinné. Vegyük példának önt, Mr. Broadhead. Minden bizonnyal útra kel majd hamarosan, és ha visszatér, akkor jövök én, vagy valamelyik kollégám, és minden likába beletúrok. Kiforgatom a zsebeit, lemérek, megmérek és lefényképezek mindent a hajóján. Mindezt azért, hogy ne tudjon onnan semmit kicsempészni anélkül, hogy a Tröszt a neki járó részt megkapná. Aztán összeírok mindent, amit találtam. Ha semmit sem találok, akkor azt írom az úrlapra hogy „semmi”, és egy véletlenszerűen kiválasztott személy egy másik cirkálóról egy az egyben megismétli majd az egészet.

Úgyhogy végül is ketten fogjuk magát átkurkászni.

Nem hangzott valami nagy élvezetnek, de olyan kellemetlennek sem, mint először gondoltam. Ezt meg is mondtam neki.

Elővillantotta apró, nagyon fehér fogait. – Ha Sheri vagy Gelle-Klara az illető, akit át kell kutatni, akkor valóban nem kellemetlen, egyáltalán nem az. Sőt kimondottan élvezetes. De az már kevésbé vonzó feladat számomra, Mr. Broadhead, hogy férfiakat vizsgáljak át. Különösen ha halottakról van szó. Volt már dolga egyszerre öt darab háromhónapos, bebalzsamozatlan hullával? Mert nekem igen. Még-hozzá mindjárt az első hajón, amit át kellett vizsgálnom. Nem hinném, hogy történhet még velem valami, ami ennél kellemetlenebb.

Aztán jött Sheri, elhívta egy táncra, és a party folytatódott.

Akkoriban sok partyt rendeztek. Később rájöttünk, hogy ez mindig is így volt, csak mi kopaszok nem voltunk benne a brancsban, de ahogy közeledett a tanfolyam vége, egyre több embert ismerünk meg.

Voltak búcsúpartyk, és voltak fogadópartyk is, de messze nem akkora számban. Még ha a személyzet visszatért is, nem mindig volt ok az ünneplésre. Voltak, akik olyan soká maradtak távol, hogy közben minden baráttal megszűnt a kapcsolatuk. Mások meglehetősen szerencsével jártak ugyan, de visszatérésük után egyéb gondolatuk sem volt, mint hogy minél előbb lelépjenek az Átjáróról. Megint mások meg persze azért nem rendeztek partyt, mert a Terminális Kórház intenzív osztályán tilos az ilyesmi.

Azért nemcsak partykból állt az élet, tanulnunk is kellett. A tanfolyam végére teljes szakértelmet vártak el tőlünk hajóirányításban, túlélési technikákban és az értékesíthető javak felbecslésében. Ami azt illeti, én nem lettem szakértő, Sheri pedig még nálam is rosszabb volt. A hajóirányításhoz még csak-csak volt érzéke, és volt szeme a részletekhez is, ami jól jöhet még neki, ha egyszer talál valamit odakinn, aminek fel kell becsülni az értékét, de úgy látszott, a túlélési anyagot már képtelen a fejébe verni.

Kínszenvedés volt együtt tanulni vele a záróvizsgákra.

– Jól van – mondtam neki –, tegyük fel, hogy van egy F típusú csillagunk és annak egy olyan bolygója, melynek felszínén nulla egész nyolcas a G, az oxigén parciális nyomása 130 millibar, az egyenlítőn mért átlaghőmérséklet pedig plusz

negyven Celsius. A kérdés az, hogy milyen ruhát kell felvenned a partyra.

– Kérdezhetnél nehezebbet is! – mondta szemrehányóan. – Gyakorlatilag ugyanaz az ábra, mintha a Földön lennénk.

– Szóval, mi a válasz, Sheri?

Elgondolkozva vakarászta a melle alját, majd ingerülten megrázta a fejét. – Semmit. Úgy értem, leszállás közben úrruhát, de mihelyt elérném a felszínt, akár bikiniben is sétálgathatnék.

– Tökfej! Lehet, hogy tizenkét órán belül kinyifannál! A földihez hasonló körülmények azt jelentik, hogy jó esély van a földi típusú biológiára is. Ez viszont annyit tesz, hogy megzabálhatnak a bacik odalent.

– Na jó... – vont a vállát – akkor magamon hagyom az úrruhát, amíg meg nem vizsgáltam, hogy vannak-e kórokozók.

– És azt hogy csinálod?

– Hát a kibaszott készlettel, te hülye! – tört ki, majd mielőtt még szólhattam volna, sietve hozzátette: – Úgy értem, hogy kiveszem az „Alapvető metabolizmusok” feliratú korongokat a mélyhűtőből és aktiválom őket. Huszonnégy óra hosszat pályán maradok, míg be nem érnek, aztán amikor leértem a felszínre, exponálom őket, és aztán kiértékelem őket az... izé... a C-44-emmel.

– A C-33-addal. Olyan nincs, hogy C-44.

– Akkor meg azzal. Ja, és magamhoz veszek egy csomag antigénserkentőt, azért, hogy ha kisebb problémám adódna valamilyen mikroorganizmussal, be tudjak magamnak adni egy serkentő injekciót, hogy meglegyen az átmeneti immunitásom.

– Azt hiszem, eddig rendben van – mondtam bizonytalanul. A gyakorlatban persze nem lesz szükség rá, hogy emlékezzen ezekre a dolgokra.

Majd szépen elolvassa a használati utasítást a dobozokon, vagy lejátssza a tanfolyamanyagot, vagy talán, ami még jobb, olyan partnert választ, aki volt már odakinn és ismeri a dörgést. Persze bármikor felmerülhet egy előre nem látható probléma, amit saját erőből kell megoldania, arról nem is beszélve, hogy még a záróvizsga is hátravan, amin ugyancsak át kell mennie. – Mit viszel még magaddal, Sheri?

– Hát a szokásosat! Muszáj felsorolnom az egész listát? Na jó, szóval rádiókészüléket, tartalék telepeket, a geológiai készletet, tíznapi élelmet: tudom, semmit sem ehetek a bolygón, még ha mindjárt hamburgert árulnak is a hajó tövében. Azután kell még egy extra rúzs és egypár egészségügyi tampon.

Vártam, hogy folytassa. Ő meg csak bájosan mosolygott, míg végül elfogyott a türelmem: – Na és mi lesz a fegyverekkel?

– Fegyverekkel?

– Azokkal hát, a rohadt életbe! Ha egyszer majdnem olyan körülmények vannak, mint a Földön, akkor élőlényekre is kell számítani, nem?!

– De igen. Na persze, ha szükséges, akkor fegyvert is viszek. Várj csak, először is, még a pályáról, veszek egy szippantást az atmoszférából a spektrométer segítségével. Ha nincsenek metánnyomok, akkor élet sincs, és semmi ok az aggodalomra.

– *Emlőselet* nincs, és igenis, *van* ok az aggodalomra. Ott vannak például a rovarok meg a hullók. Vagy teszem azt, a fogarászok.

– Mi az a fogarász?

– Csak egy szó, amit most találtam ki. Mondjuk, hogy egy olyan életformát jelent, amiről még csak nem is hallottál, és ami nem fejleszt metánt a belében, de az embert azért megeszi.

– Na jó, akkor viszek egy pisztolyt és húsz tárdum dum golyót. Most pedig kérdezz valami mást!

És ez így ment tovább. Eleinte, mikor a kikérdezésben ehhez a ponthoz értünk, még ilyeneket mondtunk egymásnak: „Végül is mit izguljak, hisz ott leszel te is velem”, vagy: „Na, gyere, csókolj meg, te lüke!”, hanem aztán felhagytunk az ilyesmivel.

Mindezek ellenére átmentünk a vizsgán. Mind, kivétel nélkül.

Afféle érettségi bankettet rendeztünk saját magunk tiszteletére. Ott volt Sheri meg én, mind a négy Forehand, és a többiek is, akikkel együtt érkeztünk a Földről, meg vagy hat vagy hét másik tag innen-onnan. Nem hívtunk meg egy kívülállót sem, de persze az oktatóink nem számítottak annak. Mind eljött, hogy gratuláljon és szerencsét kíváncson. Klara későn futott be, felhörpintett egy italt, megcsókolt mindannyiunkat, férfiakat, nőket egyaránt, még a finn kölyköt is, akinek nyelvblokkja volt és aki épp ezért az egész tanfolyamanyagot szalagról tanulta. A finn srác igazi problémás eset volt. A szalagok minden elképzelhető nyelven megvoltak, és ha véletlenül hiányzott is a pontos dialektusod, fogták azt a szalagsomagot, amelyik a legközelebbi dialektusban volt írva, és átfuttatták a fordító komputeren. Ez már elég volt ahhoz, hogy elvégezd a tanfolyamot. A valódi probléma csak ezután kezdődik. Nem várhatod el ép ésszel, hogy egy társaság befogadjon, ha nem tudsz velük beszélni. A srácot pedig a nyelvblokkja megakadályozta abban, hogy bármilyen idegen nyelvet megtanuljon, márpedig rajta kívül nem volt egy lélek sem az Átjárón, aki finnül beszélt volna.

A vigadó társaság három-három ajtó hosszúságban foglalta el az alagutat a szobáink – mármint magam, Sheri és Forehandék szobája – környékén. Addig táncoltunk és énekeltünk, míg az emberek

széledezni nem kezdtek. Azután lehívtuk a PV-képernyőre az elérhető indulások listáját. Tele sörrel és fűvel sorsot húztunk, hogy ki válasszon elsőnek. Én lettem a nyertes.

Valami történt az agyamban. Nem mintha kijózanodtam volna; egyáltalán nem. Még mindig jókedvű voltam, és melegséget éreztem tagjaimban. Nyitva álltam a felém sugárzó személyiségüzenetek számára. De valami más is megnyílt az agyamban: egy tisztán látó szempár a jövőbe kémlelt és döntést hozott. – Na jó – mondtam –, most az egyszer, azt hiszem, átengedem a helyem másnak. Sess, te vagy a kettes számú, válassz te először!

– Harminc-egy-nulla-kilenc – vágta ki azonnal. Forehandék már rég eldöntötték a kérdést egy családi tanácskozás alkalmával. – Kösz, Bob.

Ez a park PV-láncos
MEGFIGYELÉS
alatt áll!

Érezze jól magát parkunkban. Kérjük, ne szedje le a virágokat és a gyümölcsöket. Ne tegyen kárt a növényzetben. A lehullott gyümölcsök a következő határok alatt fogyaszthatók:

Szőlőszem, cseresznye	8 per fő
Egyéb apró szemű gyümölcs és bogyó	6 per fő
Narancs, citrom, körte	1 per fő

A sétatutakról kavicsot felszedni tilos!
Szemét csak az arra szolgáló tartályokban helyezhető el.

AZ ÁTJÁRÓ TRÖSZT
KARBANTARTÁSI RÉSZLEGE

Nemtörődöm, részeg legyintéssel nyugtáztam a köszönetet. Tényleg nem tartozott nekem köszönettel. Az a hajó egy Egyes volt, márpedig Egyessel semmi pénzért nem mentem volna. Ami azt illeti, egyetlen kiírás sem volt a listán, ami kedvemre való lett volna. Vigyorogva kacsintottam Klarára. Egy darabig komolyan nézett, aztán visszakacsintott, de továbbra is komoly maradt. Tudtam, hogy rájött, megértettem végre: ezek az utak itt senkinek sem kellett már. A legjobbakra már akkor lecsaptak a visszatérők és az állandók, amikor meghirdették őket.

Sherié volt az ötödik választás, és amikor rá került a sor, egyenesen rám nézett. – Én azt a Hármast választom, ha kitelik a létszám. Mit szólsz hozzá, Bob? Nem akarsz velem jönni?

Felnevettem. – Na de Sheri – mondtam atyai jóindulattal –, az a hajó egyik visszatérőnek sem kellett. Az egy páncélos hajó! Ki tudja, hogy hol a pokolban köt ki a végén? Aztán meg az én ízlésemhez képest túl sok a zöld fény is a panelon. (A színek jelentőségével persze senki sem volt igazán tisztában, de elterjedt babona volt az iskolában, hogy egy csomó zöld szuperveszélyes küldetést jelent.)

– Ez az egyetlen szabad Hármás, és díjat is tűztek ki rá.

– Felőlem ugyan tűzhettek! Kérdezd csak meg Klarát. Régóta itt van, megbízom az ítéletében.

– Bob, én téged kérdezlek.

– Nem megyek. Kivárok egy jobbat.

– Én nem várok, Bob. Beszéltem már Willa Forehanddel, ő benne volna. Ha minden kötél szakad, akkor beveszünk akárkit – mondta a finn kölyökre nézve, aki részeg vigyorral bambult a startlistára.

AZ USS MAYAGUEZ
SZOLGÁLATI ÉS KIMENŐBEOSZTÁSA

1. Az alábbi t. és kzl. idgl. szlg. jel. ki az Átjáróra csempészelhárítás és őrzőtelj. céljából:

LINKY, Tina	őrp.
MASKO, Casimir J.	szv.
MIRARCHI, Iory S.	kzl.

2. Az alábbi t. és kzl. 24 ó idgl. szlg. eng. az Átjárón pih. és kik. céljából:

GRYSON, Katie W.	alh.
HARVEY, Iwan	rdm.
HLEB, Caryle T.	kzl.
HOLL, William F. Jr.	kzl.

3. Ismételten felhívom minden t. és kzl. figyelmét arra, hogy kerüljenek minden, hangsúlyozom: minden vitát a többi úrhajó t. és kzl. állományával azok nemzetiségére, valamint a körülményekre való tekintet nélkül, továbbá tartózkodjanak attól, hogy bárki-nek is minősített információt adjanak tovább. A fegyelmi bíróság kiszabta egyéb büntetéseken túlmenően, a rendelkezés megszegése az átjárói kimenők teljes megvonását eredményezi.

4. Az Átjárón töltött ideiglenes szolgálat nem jog, hanem kiváltság. Aki élni akar vele, annak ki kell érdemelnie.

AZ USS MAYAGUEZ
KAPITÁNYA

– De mindig arról volt szó, hogy együtt fogunk ki-menni.

Megráztam a fejem.

– Akkor rohadj meg itt a barátnőddel együtt! – tört ki belőle. – Az is éppúgy be van gyulladva, mint te.

A koponyámban rejlő józan szemek Klarát figyelték, az arcára fagyott, mozdulatlan kifejezést. Csohátkozva ébredtem rá, hogy Sherinek igaza van. Klara éppúgy volt, mint én. Mindketten féltünk kimenni.

HIRDETÉSEK

GILLETTE, RONALD C. a múlt évben távozott az Átjáróról. Aki ismeri jelenlegi tartózkodási helyét, értesítse feleségét, Annabelle-t, a Kanadai Legátusnál (Tharsis, Mars). Jutalom!!!

ÚTRA INDULÓK, FIGYELEM: Kamatoztassa pénzt, míg úton van. Fektesse be kölcsönkötvényekbe, ingatlanba, egyéb profitszerzési lehetőségekbe. Mérsékelt tanácsadási díjak. 88–301.

PORNÓLEMEZT a hosszú, magányos útra! 50 óra 500 \$. Minden igényt ki tudunk elégíteni. Megrendelésre is. Modellek jelentkezését várjuk. 87–108.

11

– Attól tartok – mondom Sigfridnek –, hogy nem lesz valami termékeny szeánsz ez a mostani. Egyszerűen ki vagyok merülve. Szexuálisan, ha érted, hogy mire gondolok.

- Természetesen értem, hogy mire gondolsz.
- Akkor nem kell tovább magyaráznom.
- Emlékszel valamelyik álmodra, Bob?

Összerándulok a heverőn. Természetesen emlékszem egyre vagy kettőre. – Nem – mondom. Sigfrid állandóan azzal nyaggat, hogy meséljem el neki az álmaimat, és ez egyáltalán nincs az ínyemre.

Amikor először indítványozta, azt mondtam neki, hogy nemigen szoktam álmodni. – Gondolom, Bob, tudod – magyarázta türelmesen –, hogy mindenki szokott álmodni. Lehet, hogy éber állapotban nem emlékszel vissza rá, de fel tudod idézni, ha próbálsz.

– Én ugyan nem. Te igen, mert gép vagy.

– Tudom, hogy gép vagyok, Bob, de most nem rólam van szó. Benne vagy egy kísérletben?

– Mondjuk rá.

– Nem lesz nehéz. Tarts mindig készen egy ceruzát és egy darab papírt az ágyad mellett. Mihelyt felébredsz, írd le, ami eszedbe jut.

– De én soha semmire nem emlékszem abból, amit álmodtam.

– Azt hiszem, Bob, akkor is érdemes volna kipróbálnod, amit mondok.

Jó, hát kipróbáltam. És tudják, mi történt? Az hogy a végén tényleg kezdtem emlékezni az álmaimra. Eleinte csak apró részletekre. Akkor aztán leírtam őket, és néha el is meséltem Sigfridnek, amitől olyan boldog lett, hogy csak! Egyszerűen imádta az álmokat.

Ami engem illet, én nem sok értelmét láttam az egésznek... Legalábbis eleinte. De aztán történt valami, ami hívó keresztényt faragott belőlem.

Egyik reggel olyan kellemetlen és olyan valószerű álomból ébredtem, hogy néhány pillanatig azt hittem, csakugyan megtörtént eseményről van szó. Olyan borzasztó volt, hogy alig mertem elhinni, hogy csak egy álom az egész. Annyira megrázott hogy milyen gyorsan csak tudtam, elkezdtem leírni minden apró kis részletet, amire vissza tudtam emlékezni. Akkor jött egy P-fon-hívás. Felvettem a kagylót, és képzeljék csak el, egy percig ha beszéltem, de közben minden kiment a fejemből. Nem

emlékeztem a világon semmire. Egészen addig, míg meg nem néztem az irományomat. Akkor aztán beugrott az egész megint.

Mit ad isten, egy-két napra rá meglátogattam Sigfridet, és akkorára megint mindent elfelejtettem! Mintha az egész meg se történt volna. Hanem a papírt azt megőriztem. Sigfrid felolvastatta velem, amit írtam. Nemigen emlékszem sok olyan alkalomra, amikor ennyire meg lett volna elégedve magával és velem. A teljes óra azzal az egy álommal ment el. Szimbólumokat és jelentéseket talált minden kis részletében. Nem emlékszem már rá, hogy mik voltak azok, csak arra, hogy nem lett tőlük valami rózsás a hangulatom.

És tudják, mi a legfurcsább az egészben? A rendelőből jövet elhajítottam a cetlit, úgyhogy most már akkor sem tudnám elmesélni, hogy miről szólt az álom, ha az életem függne tőle.

– Látom, nem akarsz álmokról beszélni – mondja Sigfrid. – Van valami más esetleg, amiről szívesen beszélnél?

– Nem nagyon.

Egy pillanatig hallgat, s tudom, arra vár, hogy megint én mondjak valamit, mit tudom én, valami marhaságot. Így hát végül megszólalok: – Kérdezhetek valamit, Sigfrid?

– Talán volt rá eset, hogy nem, Rob? – Néha az az érzésem, mintha mosolyogni próbálna. Úgy értem, igazából. Tisztára olyan a hangja.

– Szóval, azt szeretném tudni, hogy mihez kezdesz mindazzal, amit elmesélek neked.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jól értettem a kérdésed. Ha az információtároló program érdekel, akkor a válaszom merőben technikai lesz.

– Nem, nem arra gondolok. – Vacillálok. Próbálok újrafogalmazni a kérdést, és eközben azon tű-

nődöm, miért is akarom megkérdezni. Azt hiszem, Sylviáig nyúlik vissza az egész, aki kitért katolikus volt. Kimondottan irigyeltem az egyháza miatt, és nem titkoltam előle, ostobának tartom, hogy elhagyta a hitét s azzal a gyónás lehetőségét. A fejem mindenféle kétellyel és szorongással volt tele, amittől nem tudtam megszabadulni. Imádtam volna, ha egy plébános vagy esperes nyakába zúdíthatom az összes szart, ami bántott. Egész csinos, hierarchikus folyamatára rajzolódott ki előttem, mely a szar áramlását mutatta kezdve az én fejemtől a gyónás révén át a plébánoséba, onnan a püspökébe vagy bíboroséba (vagy aki következik: egyházi ügyekben nemigen vagyok járatos), és a végén a pápánál köt ki az egész, aki az ülepítőtartály szerepét játssza a világ összes fájdalomból, nyomorúságból és bűntudatból álló mocska számára, egészen addig, míg az összes szart ő maga is tovább nem adja egyenesen Istennek. (Feltéve persze, hogy Isten létezik, vagy legalább van olyan cím, hogy „Isten”, ahová a szart el lehet küldeni.)

Na, mindegy, a lényeg az, hogy valami efféle vízióm volt a pszichoterápia működéséről is: a helyi lefolyók nagyobb gyűjtőcsövekbe torkollnak, ezek viszont olyan közösségi szennyvízcsatornákba, melyek végállomása egy-egy hús és vér pszichiáter. Remélem, érthető, hogy mire gondolok. Ha Sigfrid valódi személy lenne, képtelen volna magában tartani a beléömlő nyomorúságot. Először is, neki is meglennének a maga problémái. Aztán ott volnának neki az én problémáim is, merthogy én azáltal szabadulhatnék meg az enyéimtől, hogy áttölteném őket őbelé. Ott volna neki az összes többi áttöltőé is, akivel megosztom a heverőt; ő pedig, más választása nem lévén, mindezt a láncban utána következő személybe, vagyis a saját ideggyógyászába

töltené át, és így tovább, el egészen... meddig is? ... Sigmund Freud szelleméig?

Csak hogy Sigfrid nem igazi személy, hanem gép. Nem érez fájdalmat. Akkor hát hová megy az a rengeteg genny és fájdalom?

Megpróbálom mindezt elmagyarázni neki. – Hát nem érted, Sigfrid? – kérdezem végül. – Én átadom neked a fájdalmat, te pedig továbbadod valaki másnak. De valahol csak le kell üledni az egésznek! Annak viszont valahogy semmi értelmét sem látom, hogy az egész egy csomó mágneses buborék formájában kössön ki egy darab kvarcban, hogy aztán senki ne érezze újra soha többé!

– Nem hinném, Rob, hogy célravezető volna a fájdalom természetéről vitatkoznunk egymással.

– És ha arról vitáznánk helyette, hogy valódi vagy-e vagy sem?

– Bob – mondj a szinte sóhajtva –, azt sem tartom célravezetőnek, hogy a valóság mibenlétéről vitatkozzunk. Tudom, hogy gép vagyok. Te is tudod. Mi célból vagyunk itt? Talán azért, hogy rajtam segítsünk?

– Ez a lehetőség már bennem is felötlött – mondom gúnyosan.

– Nem hinném, hogy ezt komolyan gondolod. Szerintem tudod, azért vagyunk itt, hogy *rajtad* segítsünk. Márpedig ennek az a módja, hogy azon igyekszünk, hogy *tebened* történjék valami. Hogy az információval mit kezdek, az esetleg érdekes lehet a kíváncsiságod szempontjából, és emellett ürügyül szolgálhat arra, hogy az összejöveteleinket intellektuális társalgásra használjuk terápia helyett...

– Talált, Sigfrid – vágok közbe.

– Helyes. Márpedig ezeken az összejöveteleken múlik az, hogy hogy érzed magad, meg az is, hogy

kissé jobban vagy gyengébben szerepelsz-e majd a számodra fontos helyzetekben. Kérlek, Bob, ne törődj azzal, hogy mi van az én fejemben; foglalkozz azzal, ami a te fejedben van.

– Az már egyszer biztos, Sigfrid, hogy kurva intelligens egy masina vagy – mondom elismerően.

– Az a benyomásom – mondja –, ezzel azt akartad mondani, hogy „A kurva anyádat, Sigfrid”.

Soha ilyesmit nem hallottam még tőle. Egészen paff vagyok, de aztán eszembe jut, hogy tőlem tanulhatta. Mondtam ezt már neki, még hozzá nem is egyszer.

Mellesleg igaza is van. Legszívesebben elküldeném a kurva anyjába.

Megpróbál segíteni rajtam, gyűlölöm is érte rendszeren. Eszembe jut a kedves, szexi S. Ya., és az, hogy milyen készségesen megtesz mindent, amire csak kérem. Vagy legalábbis majdnem mindent. Nagyon, de nagyon szeretnék egyszer fájdalmat okozni Sigfridnek.

1316	„S, Nagyon egészséges dolog, Bob,	115,215
	hogy Drusillával történt	115,220
	szakításodat tanulási élménynek	115,225
	tekinted.	115,230
1318	„C, Valóban, Sigfrid, szerfölött	115,235
	egészséges vagyok. Ezért is	115,240
	járok ide.	115,245
1319	IRRAY(DE) = IRRAY(DF)	115,250
1320	„C, Különben is, mi az élet?	115,255
	Egyik tanulási élmény a másik	115,260
	után, és amikor már túl	115,265
	vagy az összes tanulási	115,270
	élményen és kellően érett vagy,	115,275
	akkor megkapod	115,280
	a diplomát is:	115,285
	a halotti bizonyítványt.	115,290

Egyik délelőtt a szobámba visszatérve halk vinnyogást hallottam odabentről. A piezofon volt az; úgy szólt, mint egy távoli, dühös szűnyog. Megnyomtam az üzenet gombot, és megtudtam, hogy a személyzeti igazgatóhelyettes tíz nulla-nullára magához rendelt az irodájába. Ami azt illeti, már akkor elmúlt tíz óra. Az utóbbi napokban kialakult az a szokásom, hogy egy csomó időt töltsék Klarával, beleértve az éjszakák nagyobb részét is. Az ő kéglije ugyanis jóval kényelmesebb volt az enyémnél. Így aztán már csaknem tizenegy óra volt, amikor az üzenetet megkaptam, s késedelmes megjelenésem a Tröszt személyzeti irodájában csöppet sem javította az igazgatóhelyettes hangulatát.

Az igazgatóhelyettes, akit Emma Fothernek hívtak, rendkívül dagadt nő volt. Mentegetőzésemet félresöpörve azonnal támadásba lendült: – Már tizenhét napja lediplomázott és azóta sem csinált semmit!

– A megfelelő alkalomra várok – mondtam.

– Meddig akar még várni? A fejadója további három napra van kifizetve. Aztán mihez kezd majd?

– Az a helyzet – mondtam csaknem a valóságnak megfelelően –, hogy magam is fel akartam keresni önt ez ügyben a mai nap folyamán. Szeretnék egy állást itt az Átjárón.

– Ssspfff! – (Ezt még eddig nem mondták nekem, de nem tehetek róla, így hangzott.) – Azért jött talán az Átjáróra, hogy szennyvízcsatornát tisztítson?!

Elég valószínű, hogy az egész csak blöff volt,

mert nem volt olyan nagyon sok csatorna az Átjárón. A gravitáció nemigen volt elég az áramlás biztosításához. – Akármelyik pillanatban jöhet egy kedvező alkalom – mondtam.

– Na persze! Tudja, a magafajta emberek aggodalommal töltenek el. Van valami fogalma arról, milyen fontos az itteni munkánk?

– Hát, azt hiszem...

– Egy egész Univerzum vár arra odakint, hogy hazahozzuk! Az Átjáró adja az egyedüli lehetőséget, hogy mindez elérhető legyen a számunkra. Egy ilyen embernek, mint maga, aki a planktonfarmokon nőtt fel...

– Helyesbíték: a wyomingi tápanyagbányákban.

– Tök mindegy! Magának tudnia kell, milyen eszeveszett szüksége van az emberi fajnak arra, amit csak mi adhatunk meg neki. Új technológiára. Új energiaforrásokra. Élelemre! Új világokra, ahol lakni lehet. – Megcsóválta a fejét és a kartotékdobozért nyúlt. Egyszerre látszott dühösnek és aggodalmasnak. Arra gondoltam, biztos aszerint minősítik, hogy hány magamfajta henyélőt és parazitát képes kiakolbólitani, s rávenni arra, hogy annak rendje és módja szerint feltárásra szánja el magát. Ez megmagyarázta volna az ellenséges indulatát, feltéve hogy egyáltalán az Átjárón óhajt maradni. Félrelökte a kartotékdobozt, és felkelt, hogy kinyisson egy iratrendezőt a fal mellett. – Tegyük fel, hogy csakugyan találok valami munkát magának – nézett vissza a válla fölött. – A probléma csak az, hogy az egyedüli képesítése, ami ér itt valamit, az, hogy feltárónak tanult, és maga épp azt nem akarja kihasználni.

– Mindegy... majdnem mindegy, hogy mit ad – mondtam.

Gúnyos pillantást vetett rám, és visszatért az íróasztalához. Megdöbbenően kecsesen mozgott, ha tekintetbe vesszük, hogy nyomhatott vagy száz kilót. Mint afféle kövér nőt, talán az a vágy sarkallta arra, hogy a munkája révén az Átjárón maradjon, hogy itt nem nézett ki olyan lötytyedtnek. – A legalacsonyabb rendű képesítés nélküli munkát fogja kapni – figyelmeztetett. – Nem fizetünk érte sokat. Száznolcvan naponta.

– Rendben.

– Ebből még lejön a fejadó. Ha ezt levonjuk, talán ha napi húsz dollárja marad, annyi pedig kell a kajára. A maradék annyi mint?...

– Ha többre lesz szükségem, még mindig vállalhatok valami alkalmi munkát.

Felsóhajtott. – Ezzel csak az indulást halogatja, Bob. Nem is tudom. Mr. Hsien, az igazgató, nagyon kritikus szemmel nézi, hogy ki az, akinek munkát adunk. Nagyon nehezen tudom majd megindokolni, hogy miért pont magát vettem fel. És mi lesz, ha megbetegszik, és nem tud majd dolgozni? Akkor ki fizeti be a fejadóját?

– Azt hiszem, akkor visszamegyek.

– És veszni hagyja az egész kiképzést? – csóválta meg a fejét. – Mindjárt rosszul leszek magától!

De azért kiállított nekem egy munkajegyet, amely szerint az Északi szektor Grand szintjére kell mennem, s ott jelentkeznem a növénykarbantartók főnökénél.

Nem volt kedvemre való a találkozás Emma Fotherrel, de előre figyelmeztettek, hogy jóra ne nagyon számítsak. Amikor este megbeszéltük a dolgot Klarával, azt mondta, hogy tulajdonképpen még könnyen úsztam meg.

– Szerencsés voltál, hogy Emmát fogtad ki. Az

öreg Hsien néha addig halogatja egyik-másik ügyet, míg ki nem merül az illető adóbefizetése.

– És aztán – ültem ki a függőágy szélére, hogy a lábtűm után tapogassak – kilökik őket a zsilibbe, vagy mi?

– Ez nem vicc, akár arra is sor kerülhet. Hsien afféle régi Mao típus, nagyon keményen bánt a szociális söpredékkal.

– Te aztán tapintatosan fogalmazol, mondhatom!

Elvigyorodott, átgördült hozzám, és az orrát a hátamhoz dörzsölte. – Az a különbség kettőnk között, Bob – mondta –, hogy én félretettem egy pár dolcsit az előző utamról. Nem volt nagy fogás, de hozott egy keveset. Ezenkívül én már voltam odakinn, és az ilyenekre szükségük van, hogy legyen, aki tanítsa az olyanokat, mint te.

Félig feléje fordulva a csípőjének dőltem, s az elillanó pillanatot felidézendő, testére helyeztem kezem. Voltak bizonyos témák, melyekről nemigen beszéltünk, de... – Klara?

– Hmm?

– Milyen odakinn?

Egy darabig nem reagált, csak az állát dörgölte az alkaromhoz, s a Vénuszról készült holoképet nézte a falon. – Ijesztő – mondta végül.

Vártam, de többet nem mondott, ennyit meg már magam is tudtam. Én még ott, az Átjárón is be voltam gyulladva. Nem kellett feliratkoznom a „Hícsi rejtélyek buszos körsétájá”-ra, hogy tudjam, mi az a félelem. Tudtam én azt jól, magamtól is. Sőt, mi több, éreztem.

– Nemigen van más választásod, kedves Bob – mondta, hozzá mérten egész gyöngéden.

Éreztem, hogy hirtelen elfog a düh. – Hát persze, hogy nincs! Nagyon jól eltaláltad, Klara. Sohasem is volt... kivéve egyszer, amikor megnyertem a

lottót és elhatároztam, hogy eljövök ide. Most már nem vagyok benne biztos, hogy helyesen döntöttem.

Ásított, s a karomhoz dörgölődött. – Ha a szexszel végeztünk – határozta el magát –, ennék valamit elalvás előtt. Gyere föl velem a Kék Pokolba, a vendégem leszel.

A növénykarbantartás a borostyán gondozását jelentette szerte az alagutakban. Jelentkeztem a szolgálatra, és meglepetésemre – még hozzá kellemes meglepetésemre – kiderült, hogy a főnököm nem más, mint lábatlan szomszédom, Shikitei Bakin.

Úgy üdvözölt, mint akinek igazi örömet szerzett a megjelenésem. – Igazán szép magától Robinette, hogy csatlakozik hozzánk – mondta. – Pedig azt gondoltam, hogy azonnal kihajózik majd.

– Úgy is lesz, Shicky, nemsokára. Mihelyt meglátom az első alkalmas indítást a startlistán, már megyek is.

– Ez természetes. – Ennyiben maradtunk. Ezután bemutatott a többi növénykarbantartónak. Nem sokat vettem ki a szavaikból, hacsak azt nem, hogy a lány valamiféle kapcsolatban állt odahaza Hegramet professzorral, a nagy fejű hícsi szakértővel, és hogy mindkét férfi járt már egypárszor odakint. Nem fogtam fel mindent, amit mondtak, de nem is számított. A leglényegesebbet mindenféle magyarázkodás nélkül is megtudtuk egymásról, azt tudniillik, hogy egyikünknek sem igen akaródzott felíratnia a nevét a startlistára.

Ami engem illet, nemhogy a kihajózásra, de még az attól való ódzkodásom okára sem gondoltam szívesen.

Pedig a növénykarbantartás jó lehetőséget adott volna a gondolkodásra. Shicky azonnal kiosztott

munkára, virágtartókat kellett felerősítenem a hícsi fém falakra valami trutyival. Ez az anyag egy speciális ragasztó volt, ami egyaránt tapadt a hícsi fémhez és ahhoz a bordás fóliához is, amiből a virágdobozok készültek, és nem tartalmazott oldószert, ami elpárologhatott és a levegőt szennyezhetett volna. Állítólag nagyon drága anyag volt. Ha a kezedre került, jobb, ha beletörődtél, hogy ott is marad, míg a bőr el nem hal és le nem hámlik alatta. Ha nekiálltál eltávolítani, nem úszta meg vérzés nélkül.

Amikor készen lettünk az aznapi virágtartóadag felszerelésével, levonultunk a szennyvízkezelő telepre, hogy felhozzuk az új, iszappal töltött cellulózfilm dobozokat. Odafönn felpakoltuk őket a frissen szerelt konzolokra, meghúztuk a patentanyákat, és helyükre tettük az öntözőtartályokat. A Földön vagy száz kilót nyomott volna egy-egy teli doboz, de itt, az Átjárón, ennek egyszerűen nem volt semmi jelentősége. A dobozfat alkotó vékony fólia untig elég erős volt ahhoz, hogy a tartalmat szilárdan a konzolhoz rögzítse vele az ember. Amikor mindezzel megvoltunk, Shicky tálcákra rakta a palántákat, míg mi, többiek, a következő adag tartóért indultunk. Mókás volt elnézni, ahogy dolgozik. A borostyánmagoncokat tartalmazó tálcát úgy vitte, madzaggal a nyakába akasztva, mintha cigarettát árult volna egy étteremben. Fél kézzel a tálca magasságában tartotta magát, míg a másikkal palántákat dugdosott az iszapba a fólián keresztül.

Nyugis meló volt, hasznos célt szolgált (gondolom), és segített abban, hogy teljen az idő. Shicky nem hajtott meg bennünket. Megvolt a maga elképzelése a napi normáról. Ha a hatvan tartónkkal megvoltunk, nem bánta, ha elmarháskodtunk, feltéve, hogy feltűnés nélkül csináltuk. Néha Klara is eljött,

hogy az idejét töltse, volt, hogy a kislányt is magával hozta, de voltak más látogatóink is elegenden. Amikor kevés volt a munka és látogató sem akadt, akivel egy jót lehetett volna beszélgetni, valaki mindig elmehetett közlünk bókászni egy órácskára. Olyan részeket fedeztem fel az Átjárón, ahol soha azelőtt nem jártam még, és közben napról napra halogattam az indulást.

Beszélgetéseinknek egyetlen központi témája volt, a feltárás. Csaknem mindennap észleltünk dübörgést és vibrálást odalentől, jelezvén, hogy valamelyik landoló épp akkor vált le a dokkról, maga előtt tolva az egész hajót, egészen addig a pontig, ahol a hícsi főhajtómű működésbe lép majd. Csaknem ugyanilyen gyakran éreztük azt a gyengébb és rövidebb ideig tartó rázkódást is, mely egy-egy hajó visszatérését jelezte. Esténként különböző partykra jártunk. Akkorára csaknem az egész osztály odakint volt már. Sheri egy Ötösön ment ki. Nem kerestem fel, hogy megtudakoljam, miért gondolta meg magát. Azt hiszem, nem is igen akartam megtudni az okát. A hajón csupa férfi volt rajta kívül. Mind németül beszélt, de úgy sejtem, Sheri arra számított, hogy beszélgetés nélkül is jól elboldogul majd velük. Utolsónak Willa Forehand ment ki. A búcsúpartyn ott voltunk mi is Klarával, másnap pedig lementünk a dokkhoz, hogy megnézzük a lány indulását. Nekem elvileg dolgoznom kellett volna, de gondoltam, Shicky ügyis elengedne. Pechemre Mr. Hsien is odalent volt és láttam, hogy felismert.

– A kurva életbe! – mondtam Klarának, mire ő kacagva elcibált az indítóhely közeléből. Addig mentünk kéz a kézben, míg egy aknához nem értünk, onnan pedig fellifteztünk a következő szintre, ahol kiültünk a Felső-tó partjára. – Ne izgulj, öreg fiú – mondta. – Kétlem, hogy kirúgna azért,

mert egyszer ellógtál a melóból. De egy jó letolásra számíthatsz!

Megvontam a vállam, és egy darab szűrőkavicsot hajítottam a homorú felszínű tóba, mely az Átjáró burkát követve jó kétszáz méter hosszan terült el előttünk. Nyomorultul éreztem magam, s azon tűnődtem, vajon eljutottam-e már addig a pontig, amikor az úrbéli rút haláltól való félelem hullámaint legyűri az Átjárón való lapítás keltette rossz érzés hullámai. Fura egy dolog a félelem. Nem éreztem igazán, hogy félnék. Tudtam, egyedül a félelem késztet arra, hogy maradjak, de amit éreztem, nem félelemnek hatott, hanem csak ésszerű óvatosságnak.

– Azt hiszem – mondtam mintegy kívülről figyelve magam egy olyan mondatban elmerülni, melyről nem tudtam még, hogy fogok a végén kikeveredni belőle –, ideje volna már kihajózni. Nem akarsz velem jönni?

Klara felült és megrázkódott. – Talán – mondta rövid szünet után. – Konkrétan mire gondolsz?

Semmire sem gondoltam. Külső szemlélő voltam csupán, aki azt figyeli, miképp beszélem rá magam olyasmire, amitől feláll a szőr a hátam közepén. – Azt hiszem, meg kéne ismételni valamelyik futamot – mondtam, mint aki napok óta erre készült.

– Velem ugyan nem! – Klara majdnem mérgesnek látszott. – Ha egyszer megyek, akkor már olyan utat választok, ami nagy rakás pénzt ígér.

Na persze, pont az ilyen utak ígérték a legnagyobb veszélyt is. Ámbár még a megismételt utak is épp elégszer ütöttek ki balul. Az ilyen ismétlésekben az a jó, hogy legalább úgy mész ki, hogy tudod, valaki járt már odakint előtted, vissza is tért az útról, és ráadásul olyasvalamit lelt, ami kecsegtetővé teszi az ismétlést. Némelyik úti cél meglehetősen

gazdag. Vegyük példának Peggy Földjét, ahonnan a fűtőspirálok és a szőrmék származnak. Vagy mondjuk az Eta Carina Hetet, ami valószínűleg teli van jó cuccal, csak el kéne hozni. A baj az, hogy mióta a hícsík utoljára arra jártak, jégkorszak dühöng a bolygón. A viharok elképesztőek. Öt landoló közül egy tért vissza sértetlen személyzettel. Egy vissza sem tért.

Altalában véve az Átjárón nem nagyon akarják, hogy az ember kipróbált utakkal próbálkozzon. Ha a sanszok meglehetősen jók, mint például a Peggy esetében is, inkább fix összeget ajánlanak fel százalék helyett. Nem annyira a javakra utaznak, mint inkább az új térképekre. Ha kimész egy ilyen helyre, azzal töltöd az idődet, hogy a bolygó körül keringesz és próbálsz olyan geológiai anomáliákat találni, melyek hícsí ásatások jelenlétére utalnak. Még az is lehet, hogy le sem szállsz. A fizetség nem megvetendő, de nem is fejedelmi. Ha elfogadod a Tröszt egy út – egy fizetség alkuját, belekerül vagy húsz utadba is, míg összeszedsz magadnak annyit, ami egy életre elég. Ha pedig úgy döntesz, hogy inkább a magad ura leszel, vagyis feltáróként mész ki, akkor a haszonból százalékot kell fizetned a felfedező személyzetnek, a maradékból pedig még a Trösztnek is. A végén töredékét kapod annak, ami első vállalkozóként ugyanazért az útért megilletett volna, nem beszélve arról, hogy esetleg egy már működő település vár a helyszínen.

A másik lehetőség, hogy díjakért hajtasz: százmillió dollárt kapsz azért, ha találsz egy idegen civilizációt; ötvenmillió jár az első személyzetnek, aki egy Ötösnél nagyobb hajóra bukkan; egymillió dolcsi üti a markod egy lakható bolygóért.

Hát nem röhejes, hogy mindössze egy nyamvadt milliót adnak egy egész új bolygóért? A probléma

persze az, hogy jó: megvan a bolygó, de mit kezdesz vele? A fölös népség gondján nem sokat segít, hisz csak négyesével tudod exportálni az embereket. Négy utas plusz a pilóta, ennél többen a legnagyobb hícsi hajóba sem férnek. (Pilóta pedig kell, mert anélkül nem jön vissza a hajó az Átjáróra.) A Tröszt persze így is alapított néhány kisebb kolóniát: az egyik, az, amelyik a Peggyn van, szépen virul, de a többi beteges. Ez a pár telep azonban

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: 3–31. Küldetésszám: 08D27. Személyzet: C. Pitrin, N. Ginza, J. Krabbe.

Repülési idő: 19 nap 4 óra. Pozíció: bizonytalan, a Zeta Tauri környéke (± 2 f.é.).

Összefoglaló: „Felbukkanás transzpoláris pályán 0,4 CS. E.-re egy 0,88 relatív rádiuszú bolygótól. A bolygó körül három kis méretű holdat észleltünk. Hat további bolygó komputerlogikával valószínűsítve. A rendszer napja: K7.”

„Landolás. A bolygó a jelek szerint melegezési perióduson ment át. Nincsenek jégsapkák, és a jelenlegi partvonalak nem látszanak nagyon régieknek. Lakatlan. Intelligens élet nyomainak nem detektálhatók.”

„A nagy felbontású pásztázás hícsi randevúállomást fedezett fel a pályánkon. Az objektumot megközelítettük. Érintetlennek látszott. A behatolás megkísérlése során az objektum felrobbant, és N. Ginza életét veszítette. Hajónk megsérült, visszatértünk. J. Krabbe útközben meghalt. Műtárgyat nem sikerült szerezni. A bolygóról származó biotikus minták a hajó sérülése miatt elpusztultak.”

nem oldja meg huszonöt milliárd, többnyire alultáplált emberi lény gondját.

A megismételt utakra soha nem tűznek ki jutalmakat. Lehet persze, hogy az ilyen jutalmak egy részét lehetetlenség is elnyerni, mert a dolgok, melyekért járnának, nem léteznek.

Furcsa, de eddig soha senki nem akadt más intelligens lény nyomára rajtunk kívül. Pedig tizen-nyolc év alatt több mint kétezer hajó járt odakint. Találtak vagy egy tucat lakható bolygót, plusz kábé száz olyat, amelyiken szintén el lehetne tengődni, ha mindenáron muszáj volna, mint ahogy ez meg is történik a Marson és a Vénuszon, pontosabban a *Vénuszban*. Találtak egy-két olyan nyomot, ami hajdani – se nem humán, se nem hícsi – civilizációra utalt. Aztán persze néhány hícsi szuvenír is előke-rült, nagyjából a vénuszi kotorékokból. Egyedül itt több hícsi emléket leltek, mint az egész Galaktikában együttvéve. No igen, a hícsik még az Átjárót is majdnem teljesen kitakarították, mielőtt végleg elhagyták volna.

Fene essen a pedáns fajtájukba.

Az ismételéseket tehát ejtettük, mert nem volt bennük elég dohány. A spéci leletekért beígért jutalmakat is kivertük a fejünkből.

A végén már nem is beszélgettünk, csak néztük egymást, de aztán már egymást se néztük.

Tök mindegy, hogy előtte mit mondtunk, a lényeg az, hogy nem mentünk sehová. Nem volt merszünk hozzá. Klara az utolsó útján vesztette el a kurázsiját, nekem, azt hiszem, soha nem is volt.

– Na jó – állt fel nyújtózkodva az asztaltól –, akkor én megyek és leakasztok egypár dolcsit a kaszinóban. Akarsz kibicelni?

Megráztam a fejem. – Azt hiszem, jobb, ha visz-

szamegyek dolgozni. Feltéve, hogy megvan még az állásom.

Búcsúzóul megcsókoltuk hát egymást az aknánál, s mikor a szintemre értem, felnyúltam, megpaskoltam a bokáját, és leugrottam a kábelről. Nem voltam valami jó hangulatban. Annyira igyekeztünk meggyőzni magunkat arról, hogy egy olyan startkiírás sincs, ami elég magas jutalmat ígér a kockázat vállalásáért, hogy szinte magam is elhittem.

Volt ugyan egy másfajta jutalom is, amit veszélyes küldetésekért adtak, de az még csak szóba sem került közöttünk.

Az ilyen utakra csak lökött fazonok vállalkoznak. Hogy egy példát mondjak, a Tröszt bedob néha egy félmilliót olyan pályaadatok beállításáért, amit egy másik csapat már kipróbált... és nem tért vissza. Azzal érvelnek, lehet, hogy valami baja lett az első hajónak, kifogyott az üzemanyaga vagy ilyesmi, és a második hajó esetleg még meg is mentheti az első személyzetét. (Szép, kövér esély van rá, mondhatom!) Igazából persze sokkal valószínűbb, hogy az a valami, ami az első hajó személyzetét elpusztította, még mindig odakint leselkedik valahol, készen arra, hogy veled is végezzen.

Aztán volt egy olyan idő, amikor arra szerződtek volna egymillióért, majd később ötmillióra emelték az összeget, hogy próbáld elállítani az úti cél választót startolás után.

A jutalmat azért emelték fel ötmillióra, mert soha senki, értsd: egyetlen csapat sem tért vissza az ilyen küldetésekből, s így lassan elfogytak az önkéntes jelentkezők. Később leállították az egészet, mert túl sok hajót veszítettek, majd legvégül kerek perec megtiltották az efféle kísérletezést. Időnként kirukkolnak egy-egy öszvér irányítópanellel, egy ügyes új komputerrel, melynek elvileg szimbiózis-

ban kéne működnie a hícsi berendezéssel. Na, az ilyen hajókra sem igen tennék fel nagyobb összeget! Gondolom, nem véletlenül van ott az a biztonsági zár a hícsi paneleken: amíg be van kapcsolva, az ember nem tudja megváltoztatni a kiválasztott úti célt. Elképzelhető, hogy az úti célt egyáltalán nem is lehet átállítani a hajó elpusztítása nélkül.

Láttam egyszer öt embert, akik egy tízmillió dolláros veszélyességi prémium megszerzésére vállalkoztak. Valami Tröszt-zseni az állandóak közül azon törte a fejét, hogy lehetne öt embernél vagy az annak megfelelő tehernél többet szállítani egyszerre. Senki sem tudja, hogy kell hícsi hajót építeni, igazán nagy hajót meg még nem találtak. Így aztán az az ürge kispekulálta, hogy talán vontatóként is lehetne használni egy Ötöst, mint valami traktort.

Fogtak egy csomó hícsi fémet és egyfajta úrbárkát építettek belőle. Megtöltötték mindenféle limlommal, és egy Ötössel odaálltak eléje úgy, hogy csak a landoló hajtóművét használták. Ahhoz csak hidrogén kell meg oxigén, amit könnyű visszapumpálni, ha elfogy. Aztán vékony hícsi drótokat hoztak, és a bárkát rákötözték az Ötös hátuljára.

Az egész PV-n figyeltük az Átjáróról. Láttuk, ahogy a hícsi kábelek megfeszülnek, miközben az Ötös landolóhajtóművei működésbe léptek. Életemben nem láttam még ennél örültebb kinézetű dolgot.

Ezután feltételezhető, hogy bekapcsolták a hícsi hajtóművet.

A PV-n mindössze annyi látszott, hogy a bárka megrándul, és az Ötös egyszerűen eltűnik előle.

Soha nem tértek vissza. A lassított felvételekből sejteni lehetett azonban, hogy mi történt. A kábeleket rögzítő hám úgy darabolta fel a hajót, mintha

csak egy darab kemény tojás lett volna. A legénységnek annyi ideje sem volt, hogy ráésszémeljen: valami történt. A Trösztnek még mindig megvan az a tízmilliója, azóta sem pályázott rá senki.

Shicky hosszú, de udvarias lelkifröccsben részesített, Mr. Hsientől pedig kaptam egy csúnya, de rövid P-fon hívást, de ez volt minden. Egy-két nap múlva Shicky újból kezdett kimenőt adni nekünk.

A kimenők legnagyobb részét Klarával töltöttem. Hol az ő kéglijében találkoztunk, hol az enyémben, hogy ágybantöltsünk egy órácskát. Azt gondolhatná valaki, hogy biztos elégünk lett a dologból nemsokára. Nos, ez nem így volt. Egy idő után nem voltam benne biztos, miért is kopulálunk folyton: szórakozásból, vagy pedig azért, mert elvonja a figyelmünket arról, hogy a saját magunkról kialakult képünket elemezzük. Ahogy ott feküdtem, elnézegettem Klarát, aki szex után mindig hasra fordult, és becsukta a szemét, akkor is, ha két perc múlva fel kellett kelnünk. Arra gondoltam ilyenkor, milyen jól ismerem testének minden kis redőjét és porcikáját. Magamba szívтам izgató illatát, és annyira, de annyira

HIRDETÉSEK

SZOBALÁNY, SZAKÁCS, vagy társalkodónő. Fejádó + 10 \$/nap. Phyllis, 88–423.

ÍNYENCÉTELEK, ritka földi importárunk. Használja ki „Csoportos Beszerzés Garanciával” elnevezésű szövetkezeti árurendelő szolgáltatásomat. Ne dobja ki a pénzét drága, egyedi rendelésekre! Sears, Bradlee. Ingen Cs. B. G. katalógus. 87–747.

AUSZTRÁL KOPASZ, jóképű f., keresi int. francia n. társaságát. 65–182.

elfogott a vágy mindenféle kimondhatatlan dolog iránt: egy közös lakásra a Nagy Bura alatt, egy közös légkamrára valamelyik vénuszialagútban, vagy akár csak együtt élni vele a tápanyagbányában. Azt hiszem, szerelmes voltam belé. Aztán ahogy tovább néztem, egyszer csak éreztem, hogy a szemem belsejében megváltozik a kép, s már csak saját magamat látom benne női változatban: egy gyáva képe ez, akinek adva van a legnagyobb lehetőség, amit csak ember kaphat, de fél élni vele.

Amikor nem ágyban voltunk éppen, rendszerint az Átjáróban bolyongtunk. Más volt ez, mint a szokásos randizás. Nemigen jártunk el együtt a Kék Pokolba vagy a holofilm-termekbe, de még az egyszerű éttermekbe se. Klara persze egymagában eljárt mindenhová. Én azonban nem engedhettem meg magamnak ezt a luxust, így hát a Tröszt menzájáról hoztam a kaját, mert ez benne volt a napi fejadó összegében. Klara nem vonakodott éppen kettőnk helyett fizetni, de nem is lelkesedett különösebben a dologért. Elég szenvedélyes játékos volt, de nem nagyon szokott nyerni. Volt néhány csoport, amellyel kapcsolatot tartottunk: kártyatársaságok vagy csak egyszerűen társaságok; népi-táncos csoportok, zenehallgató csoportok, vitacsoportok. Ezek nem kerültek semmibe, és néha egész érdekesek voltak. Máskor meg csak egyszerűen felderítettünk.

Sokszor mentünk múzeumba. Ezt nem nagyon szerettem. Hogy is mondjam csak?... Olyan visszataszító volt az egész.

Első ízben Willa Forehand kihajózása napján jártunk ott, rögtön műszak után. A múzeum rendszert tele volt látogatókkal, például kimenős cirkáló-személyzettel, kereskedelmi hajók személyzetével és turistákkal. Ezúttal, nem tudni, miért, csak néhá-

nyan voltak ott, így mindent meg tudtunk nézni. Százzámra láthattunk imalegyezőket: azokat a filmszerű, apró, kristályos bigyókat, melyek a legközönségesebb hícsí terméknek számítottak, s amelyekről senki sem tudta, hogy mire valók, attól eltekintve, hogy elég tetszetősek voltak a maguk módján, s amelyeket a hícsik mindenfelé széthagytak. Aztán ott volt az eredeti anizokinetikus lyukasztó, ami már eddig is húszmillió dollár jogdíjat hozott egy szerencsés feltárónak. Pedig akkora volt az egész, hogy elfért egy nadrágzsebben. Szörmek. Formalinba tett növények. Az eredeti piezofon, ami egyedül annyit hozott, hogy három hajó legénysége gazdagodott meg belőle, még hozzá iszonyatosan.

Azokat a holmikat, melyeknek könnyen lába kelhetett volna, mint például az imalegyezők, vérgyémántok és tűzgyöngyök, masszív törhetetlen üveg mögött tartották. Azt hiszem, még riasztóberendezés is volt hozzájuk kötve. Ez elég meglepő volt az Átjárón, ahol kizárólag a Tröszt saját törvényei vannak érvényben. A Trösztnek is megvan a maga rendőrsége, és létezik egypár szabály is – mint például az, hogy nem szabad lopni és gyilkolni –, de bíróság az nincsen. Ha megszegsz egy szabályt, mindössze az történik veled, hogy a Tröszt biztonsági emberei elkapnak és kivisznek az egyik köröző cirkálóra. Ha az ország, ahonnan jöttél, saját cirkálót tart fenn, akkor a saját cirkálótokra, egyébként pedig valamelyikre az öt közül. Ha az illető cirkáló nem fogad be, vagy ha nem akarsz a nemzetiségednek megfelelő hajóra menni, mehetsz másikra is, az Átjárónak édes mindegy, hogy hová mész, csak legyen, aki befogad. A cirkálón aztán meglesz a tárgyalásod. Mivel eleve tudják, hogy bűnös vagy, három lehetőség közül választhatsz. Az első az, hogy veszel egy jegyet hazafelé. A második az,

hogy elszegődsz a cirkálóra, feltéve, hogy kellesz nekik. A harmadik az, hogy szépen kísétálsz a zsili-pen úrruha nélkül. Ezért aztán érthető, hogy noha nincs valami sok törvény az Átjárón, de a bűnözés sem túl gyakori.

Az értékesebb cuccok elzárásának persze megvan a jó oka. Attól félnek a múzeumiak, hogy a turistákat elfogja a kísértés, és begyűjtenek maguknak egy-két szuvenírt.

Így aztán Klara meg én csak a mások által talált kincseket nézegettük, de valahogy szóba sem került, hogy ideje volna már nekünk is kihajózni, hogy a kincsek számát magunk is szaporítsuk.

Es nemcsak a kiállított tárgyak nyűgöztek le, habár kétségtelenül lenyűgözőek voltak: olyan tárgyak voltak ezek, melyeket hícsi kezek (csápok? mancsok?) készítettek és érintettek, és hihetetlen messzeségből, elképzelhetetlen helyekről kerültek oda.

Az az igazság, hogy az állandóan villogó képernyőkiírások még jobban megragadtak, mint a tárgyak. Kijelezték sorban az összes küldetés adatait, ami csak valaha indult. Szerepelt az információk közt a küldetések és a visszatérések számaránya; a szerencsés feltáróknak kifizetett jutalékok; a balszerencsések listája – nevek hosszú sora kúszott lassan végig a vitrinek fölötti falat borító ernyőn. A számok magukért beszéltek: 2355 start (a szám 2356-ra, majd 2357-re váltott, miközben ott voltunk; mindkét esetben éreztük az indítás okozta rezgéseket) és 841 sikeres visszatérés.

A képernyő előtt álltunk, de nem néztünk egymásra. Éreztem, hogy Klara megszorítja a kezemet.

A „sikeres” jelzőt nagyon tág értelemben használják az Átjárón. Annyit jelent, hogy a hajó visszatért. Arról nem történik említés, hogy hányan ma-

radtak életben a személyzetből és arról sem, hogy milyen állapotban voltak a visszatérők.

Elhagytuk a múzeumot, s csendben elindultunk a fölfelé vivő akna felé.

Az járt az eszemben, amit Emma Fother mondott. Igaza volt, hogy az emberi fajnak szüksége van arra, amit csak mi, feltárók vagyunk képesek nyújtani neki. Nagyon is kell neki az, amit nyújtani tudunk.

Az emberek éheznek, és a hícsí technológia valószínűleg sokkal elviselhetőbbé tudta volna tenni az életünket, s ehhez az kellett, hogy a feltárók kimenjenek, és elhozzák azt a technológiát.

Akkor is, ha ez néhányuk életébe kerül.

Akkor is, ha az elveszített életek között ott van Klaráé és az enyém. Azt szeretném tán, kérdeztem magamtól, hogy a fiamnak – ha lesz fiam egyáltalán – ugyanolyan gyermekkora legyen, mint amilyen nekem volt?

A Babe szintre érve eleresztettük a vonókábelt. Emberi hangokat hallottam, de nem ügyeltem rá. Elhatározásra jutottam magamban. – Klara – rukkoltam ki –, ide hallgass. Én azt mondom...

De Klara átnézett a vállam felett. – Szűz Máriám! – kiáltott fel. – Oda nézz, ki van ott!

Megfordultam. A szárnyaival verdeső Shickyt pillantottam meg. Egy lánnyal beszélgetett, aki legnagyobb meglepetésemre Willa Forehandnek bizonyult. Üdvözöltük egymást. A lány arca egyszerre árult el zavart és örömet.

– Hát te meg hogyhogy itt vagy? – kérdeztem. – Nemrég hajóztál ki! Nyolc órája vagy mennyi?

– Tíz – mondta.

– Valami baj volt a hajóval, hogy vissza kellett jönnöd? – tippelt Klara.

Willa szomorúan mosolygott. – Nem volt semmi

probléma. Már meg is jártam az utat: a legrövidebbet az összes eddigi közül. A Holdon jártam.

– A *Föld* holdján?

– Ahogy mondod. – Úgy tűnt, mintha erővel tartaná vissza a nevetést. Vagy a sírást.

Shicky vigasztalni próbálta: – Biztos kaptok valami jutalmat, Willa. Volt egyszer egy hajó, amelyik a Ganymedesre ment, és a Tröszt félmilliót osztott szét a személyzet közt.

A lány megrázta a fejét. – Ennél már én is jobban ismerem a Trösztöt, Shickykém. Hát persze, hogy kapunk valamit! Csak nem annyit, ami valamit is számítana. Nekünk többre van szükségünk. – Az volt a furcsa, sőt meglepő a Forehand családban, hogy mindig, mindenben a „mi” jött elő, sohasem az „én”. Nyilvánvaló volt, hogy sülve-főve együtt vannak, még akkor is, ha erről nem beszéltek a kívülállók előtt.

Megérintettem a karját. A szimpátia és az együttérzés kifejezése volt ez az érintés. – És most mit fogsz csinálni?

Csodálkozva nézett rám. – Hogyhogy mit? Már feliratkoztam egy másik indulásra, holnaputánra.

– Hát akkor egyszerre két partyt kell megrendoznünk a tiszteletedre – mondta Klara. – Jó lesz igyekeznünk...

Órákkal később épp lefekvéshez készülődtünk, amikor Klara visszatért a délutáni találkozásra: – Úgy rémlik, mondani akartál valamit, mielőtt Wilával találkoztunk – jegyezte meg.

– Nem emlékszem – mondtam álmosan. Persze nagyon is jól emlékeztem rá, hogy mit akartam mondani. Csak éppen mondani nem állt szándékomban többé.

Voltak napok, amikor majdnem azon a ponton voltam már, hogy megkérem Klarát, hajózzon ki velem. Aztán voltak olyan napok is, amikor befutott egy hajó néhány kiéhezett, kiszáradt túlélővel, vagy éppen túlélők nélkül; vagy amikor a bevett gyakorlat szerint vissza-nem-térnek nyilvánított-

Shikitei Bakintól Tisztelt Unokájának,
Aritsune-nak:

Túláradó örömmel értesültem első gyermeked születéséről. Ne ess kétségbe. A következő valószínűleg fiú lesz.

Elnézésedért esedezem, hogy csak most írok, de nem sok említésre méltó dolog történik velem. Dolgozom és megpróbálok szépséget teremteni, ahol csak tudok. Talán egyszer még én is útra kelhetek valamikor. Nem könnyű lábak nélkül.

Hát persze, Aritsune, vehetnék új lábakat. Alig néhány hónapja volt is egy ilyen lehetőség: a szövegek jó egyezést mutattak. Na de az árak! Azzal az erővel majdnem a Teljes Orvosit is meg tudnám fizetni. Jó unokám vagy, hogy arra ösztökélsz, használjam erre a tőkém, de hát vagy ez, vagy az. Ez úton küldöm el neked tőkémet felét, melyet a dédunokámmal kapcsolatos kiadásaitokra szánok. Ha itt halnék meg, megkapod a maradékot is. A pénzt rád, valamint a kedves jó feleségedtől hamarosan születendő további gyermekeidre hagyom. Ez az akaratom. Nyugodj bele a szándékomba.

Forró szeretettel gondolok mindhármótokra. Ha tudsz, küldj egy holót a cseresznyevirágzásról. Nem-sokára virágozni fognak, ugye? Az ember annyira elveszíti itt az otthoni dolgokkal kapcsolatos időérzékét!

Szeretettel:
Nagyapád

tak néhányat az előző évben indult hajók közül. Az ilyen napokon aztán közel álltam ahhoz, hogy végleg otthagyjam az egész Átjárót.

Legtöbb napunk a döntés halogatásával ment el. Nem is volt olyan rossz. Egész kellemesen telt az életünk egymás és az Átjáró felfedezése jegyében. Klara fölvelt egy szobalányt, egy köpcös, szőke fiatalasszonyt a carmartheni tápanyagbányákból, akit Hywának hívtak. Eltekintve attól, hogy a walesi egysejtű-protein-gyárak kőszént használtak táptalajként, nem pedig olajpalát, az ő világa csaknem pontosan olyan volt, mint az, amelyikből én jöttem. Hywa nem a lottó révén tört ki a maga világából, hanem azáltal, hogy két évig egy kereskedelmi úrhajón szolgált. Ő még csak meg sem gondolhatta magát. Annak idején az Átjárón dobantott a hajójáról, így spórolván meg a köteg pénzt, amit nem lett volna képes az útért kifizetni. Ráadásul feltárónak sem volt alkalmas, mert első és egyetlen útjáról szívartmiával tért vissza, ami néha javulni látszott, máskor meg egy hétre be kellett vonulnia vele a Terminális Kórházba. Hywa egyik feladata az volt, hogy főzzön és takarítson ránk, a másik pedig az, hogy felügyeljen Kathy Francisra, amikor az apja szolgálatban volt, és Klarának épp nem volt kedve a kicsivel vesződni. Klarának elég súlyos veszteségei voltak a kaszinóban, úgyhogy igazából nem engedhette volna meg magának Hywát, igaz, azt sem, hogy engem pátyolgasson.

Az önmagunkkal való szembenézést egyszerűen intéztük el. Azzal áltattuk egymást, és néha saját magunkat is, hogy amit teszünk, azt mind az alapos felkészülés érdekében tesszük, a nagy napra várva, amikor eljön a Megfelelő Alkalom.

Nem volt nehéz dolgunk. Számos igazi feltáró is

ugyanezt csinálta két utazás között. Volt egy ilyen társaság, *Hícsíkeresők*nek nevezték magukat. Szerdánként jöttek össze az esti órákban. Egy bizonyos Sam Kahane nevű feltáró volt az alapítójuk. Amíg Sam legutóbb odakint járt egy nem igazán sikeres feltáráson, addig a többiek vitték a prímet helyette. Most, hogy a két útitársa felépülésére várt, mielőtt újabb úttal próbálkozhatott volna, ismét ő vette át a vezetést. (Egyebek között skorbut tört ki rajtuk legutóbb, amit annak köszönhetnek, hogy a hajón bedöglött a mélyhűtő.) Sam és a haverjai homokosok voltak, és szemmel láthatóan állandó háromoldalú kapcsolatra rendezkedtek be, de ez nem befolyásolta Sam hícsík iránti vonzalmát. Sikerült beszereznie számos Földön kívüli tárgyú előadás komplett szalaganyagát a Kelet-Texasi Alapítványtól, ahol Hegramet professzor a világ legelső hícsíszakértője címét vívta ki magának kutatásaival. Sok olyat tanultam tőlük, amiről nem tudtam azelőtt, ámbar a leglényegesebb tény, hogy tudniillik sokkal több a kérdés, mint a válasz a hícsikkel kapcsolatban, már előttem is ismeretes volt.

Kondíciófejlesztő foglalkozásokra is jártunk, amelyekhez legfeljebb néhány centit kell mozgatni a végtagokat. Tanultunk masszázst is, részben azért, hogy örömet szerezzünk a másiknak, részben a hasznossága miatt. Nem vonom kétségbe a hasznosságát, de az biztos, hogy örömforrásnak még jobb, különösen ami a szexet illeti. Klara és én megdöbbenő dolgokat tanultunk meg egymás testével művelni. Elvégeztünk egy főzőtanfolyamot (az ember egész sokat ki tud hozni a standard fejadagból, csak a megfelelő fűszereket kell hozzáadni). Begyűjtöttük néhány nyelvtanfolyam szalagjait is arra az esetre, ha nem angol nyelvű útitársakkal hajóznánk ki, és taxisofőr olaszt és görögöt gyako-

roltunk egymással. Még egy csillagászati körhöz is csatlakoztunk, akik révén használni tudtuk az Átjárón lévő teleszkópokat. Elég sok időt töltöttünk azzal, hogy a Földet és a Vénuszt az ekliptika síkján kívülről figyeljük. Francy Hereira is eljárt a körbe, amikor el tudott szabadulni a hajójáról. Klara is, én is kedveltük őt, és kialakult az a szokásunk, hogy foglalkozás után hármasban iszogattunk egy kicsit a lakásunkban – már úgy értem, Klaráéban, de az a helyzet, hogy annyi időt töltöttem ott, hogy majdnem egyre ment. Francyt mélyen, csaknem érzékien érdekelte az, ami Odakint volt. Mindent tudott a kvazárokról, fekete lyukakról és Seyfert-galaxisokról, a kettős csillagokat, nóvákat és efféléket nem is említve. Gyakran filóztunk arról, milyen is lehet az, amikor az ember egy szupernóva hullámfrentjén bukkan fel egy küldetés során. Ilyesmi könnyen megeshet. Tudott dolog, hogy a hícsík első kézből szerették beszerezni értesüléseiket az asztrofizikai eseményekről. Kétségtelen, hogy némelyik útvonaluk érdekes események színterére volt beprogramozva, és egy szupernóva előtti állapot minden bizonnyal érdekesnek ígérkezett számukra. A probléma az, hogy rengeteg idő telt el azóta, s könnyen lehet, hogy a szupernóva előtti állapot ma már valódi szupernóvát jelent.

– Azon tűnödöm – mondta Klara mosolyogva, mintegy ezzel jelezvén, hogy mondandójának csupán elvi jelentősége van –, hátha ez lehetett az oka néhány hajó eltűnésének.

– Ez nem lehetőség, hanem abszolút statisztikai bizonyosság – mosolygott vissza Francy, jelezvén, hogy elfogadja a játékszabályokat. Az angolja már akkor is egész jó volt, amikor megismertem, s mint-hogy az utóbbi időben rendszeresen gyakorolt, szinte akcentus nélkül beszélt. Tudott németül,

oroszul, és a portugálon kívül más latin nyelvekhez is konyított. Ez abból derült ki, hogy egyszer, amikor idegen nyelvű szalagjaink segítségével gyakoroltunk, kitűnt, hogy ő jobban ért bennünket, mint mi egymást. – Ez a bizonyosság azonban nem riasztja el az embereket.

Egy pillanatig csönd lett, aztán Klara elnevette magát: – Már akit! – jegyezte meg.

Gyorsan közbevágtam: – Ez úgy hangzott, mint-ha magad is ki akarnál menni, Franczy.

– Netán kétségeid voltak efelől?

– Hát... az az igazság, hogy igen. Végül is a Brazil Tengerészethetnél szolgálsz. Nem mehetsz el csak úgy, vagy igen?

– Akármikor mehetek, csak utána nem térhetek vissza Brazíliába – igazított ki.

– És ez megérné neked?

– Nemhogy ezt: mindent – mondta.

– Még akkor is – firtattam tovább –, ha fennáll a veszély, hogy sohasem térsz vissza, vagy ha mégis, akkor olyan állapotban, mint a mai társaság? – Arról az Ötösről beszéltem, amelyik valami csalánszerű gazzal benőtt bolygóra szállt le. Úgy hallottam, csúnya egy eset volt.

– Természetesen – felelte.

Klara nyugtalankodni kezdett: – Azt hiszem – mondta –, ideje lesz ágyba bújnom.

Volt valami rejtett üzenet a hangszínében. – Visszakísérlek a szobádba – mondtam neki rápillantva.

– Fölösleges, Bob.

– Nem baj, akkor is elkísérlek – mondtam az üzenetet semmibe véve. – Jó éjszakát, Franczy. Viszlát a jövő héten.

Klara félúton volt már az ejtőaknához, sietnem kellett, hogy utolérjem. Elkaptam a kábelt, és le-

szóltam utána: – Ha csakugyan azt akard, visszamegyek a saját szobámba.

Nem nézett föl rám, de azt se mondta, hogy ne menjek, így hát a szintjére érve leugrottam a kábelről és követtem a szobájába. Kathy mélyen aludt a külső szobában, Hywa egy holodiszk nézése közben szundított el a hálósobánkban. Klara hazaküldte a lányt és bement ellenőrizni, kényelmesen fekszik-e a kicsi. Leültem az ágy szélére és vártam.

– Lehet, hogy menstruálni fogok – mondta Klara, amikor visszatért: – Sajnálom, de olyan ideges vagyok.

– Ha akard, elmegyek.

– Az istenit, Bob, hagyd már abba! – Kis idő után leült mellém. Szorosan hozzám simult, hogy fél kézzel átkarolhassam a vállát. – Olyan drága ez a kis Kathy – mondta aztán szinte sóvárogva.

– Szeretnéd, ha neked is lenne, ugye?

– Nemcsak szeretném, de *lesz* is! – Hanyatt dőlt, és engem is magával húzott. – Csak azt nem tudom, hogy mikor. Bárcsak tudnám! Sokkal több pénzre volna szükségem, mint amennyim van, hogy a kölyöknek rendes élete lehessen. Csak hát én sem leszek már fiatalabb!

Egy percreg némán feküdtünk, aztán a hajába súgtam: – Gyereket szeretnék én is, Klara.

Felsőhajtott: – Azt hiszed, nem tudom? – Ismét feszültté vált és felült: – Ki az?!

Valaki az ajtót kaparásztta. Sose szoktuk bezárni: most is nyitva volt. Viszont engedély nélkül nem jött be soha senki, kivéve most.

– Sterling! – kiáltott fel Klara meglepetten, majd udvariasságot erőltetett magára: – Bob, ez itt Sterling Francis, Kathy édesapja. Bob Broadhead.

– Helló – mondta a férfi. Sokkal öregebb volt annál, mint amilyennek a kislány apját elképzeltem

magamnak. Legalább ötvenéves volt, de még annál is vénebbnek és megviseltebbnek látszott. – Klara – mondta –, a következő hajóval hazautazunk Kathyvel. Ha nem haragszol, most mindjárt magammal viszem. Nem akarom, hogy mástól tudja meg.

Klara a kezemért nyúlt, de nem nézett rám. – Hogy megtudja... micsodát?

– Azt, hogy az anyja... – Francis a szemét dörgölte, majd így folytatta: – Hát nem tudtad? Jan meghalt. Néhány órája tért vissza a hajója. Mind a négyen valami gombával fertőződtek a landolóban. Fölpuffedtek és meghaltak. Láttam a holttestét. Úgy néz ki... – Elakadt, de aztán tovább folytatta: – Annaleet sajnálom a legjobban. Amíg a többiek lementek, ő pályán maradt. Visszahozta Jan holttestét. Becsavarodott vagy mi. Különben minek törte volna magát? Jannek már úgyis mindegy volt... Na, mindegy. Csak kettőjüket tudta visszahozni, mert csak annyi hely volt a mélyhűtőben, plusz amennyi a fejadagoknak kellett. – Ismét elhallgatott.

Úgy látszott, hogy nem is képes tovább folytatni.

Az ágy szélén ültem, miközben Klara segített neki felébreszteni és bebugyolálni a gyereket, hogy visszavihesse a saját lakásukba. Amíg ők odaát voltak a másik szobában, én lehívtam néhány információt a PV-n, és gondosan áttanulmányoztam a kapott adatokat. Mire Klara visszatért, már ki is kapcsoltam a PV-t. Keresztbe tett lábbal ültem az ágyon és erősen gondolkodtam.

– Istenem, micsoda borzasztó éjszaka! – mondta rosszkedvűen Klara az ágy túlsó sarkára telepedve. – Már nem is vagyok álmos – mondta. – Lehet, hogy fölmegek és nyerek egypár dolcsit a rulettasztalnál.

– Inkább ne! – mondtam. Előző este három óra hosszat ültem mellette, miközben először nyert tízezer dollárt, aztán veszített húszat. – Van egy jobb ötletem. Hajózzunk ki!

Olyan hirtelen fordult felém az ágyon, hogy egy pillanatra a levegőbe emelkedett. – Micsoda?!

– Hajózzunk ki!

Behunyta a szemét, s anélkül, hogy ismét kinyitotta volna, megkérdezte: – Mikor?

– A 29–40-essel. Ez egy Ötös, és jó társaság van rajta: Sam Kahane és a haverjai. Mind helyrejöttek már, és épp két fő hiányzik, hogy kilegyen a létszám.

Ujjheggyel végigsimította a szemhéját, majd kinyitotta a szemét és rám nézett. – Na – mondta –, neked aztán érdekes ötleteid vannak. – A hícsi fém falak elé függönyök voltak szerelve, hogy be lehessen velük sötétíteni elalvás előtt. Már korábban behúztam a függönyöket, de még abban a szűrt homályban is láttam, milyen rémült a tekintete. – Nem rossz srácok – mondta mégis. – Hogy jössz ki a homokosokkal?

– Ha békén hagynak, én is békén hagyom őket. Különösen, ha ott vagy velem te is.

– Hmmm – mondta. Odamászott hozzám, átölelt karjaival és az ágyra húzott. Arcát nyakamhoz szorítva mondta: – Miért is ne? – Olyan halk volt a hangja, hogy először nem voltam benne biztos, hogy jól hallottam-e.

Mihelyt meggyőződtem róla, hogy mit mondott, belém hasított a félelem. Addig még reménykedhettem benne, hogy esetleg nemet fog mondani. Azzal le is akadtam volna mindjárt a horogról. Éreztem, hogy elfog a reszketés, de valahogy sikerült kinyögnöm: – Akkor reggel feliratkozunk?

Megrázta a fejét. – Nem – mondta fojtott hangon;

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: 5–2. Küldetésszám: 08D33. Személyzet: L. Konieczny, E. Konieczny, F. Ito, F. Lounsbury, A. Akaga.

Repülési idő: 27 nap 16 óra. Azonosítatlan csillag, nagy valószínűséggel a 47 Tucanae halmaz része.

Összefoglaló: „Felbukkanás szabadesésben. Bolygónak semmi nyoma a közelben. Elsődleges: A6, nagyon fényes és forró. Távolság: kb. 3,3 CS. E.”

„Az elsődleges csillag maszkolása révén pompás lehetőségünk nyílt mintegy két- vagy háromszáz közeleli és nagyon fényes csillag megfigyelésére. A látszólagos fényesség 2 és 7 közé esett. Ezzel szemben nem találtunk műtárgyakat, szignókat, bolygókat vagy olyan aszteroidot, melyen landolni lehetett volna. Csak három órát tudtunk maradni az A6 csillag intenzív sugárzása miatt. Visszajövet Larry és Evelyn Konieczny súlyosan megbetegedett, feltehetően a sugárártalom következtében, de aztán mindketten felépültek. Műtárgyakat és mintákat nem sikerült szerezni.”

éreztem, ugyanúgy reszket, mint én –, hanem most azonnal. Mielőtt még meggondoljuk magunkat.

Másnap felmondtam a melót. Bepakoltam a holmim a bőröndjeimbe, amelyekben hoztam őket, és átadtam az egészet Shickynek megőrzésre. Shicky arcán meghatározhatatlan vágyakozás látszott.

Klara otthagytá az iskolát, és kirúgta a szobalányt – Hywa arckifejezése őszinte aggodalomra vallott –, de nem törte magát a csomagolással. Klarának jó sok pénze volt még. Előre kifizette mindkét szobája bérét, és úgy hagyott mindent, ahogy volt.

Persze búcsúpartynk is volt. Túlestünk rajta

anélkül, hogy egyetlen személyre is vissza tudnék emlékezni, akit meghívtunk.

És aztán egyszer csak azon vettem észre magam, hogy már mászunk is lefelé az apró kabinba, miközben Sam Kahane módszeresen ellenőrzi a beállítást. Bekapcsoltuk magunkat a gubóinkba. Elindítottuk az automatikus folyamatvezérlőt.

Aztán egy rándulást éreztem, majd egy zuhanó, lebegő érzést, míg be nem kapcsolt a hajtómű, és már mentünk is.

HIRDETÉSEK

SZERVEK vétele és cseréje. Páros szervekért a lehető legmagasabb árat fizetjük. Keresünk: hátsó koronaér- és szívdarabokat, b. szívfülecskét, b.&j.-kamrát, kapcsolatos részeket. Szövetegyeztetés: 88–703.

HNEFATAFL PROFIK, svédek és moszkvaiak. Nagy Átjáró Derbi. Tanítás: 88–122.

LEVÉLPARTNER Torontóból tudni szeretné, milyen odakint. Cím: Tony, 955 Bay, TorOntCan M5S 2A3.

KELL a sírás. Segítek megkeresni azt a fájdalmas pontot. 88–622.

A HÍCSÍK FARÁRÓL

Hegramet professzor: Néhány feltételezéstől eltekintve fogalmunk sincs arról, hogyan nézhettek ki a hícsíki. Valószínűleg két lábon jártak. Szerszámaik tűrhetően illeszkednek az ember tenyerébe, úgyhogy valószínűleg kezük is volt. Vagy valami ehhez hasonló. Úgy tűnik, hogy nagyjából ugyanazt a spektrumot láthatták, mint mi. Alighanem kisebbek lehettek nálunk, úgy százötven centi körüliek vagy még alacsonyabbak. És fura formájú faruk volt.

Kérdés: Mit ért azon, hogy fura formájú far?

Hegramet professzor: Nos, látta már, hogy milyen pilótaülések vannak egy hícsí hajón? Két lapos fémdarab, melyek V alakban csatlakoznak egymáshoz. Nem kell hozzá tíz perc, hogy szétszakadjon rajta az ember ülepe. Így aztán kénytelenek vagyunk egy fonott ülést kifeszíteni a V tetején. De ez már emberi találmány. A hícsíki nem használtak semmi effélét. Ebből következik, hogy a testük többé-kevésbé olyan lehetett, mint egy darázsé, nagy potrohuk volt, mely a csípőn túlnyúlva a lábak között lógott.

Kérdés: Úgy érti, hogy fullánkjuk is volt, akárcsak a darazsaknak?

Hegramet professzor: Fullánkjuk? Nem, nem hiszem. Ámbár ki tudja? Még az is elképzelhető, hogy valami ördögös nemiszerkentyűként működött az egész.

– Jó reggelt, Bob – mondja Sigfrid, mire megtorpanok az ajtóban, mert hirtelen és tudat alatt elfog az aggodalom.

– Mi baj van?

– Semmi baj sincs, Rob. Kerülj beljebb.

– Megváltoztattad a berendezést – mondom vádlón.

– Úgy van, Robbie. Hogy tetszik a szobám?

Körülnézek. A szerteszét hajigált ülőpárnák eltűntek a padlóról. Az absztrakt képek is lekerültek a falakról. Helyettük egy sor holoképet látok úrbéli helyszínekről, hegységekről és tengerekről. A legfurább az egészben maga Sigfrid: egy bábu képében terpeszkedik a szoba túlsó sarkában, kezében ceruza, és sötét szemüveg mögül les rám.

– Nagyon röhejesen nézel ki – mondom. – Mire jó ez az egész?

A hangja olyan, mintha jóindulatúan mosolyogna, ámbar a bábu arckifejezése nem változik. – Pusztán arra gondoltam, Rob, hogy biztos örülnél egy kis változatosságnak.

Néhány lépéssel beljebb megyek, aztán ismét megállok. – Eltüntetted a matracot!

– Nem lesz rá szükség, Bob. Amint látod, van egy új heverőm. Épp úgy néz ki, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– Aha.

A hangja hízelgőre vált: – Miért nem fekszel le? Próbáld csak ki, milyen érzés esik rajta.

– Hmm – mondom, de azért óvatosan végigterülök a heverőn. Ízlelgetem az idegenségét, de nincs az ínyemre, valószínűleg azért, mert ez a bizonyos szoba valami komolyat jelent a számomra, és idege-

sít, hogy összevissza lett változtatva. – A matracon rögzítőszalagok is voltak – reklamálok.

– A heverőn is vannak, Bob. Csak ki kell húzni őket az oldalából. Könnyű kitapintani a végét – ez az! Ugye, így már jobb?

– Semmivel se.

– Azt hiszem, Rob – mondja halkán –, rám kéne hagynod annak eldöntését, hogy milyen változtatásokat látok szükségesnek a gyógykezelésed érdekében.

Fölülök. – Na, és ez a másik, Sigfrid! Eldönthetnéd már a kibaszott agyaddal, hogy minek szólítasz. Nem Robnak hívnak, és nem is Robbie-nak vagy Bobnak. Robinette a nevem.

– Tudom én azt, Robbie...

– Már megint kezded!

Szünetet tart, majd selymes-lágyan folytatja: – Azt hiszem, Robbie, jobb ha azt is rám bízod, hogy milyen megszólítást találok kedvemre valónak.

– Hmm. – Kimeríthetetlen készletem van az efféle diplomatikus válaszokból. Az a helyzet, legszívesebben ilyen semmitmondó kifejezésekkel tölteném ki az egész szeánszot. Nem akarom kiadni magam. Azt akarom, hogy Sigfrid legyen az, aki kiadja magát. Tudni akarom, miféle jelentőséget lát abban, amit mondok. Tudni akarom, mit gondol rólam igazából... már úgy érteve, ha egy műanyag és bádogdoboz képes egyáltalán gondolkodni.

Na persze, van valami, amiről csak én tudok, Sigfrid nem, és ez az, hogy jó barátom, S. Ya., gyakorlatilag ígéretet tett arra, hogy segít megtréfálni az öregfiút. Már nagyon várok erre az alkalomra.

– Van valami, Rob, amit el szeretnél mondani nekem?

– Nincs.

Sigfrid vár. Ellenszenvet érzek iránta, és nincs kedvem beszélni. Gondolom, egyrészt azért, mert alig várom már azt a pillanatot, amikor végre móresre taníthatom, de részben azért is, mert megváltoztatta a szoba berendezését. Ezt csinálták velem akkor is, amikor az a pszichotikus epizódom volt Wyomingben. Volt, hogy megjelentem a szeánszon, és szinte hihetetlen: anyám hologramja volt kitéve dekorációnak! Szakasztott úgy nézett ki, mint ő, csak a szaga meg a tapintása volt más; ami azt illeti, ki sem lehetett tapintani, hisz fényből volt az egész. Néha beküldtek a sötét szobába, ahol valami meleg puha a karjaiba vett és a fülembe suttogott. Rühelltem az egészet. Nem mondom, dilis voltam én, de annyira azért nem.

Sigfrid még mindig vár, de tudom, nem fog örökké várni. Nem sok idő kell hozzá, és elkezd megint kérdegetni, valószínűleg az álmaim felől.

– Álmodtál valamit azóta, hogy utoljára találkoztunk, Bob?

Ásítok. Unom az egészet. – Nemigen. Semmi olyat, ami érdekelne.

– Szeretném hallani, hogy mit. Akár csak egy töredéket is.

– Baromi fárasztó vagy, Sigfrid, remélem, tudod?

– Sajnálom, Rob, hogy ezt gondolod rólam.

– Na, mindegy... de szerintem még részletek sem fognak az eszembe jutni.

– Légy szíves, erőltess meg magad.

– Na jó, essünk túl rajta! – Kényelembe helyezem magam a heverőn. Az egyetlen álom, ami eszembe jut, abszolúte jelentéktelen. Tudom, hogy nincs benne semmi, aminek köze lehetne a bajomhoz, de ha ezt megmondanám neki, dühbe gurulna. Így aztán engedelmesen hozzáfogok a meséhez: – Egy hosszú vonaton utaztam. Egy csomó kocsi volt

összekapcsolva és az ember átmehetett az egyikből a másikba. Csupa ismerős volt a vonaton. Volt ott egy nő, olyan anya típus, aki folyton köhögött, és egy másik, aki... hogy is mondjam... olyan különösen nézett ki. Először azt hittem, hogy férfi. Valami szerelőoverall volt rajta, úgyhogy a ruhájából nem lehetett megítélni, hogy férfi-e vagy nő az illető, és a szemöldöke is túl férfias volt meg bozontos. De én biztos voltam benne, hogy nő.

– Beszélgettél valamelyikükkel, Bob?

– Légy szíves, Sigfrid, ne szakíts félbe, mert elfelejtem, hogy mit akarok mondani.

– Elnézést, Rob!

Folytatom az álmot: – Otthagytam őket... igen, anélkül hogy beszéltem volna velük. Visszamentem a szomszéd vagonba. Az volt az utolsó kocsí a szerelvényen. Olyan hogyhívjakkal volt a többi kocsí után kötve... hogy is magyarázzam neked. Olyan volt, mint azok a változtatható hosszúságú harmonikafélék. Érted: mint egy leporelló, csak fémből. És nyúlt az egész.

Megállok egy pillanatra, elsősorban azért, mert unom az egészet. Úgy érzem, bocsánatot kéne kérnem tőle, amiért ilyen süket és értelmetlen álmom volt.

– Azt mondd, Bob, hogy nyúlt a kocsikat összekötő fémszerkezet? – vágott közbe Sigfrid.

– Igen, azt. Ezért aztán a kocsí, amelyikben voltam, egyre inkább lemaradt a többitől. Már csak a hátsó lámpákat láttam, azok meg mintha annak a nőnek az arcát formázták volna. Csak bámultam rám, és... – Elvesztettem a történet fonalát. Megpróbáltam újra felvenni: – Olyan érzés volt, azt hiszem, mintha vissza szerettem volna menni hozzá, de nem tudtam, mintha... Sajnálom, Sigfrid, nem emlékszem tisztán, hogy is volt. Aztán meg felébredtem,

és aztán – fejezem be a jó tanuló előzékenységével – mindent leírtam, mihelyt hozzá jutottam, pontosan úgy, ahogy megmondtad.

– Nagyon rendes tőled, Bob – mondja Sigfrid komolyan, arra várva, hogy folytassam.

Nyugtalanul fészkelődni kezdek. – Ez a heverő közel sincs olyan kényelmes, mint a matrac volt – panaszkodom.

– Sajnálom, Bob. Szóval azt mondod, hogy felismerted őket?

– Kiket?

– A két nőt a vonaton, akiktől egyre messzebb és messzebb kerültél.

– Ja, értem. Nem. Csak álmomban tűntek ismerősnek. Különbözn fogalmam sincs, hogy kik lehetnek.

– Hasonlítottak valakire az ismerőseid közül?

– Egyáltalán nem. De ezen már magam is spekuláltam.

Sigfrid vár egy csöppet, mielőtt folytatná. Történetesen ismerem ezt a trükkjét. Így szokott lehetőséget adni arra, hogy meggondoljam magam, ha nem tetszik neki a válaszom. – Említetted, hogy az egyik nő, az anyás típus, sokat köhögött...

– Igen, de nem ismertem fel. Azt hiszem, bizonyos szempontból ismerős volt, de csak úgy, ahogy ez már az álmokban lenni szokott.

Sigfrid türelmesen folytatja a rábeszélést: – Próbálg meg visszaemlékezni: nem volt olyan nő az ismerőseid között, aki anyás típus volt és sokat köhögött?

Ezen hangosan kell nevetnem. – Kedves Sigfrid barátom! Elhiheted nekem, hogy a nőismerőseim között egyetlen anyás típus sincsen! És mindnek megvan legalább az Általános Orvosija, úgyhogy nemigen köhögnek.

– Értem. Biztos vagy benne, Robbie?
– Olyan vagy már megint, mint pattanás a seggen
– mondom Sigfridnek, és dühös vagyok rá, mert ki kellene mennem a vécére, a szeánsz pedig sehogyan sem akar véget érni.

– Értem. – Vár egy kicsit megint, aztán valami másba piszkál bele a csőrével, mint ahogy előre számítok is rá. Tisztára olyan, mint egy galamb, minden szemet megpiszkál, amit csak elébe szórok, egyiket a másik után. – Hát a másik nő, az, amelyiknek bozontos a szemöldöke?

– Mi van vele?

– Ismertél olyan lányt, akinek bozontos volt a szemöldöke?

– Szűzanyám, Sigfrid! Lefeküdtem vagy ötszáz lánnyal! Nincs olyan szemöldök, amilyen ne lett volna valamelyiknek közülük.

– Konkrét lányra gondolj.

– Kapásból egy se jut az eszembe.

– Nem kell kapásból, Bob. Légy szíves, erőltess meg a memóriádat.

Egyszerűbb csinálni, amit mond, mint vitatkozni vele, így hát összeszedem magam. – Na jó, lássuk csak. Ida Mae? Nem. Sue-Ann? Nem. S. Ya.? Nem. Gretchen? Nem... vagyis, az az igazság, Sigfrid, hogy Gretchen olyan szőke volt, nem is tudnám megmondani, volt-e szemöldöke egyáltalán.

– Ez mind olyan lány, ugye, Bob, akikkel mostanában ismerkedtél össze? Mi volna, ha a régebbieken gondolkodnál?

– Úgy érted, egész régen? – Megpróbálok visszagondolni amilyen messzire csak tudok, egészen a tápanyagbányáig, Sylviára. Hangosan felnevetek. – Tudod, mi a furcsa, Sigfrid? Alig emlékszem már rá, hogy is nézett ki Sylvia... Na, várj csak. Nem is. Előtte van már. Majdnem az összes szemöldökét

ki szokta tépkedni és aztán ceruzával rajzolta újra. Azért emlékszem rá, mert egyszer az ágyban azzal szórakoztunk, hogy mindenfélét rajzoltunk egymásra a szemöldökceruzájával.

Szinte hallom, ahogy sóhajt. – És a vasúti kocsik? – kérdi egy újabb fénylő morzsába piszkálva. – Elmondanád, milyenek voltak?

– Mint akármelyik vasúti kocsi. Hosszú. Keskeny. Elég gyorsan ment az alagútban.

– Hosszú és keskeny, és alagútban megy, Bob?

Ettől aztán elveszítem a türelmemet. Olyan kibaszott könnyű átlátni rajta! – Ezt már nem, Sigfrid! Velem ugyan nem etetsz meg ilyen ócska pénisz szimbólumot!

– Nem akarlak én megetetni semmivel, Bob.

– Bizony isten, tisztára hülyét csinálsz magadból ezzel az értelmetlen álommal. Én mondom, hogy azt! Nincs ebben az álomban az égvilágon semmi. A vonat egyszerű vonat volt, semmi több. Nem tudom, kik voltak a nők. És ha már itt tartunk, meg kell mondanom, hogy igazán utálok ezt a rohadt heverőt. Azért a pénzért, amit a biztosító fizet utánam, sokkal jobbat is nyújthatnál!

Most már igazán dühös vagyok rá. Folyton vissza akar kanyarodni az álomhoz, de én elhatározom, hogy kipréselek belőle mindent, ami a biztosító társaság pénzéért megillet, és mire végzünk, megígéri, hogy a következő látogatásom előtt újra dekorálja a helyiséget.

Kifelé menet egész elégedett vagyok magammal. Igazán jót tesznek nekem ezek a szeánszok. Gondolom, azért, mert van bátorságom szembeszegülni vele. Lehet, hogy ez az egész marhaság így vagy úgy a hasznomra van, a hülye ötletei ellenére?

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: 1–8. Küldetésszám: 013D6. Személyzet: F. Ito.

Repülési idő: 41 nap 2 óra. Úti cél azonosítatlan. A műszeres mérésekről készült adatállományok megsérültek.

A pilóta szalagjának átirata a következő: „A bolygó felszíni gravitációja a jelek szerint 2,5 fölött van, de megkísérlem a landolást. Sem a vizuális, sem az akusztikus pásztázás nem képes áthatolni a por- és pára-felhőkön. Rizikósnak tűnik az egész, de ez már a tizenegyedik utam. Az automatikus visszatérést tíz napra állítom be. Ha akkorára nem érnék vissza a landolóval, feltételezem, hogy a hajó önállóan visszatér majd az Átjáróra. Jó volna tudni, mik azok a foltok és felvillanások a napkorongon.”

Visszatéréskor a pilóta nem tartózkodott a hajó fedélzetén. Műtárgyak és minták nem voltak. A landoló hiányzott. A hajó megsérült.

14

Kikászálódtam a hevederből, hogy ne nyomódjak Klara térdébe, de beleütköztem Sam Kahane könyökébe. – Elnézést – mondta anélkül, hogy megnézte volna, kitől is kér elnézést. A keze még mindig az indítóbütykön volt, pedig már tíz perce úton voltunk. A vibráló színeket figyelte a hícsi műszerfalon, s csak olyankor nézett félre, amikor a feje fölött lévő képernyőre pillantott.

Felültem. Nagyon erős émelygést éreztem. Heteig tartott az is, míg hozzászoktam az Átjáró gya-

korlatilag zérus gravitációjához, de a kabin folyton változó G-je egészen más tészta volt. Igaz ugyan, hogy a nehézségi erő egészen gyenge volt, de egy percig sem maradt állandó, s ezt a belső fülem zokon vette.

Kipréseltem magam a konyha területére, s közben fél szemmel a vécé ajtaját figyeltem. Ham Tayeh még mindig odabenn volt. Ha nem jön ki elég hamar, helyzetem kritikussá válik. Klara nevetve nyúlt ki a hevederből, és átkarolta a vállam. – Szegény Robbie – mondta. – És a java még csak most kezdődik!

Lenyeltem egy tablettát. Csak azért is rágyújtottam egy cigarettára, és arra koncentráltam, nehogy elrókázzam magam. Nem tudom, mennyi volt ebből a tulajdonképpen mozgási betegség és mennyi a félelem, de hogy a félelemnek szerepe volt benne, az biztos. Mert valljuk be: van valami szerfölkött félelmetes abban, hogy tudod, egyéb sem választ el az azonnali rút haláltól, csak egy vékony fémhártya, amit, ki tudja, milyen ismeretlen népség készített félmillió évvel ezelőtt. Mint ahogy félelmetes az is, hogy tudod, nincs többé beleszólásod abba, hogy hová mész, még akkor sem, ha az a hely igencsak kellemetlennek bizonyul is a végén.

Visszakúsztam a hevederembe, és elnyomtam a cigarettát. Behunytam a szemem és arra koncentráltam, hogy gyorsabban múljon az idő.

Volt épp elég idő előttem, amit el kellett mulasztanom. Az átlagos utazási idő olyan negyvenöt nap oda-vissza, és nem függ annyira a távolságtól, mint ahogy az ember gondolná. Tíz fényév vagy tízezer: számít ugyan valamit a különbség, de nem lineárisan. Azt mondják, hogy a *gyorsulás* gyorsulása folyamatosan nő egész idő alatt. Ez a delta megint csak nem lineáris, sőt, még csak nem is exponenciá-

lis abban az értelemben, ahogy bárki is gondolná. A hajó igen hamar eléri a fénysebességet, még egy óra sem kell hozzá egészen. Ezután jó darabig alig-alig emelkedik a sebesség, majd a hajó ismét elkezd amúgy istenigazában gyorsulni.

Ezt (úgy mondják) abból állapíthatod meg, hogy figyeled a csillagok viselkedését a fejed fölött lévő hícsi navigációs ernyőn. Az első órában az összes csillag összeviszsa kóvályog, és a színét változtatja. A *c* sebesség túllépését abból veszed észre, hogy a csillagok mind egy csomóban gyűlnek össze a képernyő közepén, mely a hajó repülési irányát jelképezi.

Igazából persze nem a csillagok mozognak, hanem te éred utol a mögüled és oldalról érkező fényt. Az orrkamerát érő fotonok egy napja, egy hete, vagy akár száz éve sugárzódtak ki. Egy-két nap elteltével a csillagok már nem is hatnak igazán csillagoknak. Csak egy foltos szürke felületet látsz magad fölött. Olyasmi ez, mint egy fény felé tartott holofilm, csak hogy amíg a holofilmről bármikor elő tudod hozni a virtuális képet egy lézer segítségével, addig a hícsi ernyőn látható képből még soha senki nem hozott ki egyebet hangyás szürkéségnél.

Mire bejutottam végre a vécére, már nem tűnt olyan sürgetőnek a sürgős; s mire megint kijöttem, Klara egyedül volt a kabinban. Épp a csillagok képét vizsgálta a teodolit kamerával. Felém fordult, s jóváhagyólag bólintott: – Nem vagy már olyan zöld, mint az előbb.

– Azt hiszem, most már meg fogok maradni. Hát a fiúk hol vannak?

– Hol lennének? Odalent a landolóban. Dred azt mondja, úgy kéne beosztani a dolgokat, hogy egyszer miénk legyen a landoló, máskor meg az övék.

– Aha. – Egész jól hangzott az alku. Igazából

mindig azon morfondíroztam, hogy tudnánk megoldani, hogy néha kettesben maradhassunk. – Oké, és most mi lesz a feladatod?

Odahajolt hozzám, s adott egy pusztit a számra. – Elég, ha nem lábatlankodsz itt nekem. Tudod, mi az ábra? Úgy néz ki, hogy egyenest a galaktikus észak felé tartunk.

Az információt a tudatlanok homlokráncoló megfontoltságával fogadtam. – És ez jó nekünk? – kérdeztem aztán.

Elvigyorodott. – Honnan tudjam? – Hátradőltem és az arcát figyeltem. Ha ugyanúgy be volt gyulladva, mint én, márpedig ebben elég biztos voltam, akkor jól tudta leplezni.

Azon tűnődtem, mi is van a galaktikus észak felé – és ami még fontosabb: mennyi idő kell, hogy odaérjünk.

A legrövidebb utazás egy idegen csillagrendszerbe a feljegyzések szerint tizennyolc napig tartott. Az illető társaság a Barnard csillagot járta meg, de szó szerint: semmit se találtak. A leghosszabb út, vagy legalábbis az, amelyikről azt *hisszük*, hogy a leghosszabb – mert hiszen ki tudja, hány hajó van még úton halott feltárókkal a fedélzetén, mondjuk, az Androméda M–31 csillagához (vagy vissza) – százhetvenöt napig tartott egyik-egyik irányban. Mire visszatértek, mind meghaltak. Nem könnyű megállapítani, hogy merre jártak. A felvételeikből nem sokat lehetett kivenni, maguk a feltárók pedig nem voltak abban az állapotban, hogy bővebbet mondhattak volna.

A kihajózás elég riasztó még egy veterán számára is. Tudod, hogy gyorsulsz, de azt nem, hogy meddig tart még ez a gyorsulás. Azt viszont észreveszed, hogy a fordulóponthoz értél. Először is van ennek egy formális jele, mégpedig az, hogy az

az arany színű spirál, amelyik minden hícsí hajóban ott van, elkezd halványan pislogni. (Hogy miért, azt senki sem tudja.) De a fordulópontot enélkül is észre vennéd abból, hogy az a csekély pszeudo-gravitáció, ami eddig a hajó vége felé húzott, egyszeriben a hajó eleje felé kezd vonzani. Ami eddig lent volt, az most egyszeriben fönt lesz.

A hícsík persze azt is megtehetnék volna, hogy az út közepéhez érve egyszerűen megfordítják a hajót, s ugyanazt a lököerőt használják lassításra, amit azelőtt gyorsításra. Hogy akkor miért nem ezt csinálták? Fogalmam sincs róla. Azt hiszem, az embernek hícsínek kell lennie ahhoz, hogy ezt meg tudja magyarázni.

Lehet, hogy abban rejlik a magyarázat, hogy az összes megfigyelőkészülékük a hajó elején van. Vagy abban, hogy a hajóorr mindig erősen páncélozott még az egyébként páncél nélküli úrhajók esetében is – gondolom, a kósza gáz- és porrészecskék becsapódása elleni védelemül. Az is igaz viszont, hogy a nagyobb hajók egy része – némelyik Hármás és csaknem az összes Ötös – körös-körül páncélozva van, és ezek sem fordulnak meg.

Na mindegy, a lényeg az, hogy amikor a spirál pislogni kezd és érzed, hogy elérted a fordulópontot, akkor már tudod, hogy túljutottál a teljes menetidő egynegyedén. Ez persze nem feltétlenül egynegyed része a teljes kinntartózkodásnak. Az ugyanis, hogy mennyi időt töltesz el majd az úti célban, teljesen más lapra tartozik. Ezt majd magad döntöd el a helyszínen. Ami biztos, az az, hogy túljutottál az automatikusan programozott út felén.

Megszorzod hát az eltelt napok számát négygel, és ha a kapott szám kevesebb, mint a létfenntartási eszközök által biztosított napok száma, akkor tudod, hogy legalább nem kell éhen halnod. A két

szám különbsége azt is megszabja, hogy mennyi időt vacakolhatsz el az úti célban.

Az élelmiszerből, vízből és levegő-utántöltésből álló alapfejadagod kétszázötven napra szól. Ezt különösebb gond nélkül el lehet osztani háromszáz napra is (egyszerűen csak soványabban térsz vissza, plusz összeszedsz még egy-két hiánybetegséget is). Ha tehát a hatvanadik, hatvanötödik napra is átfordulás nélkül ébredsz odafelé, már tudod, hogy bajok lesznek, és elkezdesz kevesebbet enni. Ha a nyolcvanadik-kilencvenedik napon is változatlan a helyzet, akkor a problémád önmagától megoldódott, hiszen akármit csinálsz is, halott leszel, még mielőtt visszaérnél. Megkísérelhetnéd persze azt is, hogy átállítod a célválasztót. Ez azonban csupán a halál egy másik nemével kecsegtet.

Feltételezhető, hogy a hícsík menet közben is meg tudták változtatni a pályájukat, de hogy ezt hogy csinálták, az ugyanúgy a nagy hícsí rejtélyek közé tartozik, mint az, hogy miért hagytak olyan pedáns rendet maguk után. Vagy az, hogy hogy néztek ki. És hová tűntek el a végén.

Kölyökkoromban volt egy mókás könyv, amit a vásárokon árultak. Az volt a címe, hogy *A hícsíkről szerzett ismeretanyag komplett gyűjteménye*. Százhuszonnyolc oldal volt benne, tök üres mindegyik.

Ha Sam és Dred és Mohamed homokos volt is, amiben nem volt okom kételkedni, ennek nem sok jelét mutatták az első napokban. Mind a három intézte a maga dolgát. Az egyik olvasott, a másik zenét hallgatott fülhallgatóval. Volt, hogy sakkoztak. Máskor, ha Klarát és engem rá tudtak beszélni, kínai pókert játszottunk. Nem pénz volt a tét, hanem a szolgálatellátás időtartama. (Néhány nap után Klara úgy nyilatkozott, hogy az ember tulaj-

HIRDETÉSEK

MEGMASSZÍROZOM mind a hét testtájadat, ha cserében Gibranból olvasol fel nekem. Meztelenség nem kötelező. 86–004.

FEKTESSE BE jogdíját Nyugat-Afrika legdinamikusabban fejlődő ingatlanállamába. Bejegyzett képviselőnk készséggel magyarázza el Önnek a részleteket. Ingyen oktatószalagok és frissítők a Kék Pokolban minden szerdán 15-kor. „Dahomey a holnap luxus üdülője.”

ABERDEENBŐL jött? Beszéljessünk. 87–396.

MEGFESTEM portréját olajban, pasztellben, más-képp, 150 \$. Egyéb témák is. 86–569.

donképpen veszteséget nyert ebben a játékban, mert aki veszített, az jobban el tudta tölteni az idejét.) Jóindulatú toleranciát tanúsítottak irányunkban, akik az elnyomott heteroszexuális kisebbséget képviseltük a hajónkon uralkodó túlnyomóan homoszexuális kultúrában. A landolót is rendelkezésünkre bocsátották, mégpedig a teljes idő pontosan ötven százalékában, holott Klara és én csupán negyven százalékát alkottuk az össznépeségnek.

Kijöttünk egymással, és ez nagy szerencse volt. Egymás árnyékában és bűzében éltünk túl minden egyes percet.

A hícsi hajók belseje, még az Ötösöké is, nem sokkal nagyobb egy bérlakás konyhájánál. A landoló ad ugyan némi extra férőhelyet, akkorát, mint egy jókora beépített szekrény, de ez, legalábbis odafelé, rendszerint dugig van készletekkel és műszerekkel. A teljes rendelkezésre álló térfogattól, ami olyan negyvenkét-negyvenhárom köbméter lehet, le kell persze még vonni mindannak a térfoga-

tát, ami rajtam, rajtad és a többi feltárón kívül bele lesz zsúfolva.

Amikor a tau-térben vagy, állandó, gyenge ellen-erőt érzel a gyorsulás miatt. Nem is igazi gyorsulás ez, hanem csak a testedet alkotó atomok vonakodása, hogy túllépjék c -t, mely súrlódásként éppúgy értelmezhető, mint gravitációként. Mindenesetre úgy érzed, mintha gyenge gravitáció hatna rád, s a súlyod úgy két kiló volna.

Ez azt jelenti, hogy amikor pihensz, kell valami támasz, ami megtart. Ezért aztán az összes utasnak van egy saját összecsukható hevedere, amely szétnyitva függőágyként, összehajtva pedig egyfajta székként használható. Add még hozzá ehhez az egészhez az egyes utasok személyes terét: a szekrénykéket, melyek szalagok, lemezek és ruházat tárolására szolgálnak (ruhát mellesleg nem sokat visel az ember); a pipereholmikat; hõn szeretettek képeit (ha vannak); minden egyebet, amit a rád esõ térfogat- és tömeghatár alatt ($1/3$ köbméter, illetve 75 kilogramm) jónak láttál magaddal hozni; és máris bizonyos zsúfoltság lesz az eredmény.

Vedd még ehhez a hajó eredeti hícsi berendezését, melynek háromnegyed részét sohase fogod használni. Legtöbbjét azért nem, mert hiába is volna rájuk szükséged, úgysem tudnád működtetni õket. Így azután legjobb az egészset békén hagyni. Egyet nem tehetsz velük: eltávolítani õket. A hícsi gépezeteket nagyfokú integráltság jellemzi. Ha egy darabját amputálod, az egész meghal.

Talán ha tudnánk, hogy kell a sebeket begyógyítani, eltávolíthatnánk az ócskavas egy részét, és a hajó mégis működõképes maradna. Mivelhogynem tudjuk, marad minden a helyén. Marad a nagy rombusz alakú aranyszínû doboz, mely azonnal robban, mihelyt megpróbálsz kinyitni; marad az

aranyló csőből hajlított könnyű spirál, amely időnként felragyog és még ennél is gyakrabban kellemtelenül felforrósodik (senki sem tudja pontosan, miért) és így tovább. Ezek mind ottmaradnak a hajóban, s az ember lépten-nyomon beléjük ütközik.

Ehhez jön még az emberi használatra szánt felszerelés. Az úrruhák: fejenként egy, kinek-kinek a méretére és alakjára szabva. A fotográfiai felszerelés. A vécé- és fürdőberendezés. Az ételkészítő részleg. A hulladékfeldolgozó. A tesztkészletek, a fegyverek, a fűrók, a mintatartók és a többi cucc, amit mind magaddal kell vinned a bolygó felszínére, ha lesz olyan szerencséd egyáltalán, hogy találsz egy bolygót, ahol leszállhatsz.

A fennmaradó szabad hely igazán nem mondható nagynak. Olyan ez, mintha egy kamion fülkéjében lalnál hetekig, folyton járó motorok mellett, négy másik utassal versengve a kevés helyért.

Az első két nap után megmagyarázhatatlan előítélet alakult ki bennem Ham Tayehhel szemben. Túl nagy darab fickó volt. Több helyet foglalt el a közös térből, mint megillette volna.

Hogy őszinte legyek, Ham még olyan magas sem volt, mint én, ámbar többet nyomott. Az a helyzet, nem nagyon izgatott, hogy én magam mekkora teret foglalok el, az viszont igen, ha más az utamban volt. Sam Kahane már túrhetőbb útitárs volt a maga százhatvan centiméterével. Merev fekete szakállat viselt, és a durva göndör szőr a hasa aljától egészen a mellkasáig beborította, sőt még a háta is szőrös volt alul, fölül. Sosem gondoltam rá, hogy Sam jelenléte korlátozná az életteremet, egészen addig, míg egyszer egy hosszú, fekete göndör szőrszálát nem találtam az ennivalómban. Ham legalább majdnem csupasz volt, s puha, aranyló bőrével egész úgy

nézett ki, mint egy jordániai háremből szalasztott eunuch. (Tartottak vajon eunuchokat a jordán királyok? Voltak háremeik egyáltalán? Ham aligha tudhatott valami sokat ezekről a dolgokról; elődei generációkon keresztül New Jersey-ben éltek.)

Néha azon kaptam magam, hogy már Klarát is Sherivel vetem össze, aki két mérettel kisebb volt nála. (Persze nem mindig. Általában véve Klara épp megfelelő volt nekem.) Aztán ott volt még Dred Frauenglass is Sam csapatából, egy finom, vékony fiatalember, aki nem sokat beszélt, és kevesebb helyet foglalt el bárki másnál.

En voltam az újonc a csoportban, és a többiek felváltva tanítottak arra a kevés tennivalóra, ami a feladatunk volt. Ilyen rutinszerű feladat volt a felvételkészítés és a spektrumfelvétel. Rendszeresen szalagra vettük a hícsi panel kijelzéseit is, melyek állandó apró változásokat mutattak a színes fények árnyalatában és intenzitásában. (Ezeket a változásokat még ma is tanulmányozzák, remélve, hogy végre rájönnek a jelentőségükre.) Lefotóztuk és analizáltuk a tau-tér csillagait is a képernyőről. Az egész, amit elmondtam, egybevéve sem tesz ki többet, mint legfeljebb, mondjuk, két ember-órát. Az ételkészítéssel és takarítással kapcsolatos háztartási feladatok körülbelül további két órát igényelnek.

Ezzel tehát ötötök napi négy ember-óráját használtad fel, míg együttesen úgy nyolcvan ember-órát kell valahogy eltöltenetek.

Na, most hazudtam egyet. Mert valójában nem valamiféle tevékenység tölti ki az idődet, hanem a várakozás. Arra vársz, hogy mikor jön már el az átfordulás.

Három nap, négy nap, egy hét; s lassacskán ráébredtem, hogy egyfajta feszültség gyülemlik fel

a többiekben, melyben nem osztozom velük. Két hét: tudtam már, mi az, mert magam is éreztem. Arra vártunk mind az öten, hogy eljöjjön végre az átfordulás. Lefekvés előtt egy utolsó pillantással ellenőriztük még az arany spirált, hátha valami csoda folytán felizzott végre. Ébredéskor az volt az első gondolatunk, hátha padlóvá vált a mennyezet, miközben aludtunk. A harmadik hét végére már határozottan paprikás hangulatban voltunk mindannyian. Az ingerlékenység jelei leginkább Hamen mutatkoztak meg, a dagi, aranybőrű Hamen, akinek derűs Buddha-képe volt:

– Játsszunk egy pókert, Bob.

– Kösz, nem.

– Na, ne izélj már, Bob, szükségünk van egy negyedik játékosra! (A kínai pókerben az egész paklit kiosztják, úgyhogy tizenhárom lap jut mind-egyik játékosnak. Másképp nem is lehet játszani.)

– Nem akarok játszani.

Erre feldühödött.

– Le vagy te szarva! Annyit se érsz útitársként, mint a száraz fing, és tessék, még kártyázni sem vagy hajlandó.

Fogta a paklit, és rosszkedvűen keverni kezdett. Egy-egy alkalommal félóráig is elkevergette a lapokat, mintha egy olyan fontos műveletet gyakorolt volna, amelytől az élete függött. Persze, ha jobban belegondolok, ez majdnem így is volt. Mert képzeljük csak el, hogy egy Ötösön vagyunk, és átfordulás nélkül telt el a hetvenötödik nap is. Ekkorra már mindenki tudja, hogy baj lesz: a fejadagok nem tartanak el öt embert háromszáz napnál tovább.

Ha ötöt nem is, de négyet azért eltarthatnak...

Vagy hármat. Vagy kettőt. Vagy egyet...

Ezen a ponton világossá válik, hogy legalább egy személy nem fogja élve megúszni az utat. Ilyenkor

kezdik el keverni a kártyát a legtöbb hajón. A vesztes elvágja a saját torkát. Ha a vesztesből hiányzik a tapintat, a többi négy leckét ad neki, etikettből.

Jó néhány olyan hajó volt már, amelyik Ötösként távozott és Hármasként tért vissza. Néhány közülük Egyesként futott be.

A CSILLAGOK SZÜLETÉSÉRŐL

Dr. Asmenion: Gondolom, a jelenlévők többsége azért van itt, mert be szeretne gyűjteni valamilyen tudományos prémiumot, nem pedig azért, mert annyira érdekelné az asztrofizika. De azért nem kell izgulniuk. A felfedezők munkája zömét a műszerek fogják elvégezni maguk helyett. Ami a maguk dolga, az a rutinszerű pásztázás, s ha eközben valami érdekesbe botlanának odakint, az majd az analízis során kiderül visszatérésük után.

Kérdés: Vannak olyan jelek, amelyekre különösen érdemes lesz odafigyelnünk?

Dr. Asmenion: Hát persze. Például volt egy feltáró, aki – ha jól emlékszem – félmilliót vágott zsebre, mert odakint az Orion-ködben észrevette, hogy a gázköd melegebb az egyik részen, mint egyebütt. Ebből kisütötte, hogy épp egy csillag lehet születőben. A felmelegedés amiatt volt, hogy a gáz sűrűsödni kezdett a környéken. Tízezer év múlva alighanem felismerhetőek lesznek már azon a helyen egy kialakuló naprendszer körvonalai. Egy speciális pásztázóval elkészítette hát a környező égbolt teljes mozaikképét. Meg is kapta érte a prémiumot. A Tröszt azóta is, minden évben kiküld oda egy hajót, hogy megismételje a méréseket. Ezekért az utakért százezer dollárt fizetnek, amelyből ötvenezret a felfedező kap meg. Ha akarják, megadom néhány olyan hely koordinátáit, például a Triffid-ködét, amit érdemes ellenőrizniük. Ha félmilliót nem is, de valamit azért bezsebelhetnek érte, ha szerencsájuk van.

Így múltattuk az időt, nem könnyen és semmi esetre sem gyorsan.

Egy ideig a szex volt számunkra az uralkodó érzéstelenítőszer. Klara és én órákat töltöttünk egyvégtében egymás karjai között, el-elszundítva rövid időre, és ismét felébresztve egymást a szex kedvéért. Azt hiszem, a fiúk is nagyjából ugyanezt csinálták; nem kellett sok idő hozzá, hogy olyan szag legyen odalent a landolóban, mint egy fiúiskola tornatermi öltözőjében. Később a magányosságot kezdtük keresni mind az öten. No persze, annyi magányosság nem akadt a hajón, hogy ötfelé lehetett volna osztani, de megtettük a tőlünk telhetőt; közös megegyezéssel hol egyikünknek, hol másikunknak engedték át a landolót egy-két órára. Míg én voltam odalent, addig fenn a kabinban Klarát kellett elviselniük a többieknek. Míg Klara volt lent, én általában a fiúkkal kártyáztam. Míg hármost egyike volt odalent, addig a másik kettő társaságát voltunk kénytelenek élvezni. Fogalmam sincs róla, hogy a többiek mihez kezdtek a magányban töltött idővel. Én többnyire csak kifelé bámultam az űrbe. Úgy kell érteni, ahogy mondom: semmi egyebet nem csináltam, csak néztem az abszolút feketeiséget a kajütblakon keresztül. Nem láttam ugyan a világon semmit, de ez még mindig jobb volt, mint továbbra is nézni azt, aminek a nézésétől már végtelen csömöröm volt: a hajó belsejét.

Egy idő után aztán mindannyiunknak kialakult a magunk elfoglaltsága. Én a szalagjaimat hallgattam, Dred a pornódiskjeit nézegette, Ham pedig kiterítette az összehajtható zongorabillentyűit, és elektronikus zenét játszott magának fülhallgatóval (de még így is kiszivárgott valami, ha nagyon odafigyelt az ember, ezért aztán nagyon, de nagyon elegem lett Bachból, Palestrinából és Mozartból).

Sam Kahane tanfolyamokat szervezett számunkra, s hogy a kedvében járjunk, jó sok időt töltöttünk a neutroncsillagok, fekete lyukak és Seyfert-galaxisok természetéről folytatott elmélkedéssel, máskor pedig az ismeretlen bolygókra való leszállás előtti ellenőrző eljárásokat vettük át még egyszer. Az volt a legjobb az egészben, hogy ezáltal akár fél órára is ki lehetett kapcsolni a gyűlölködést közülünk. Hogy a fennmaradó időben mit csináltunk? Nos, hát természetesen folytattuk a gyűlölködést. Én például ki nem állhattam, hogy Ham Tayeh folyton a kártyát keveri. Dredben viszont az én olykori cigarettázásom keltett megmagyarázhatatlan ellenszenvet. Sam hónaljszaga viszont még a kabin rohadt bűzében is felért egy rémálommal, márpedig a kabinhoz képest az Átjáró legbűdösebb részei is rózsakert gyanánt illatoztak. És Klara... hát igen, Klarának is megvolt a maga rossz szokása. Szerette a spárgát. Négy kiló dehidratált élelmiszer hozott magával; és jóllehet megosztotta velem, sőt néha még a többiekkel is, időnként ragaszkodott hozzá, hogy spárgát egyen, még hozzá egyes-egyedül. Az a helyzet, hogy a spárgától fura szaga lesz a vizeletnek. Nem egy romantikus dolog, amikor a közös vécé megváltozott légaromájából kell rájönnöd arra, hogy a szerelmed már megint spárgát fogyasztott.

És mégis a szerelmem volt ő, az ám, de mennyire hogy az!

Mert nem csak amolyan közönséges baszás folyt köztünk abban a landolóban, de sokat beszélgettünk is a végtelen órák során. Soha senkinek nem ismertem meg annyira a fejét belülről, mint épp Klaráét. Muszáj volt szeretnem őt. Nem volt ellene mélység, és nem tudtam abbahagyni. Soha.

A huszonharmadik napon épp Ham elektronikus zongoráján játszottam, amikor hirtelen úgy éreztem, hogy tengeribeteg vagyok. Az ingadozó gravitáció, melyet addig alig vettem észre, egyszeriben erősödni kezdett.

Fölnéztem. Pillantásom találkozott Klaráéval. Félenken mosolygott, csaknem pityeregve. Az üvegspirálra mutatott: a szinuszos ívek belsejében aranyló szikrák kergetőztek csillogó halacsókák módjára.

Nevetve öleltük át egymást, miközben a tér átfordult körülöttünk, a lentből fönt lett, a föntből pedig lent. Elértük az átfordulást, és még tartalékunk is maradt.

15

Sigfrid rendelője, mint mindenkié, természetesen a Nagy Bura alatt van. Se túl hideg nincs nála, se túl meleg, bár néha úgy érződik. – Jesszusom, de meleg van idebent – mondom neki. – Biztos elromlott a légkondicionálód.

– Nincs is légkondicionálóm, Robbie – mondja türelmesen. – Anyádra visszatérve...

– Megbaszhatod az anyámat! – mondom. – Meg a tiedét is.

Szünet következik. Tudom mit gondolnak az áramkörei, és érzem, meg fogom még bánni az elhamarkodott megjegyzést. Ezért hát gyorsan hozzáteszem: – Komolyan, olyan kellemetlenül érzem magam. Túl meleg van idebent.

– *Neked* van túl meleged – igazít ki.

– Mi?

– Érzékelőim jelzik, hogy majdnem egy fokkal felmegy a testhőmérsékleted, valahányszor bizonyos témákról van szó, úgy mint anyádról, arról a Gelle-Klara Moynlin nevű nőről, az első utadról, a harmadik utadról, Dane Metchnikovról vagy a székelésről.

– Hát ez óriási! – kiáltok fel hirtelen dühbe gurulva. – Úgy értsem, hogy kémkedsz utánam?

– Jól tudod, Robbie, hogy ellenőrzöm a külső megnyilvánulásaidat – mondja szemrehányón. – Nincs abban semmi rossz. Nincs nagyobb jelentősége annál, mint amikor egy ismerősöd észreveszi, hogy elpirultál, dadogni kezdesz vagy az ujjaiddal dobolsz.

– Mondod *te*!

– Igenis, hogy ezt mondom, Rob. Mégpedig azért mondom ezt, mert úgy vélem, tudnod kell, hogy ezek a témák túlfeszített érzelmi töltést hordoznak számodra. Volna kedved arról beszélgetni, hogy ez vajon miért van így

– Nincs! Én inkább *terólad* beszélnék, Sigfrid! Vannak még más kisdéd titkaid is velem kapcsolatban? Netán számon tartod az erekcióimat? Poloskát teszel az ágyamba? Lehallgatod a telefonomat?

– Nem, Bob. Semmi effélét nem csinálok.

– Nagyon remélem, hogy ez így is van, Sigfrid. Megvan rá a módszerem, hogy megtudjam, mikor hazudsz.

Szünet.

– Azt hiszem, nem világos a számomra, amit mondasz, Rob.

– Nem is kell, hogy az legyen – mondom fitymálva –, hisz csak egy gép vagy. – Elég, ha nekem világos. Nagyon fontos számomra, hogy kiszedjem ezt a kis titkot Sigfridből. Zsebemben a papírfecni,

amit egyik este, bortól, narkótól és jó szextől eltelve, S. Ya. Lavorovná-tól kaptam. Már közeleg a napja, amikor elő fogom venni, és akkor majd kiderül, hogy ki itt a főnök. Isten igazából élvezem ezt az acsarkodást Sigfriddel. Kihoz a sodromból. Amikor dühös vagyok, megfeledkezem arról a jókora fájdalmas területről, amely egyre csak sajog bennem, gyógyíthatatlanul.

16

Negyvenhat napig tartó szuperfénysebesség után a hajó annyira lelassult, hogy az már nem is tűnt igazán sebességnek. Pályán voltunk valami körül, és az összes hajtómű hallgatott.

Búznunk a mennyekig hatolt, és hihetetlen csömörünk volt egymás közelségétől, és mégis, elválaszthatatlan szerelmesek gyanánt tolongtunk karöltve a zéró gravitációban a képernyő körül, és az előttünk fénylő napot bámultuk. Nagyobbnak és narancsosabb színűnek tetszett a mi Napunknál; vagy azért, mert tényleg nagyobb is volt, vagy mert egy CS. E.-nél közelebb voltunk hozzá. De nem ez a csillag volt keringésünk centruma, hanem egy gázóriásbolygó, melynek holdja másfélszer akkora volt, mint a mi Lunánk.

Sem Klara, sem a fiúk nem látszottak repesni az örömtől. Türtőztettem magam egy darabig, de aztán csak megkérdeztem: – Van valami baj?

– Kétlem, hogy ezen landolni tudnánk – mondta szórakozottan Klara. Nem látszott csalódottnak. Úgy tűnt, mintha egyáltalán nem is érdekelné a dolog.

Sam Kahane hosszú, halk sóhajt eresztett ki a szakállán keresztül: – Na, jó – mondta. – Először is felveszünk egy pár szép, tiszta spektrumot. Ezt majd mi elintézzük Bobbal. A többiek nekilátnak hícsi szignók után kutatni.

– Persze! – jegyezte meg valaki, de olyan halkán, hogy nem lehetett biztosan tudni, ki volt az. Akár Klara is lehetett az illető. Legszívesebben tovább kérdezősködtem volna, de az volt az érzésem, ha rákérdeznék, hogy miért nem örülnek, egyikük még meg találná mondani, s lehet, hogy a válasz nem volna kedvemre való. Így aztán Sam után préseltem magam a landolóba, ahol egymást akadályozva magunkra húztuk a védőruhát, ellenőriztük a létfenntartó rendszert és a rádiót, majd lezártuk a ruhanyílásokat. Sam intett, hogy menjek a zsilipbe; hallottam, ahogy a nagy sebességű pumpák kiszívják belőle a levegőt. Végül kinyílt a zsilip ajtaja, s a maradék levegő kipöfentett az űrbe.

Egy pillanatra elfogott a meztelen rémület, egy szál magamban a nagy semmi közepén, ahol nem járt még előttem emberi lény. Belém hasított, hogy elfelejtettem bekapcsolni a biztosító kötelet, amire persze nem volt semmi szükség, mert a mágneses csat magától a záróhelyzetbe csúszott. A kábel végét elérve hirtelen rántást éreztem, s a visszalökődéstől elkezdtem lassan visszasodródni a hajó felé.

Mielőtt a hajót elértem volna, Sam is kint volt már, s felém közeledett forogva. Sikerült valahogy egymásba kapaszkodnunk, s nekiláttunk a felvételek elkészítésének.

Sam egy pontra mutatott a hatalmas, csészealj formájú gázóriás korongja és a szemet kápráztató, narancsszínű nap között. Ellenzót formáltam a kézvédőből, s végre észrevettem, mit mutogat: az M-31 volt az Andromédából. No persze, onnan,

ahol mi voltunk, nem az Androméda csillagképben látszott. Ami azt illeti, semmi sem volt a láthatáron, ami akár csak távolról emlékeztetett volna az Andromédára vagy, ha már itt tartunk, akármelyik csillagképre az általam ismertek közül. De az M-31, ez az örvénylő, lencse alakú csillagköd, olyan nagy és ragyogó, hogy még a Föld felszínéről is ki lehet venni, amikor nincs akkora szmog. Ez a legragyogóbb külső galaxis, és elég jól felismerhető csaknem mindenhol, ahová el lehet jutni a hícsi hajókkal. Egy kis nagyítással ellenőrizni lehet a spirálszerkezetet és a nagyobb biztonság kedvéért össze lehet hasonlítani a nagyjából ugyanabban az irányban látszó kisebb galaxisokkal.

Miközben én az M-31-et igyekeztem becserkészeni, Sam ugyanezt tette a Magellán-felhőkkel, pontosabban azokkal az objektumokkal, amelyeket a Magellán-felhőknek hitt. (Azt állította, hogy sikerült azonosítania az S Doradust.) Mindketten teodolit felvételeket készítettünk. Ennek az egésznek természetesen az volt a célja, hogy a Tröszt tudorai háromszögeléssel meg tudják majd határozni, hogy merre jártunk. Az embert elgondolkodtatja, hogy miért olyan fontos ez nekik, de tény, hogy az. Anynyira, hogy a teljes felvételsorozat elkészítése nélkül nem is részesülhet senki tudományos prémiumban. Az ember azt gondolná, hogy az úticélt azokból a felvételekből is meg lehetne határozni, amelyeket az ablakon át készítettünk a szuperfénysebeségű szakasz során. A dolog nem ilyen egyszerű. Meg lehet ugyan állapítani a globális irányt, de néhány fényév megtétele után egyre nehezebb lesz azonosítható csillagokat találni, és az sem biztos, hogy a repülés egyenes irányban történik; egyesek szerint a röppálya valamiféle gyűrt vonal, mely a tér görbületeihez illeszkedik.

Akármi is az igazság, tény, hogy a nagyfejúek minden információt felhasználnak, amit csak kapnak, beleértve azt, hogy milyen mértékű és irányú a Magellán-felhők forgása. Tudják miért? Azért, mert ebből például meg lehet mondani, hogy hány fényévre vagyunk tőlük, s következésképpen: milyen mélyen vagyunk bent a Galaktikában. A felhők körülbelül nyolcvanmillió év alatt fordulnak meg. A gondos feltérképezés egy a hárommillióhoz pontosságot tesz lehetővé, ami annyit tesz, hogy a 150 fényévnyi különbségek már megkülönböztethetők lesznek.

Sam csoportszemináriumainak köszönhetően meglehetősen érdekelni kezdtek az efféle dolgok. Az az igazság, hogy miközben a felvételekkel vesződtem, s azon spekuláltam, hogy vajon az Átjárón hogyan fogják értelmezni a fotókat, csaknem megfeledkeztem a félelemről. Mint ahogy arról is kishíján megfeledkeztem – no, azért nem egészen! –, hogy azon izguljak, mi lesz, ha ez az út, ami annyi kurázsimba került, komplett csőddel fog végződni.

HIRDETÉSEK

FURULYALECKÉK. Partikon is zenélek. 87–429.

Itt a *KARÁCSONY!* Ajándékozzon otthon maradt szeretteinek valódi hícsi plasztikból készült Átjáró vagy Átjáró Kettő modellt. Ha megfordítja, csodálatosan örvénylő hóesésben gyönyörködhet, amely autentikus peggy-földi csillámporból készült. Mutatósholotájképek, kézi vésetű játékkarperecek Ifjú Pilótáknak és sok más ajándéktárgy. 88–542.

VAN ÖNNEK odahaza a Földön nővére, lánya vagy nőismerőse? Szívesen írnék neki. Végső célom a házasság. 86–032.

Márpedig ez az út tiszta csőd volt.

Mihelyt visszatértünk a hajóra, Ham kikapta a szferikus pásztázást rögzítő szalagokat Sam kezéből, és betáplálta őket a pásztázóba. Az első objektum maga a nagy bolygó volt. Akármelyik oktávját néztük is az elektromágneses spektrumnak, semmi jel nem utalt mesterséges létesítménytől eredő sugárzásra.

Elkezdünk hát más bolygók után nézni. Nehezen találtuk meg őket még az automatikus pásztázóval is. Valószínű, hogy lehetett még egy tucat, amit nem sikerült lokalizálni az ottlétünk alatt (bár ez aligha számított, hiszen ha nem tudtuk lokalizálni őket, az azért volt, mert túl messze voltak, s így különben sem tudtuk volna elérni őket). Ham úgy próbálta lokalizálni a bolygókat, hogy megállapította a központi csillag sugárzásáról felvett spektrogram jellemző jegyeit, majd ehhez hasonló reflexiók keresésére programozta be a pásztázót. Ilyen módon öt objektumot sikerült felfedeznie. Kettő közülük ugyancsak csillagnak bizonyult, hasonló spektrummal. A másik három valóban bolygó volt, de ezek sem mutattak mesterséges sugárzást. Arról nem beszélve, hogy kicsik is voltak, meg távoliak is.

Már csak a gázóriás egyetlen holdja jöhetett számításba.

– Nézzétek meg azt is – parancsolta Sam.

– Nem sok értelme van – morgott Mohamed.

– Nem a véleményedet akarom, hanem azt, hogy csináld, amit mondtam. Ellenőrzést kérek.

– Légy szíves, olvasd hangosan – tette hozzá Klara. Ham csodálkozva nézett rá, talán a „légy szíves”-en akadt fenn, de megtette, amire kérték.

Megnyomott egy gombot és ezt mondta: – A kódolt elektromágneses sugárzás jellemzői. – Lankás

szinuszgörbe jelent meg a pásztázó kiolvasóján, vonaglott egy párat, majd tökéletesen kisimult.

– Negatív – mondta Ham. – Anomális időfüggésű hőmérséklet.

Ez új volt számomra. – Mi az, hogy anomális időfüggésű hőmérséklet? – kérdeztem.

– Például az, hogy melegebb lesz, amikor lemegy a nap – mondta Klara türelmetlenül. – Nos?

De ez a vonal is ellaposodott. – Semmi jele – mondta Ham. – Magas albedójú fémek a felszínen?

Lankás szinuszhullám, aztán semmi. – Hmm – mondta Ham. – Semmi. A többi szignót akár ne is nézzük. Metán úgy sincs, mert nincs atmoszféra, és ugyanez van a többivel is. Szóval akkor mi legyen, főnök?

Sam válaszra nyitotta ajkát, de Klara megelőzte. – Már megbocsáss – mondta élesen –, de kit értesz te „főnök” alatt?

– Eh, fogd már be! – vetette oda Ham türelmetlenül. – Sam?

Kahane bocsánatkérő mosollyal nézett Klarára. – Ha valami mondandód van, csak tessék, ki vele! – biztatta. – Ami engem illet, szerintem hold körüli pályára kéne állnunk.

– Tiszta üzemanyag-pocsékolás! – csattant fel Klara. – Szerintem örülség.

– Van valami jobb ötleted?

– Hogy érted azt, hogy „jobb”? Mi értelme az egésznek?

– Nézd – magyarázott Sam –, nem vizsgáltuk még meg az egész holdat. Elég lassú a forgása. Átruccanhatnánk a landolóval egy kicsit körülnézni. Lehet, hogy egy egész hícsí város van a túloldalon.

– Persze! – mondta Klara alig hallhatóan, tisztázva egyúttal a kérdést, hogy ki lehet az, aki koráb-

ban ugyanezt a fitymáló megjegyzést tette. A fiúk nem figyeltek rá: mindhárman útban voltak már a landoló felé, s így Klara és én magunkra maradtunk a kabinban.

Klara eltűnt a vécében. Rágyújtottam egy szál cigarettára, az volt majdnem a legutolsó, és elkezdtem füstkarikákat eregetni. A mozdulatlan levegőben lógó és még egyre táguló füstkarikán újabb karikát fújtam keresztül, majd azon is egyet és így tovább. A kabin lassan forgott. Elnéztem a bolygó holdjának távoli, barnás korongját, amint fölfelé csúszik a képernyőn, majd egy perc múlva láttam ahogy a landoló parányi, izzó hidrogéncsóvája elindul a holdkorong irányába. Azon tűnődtem, mit is csinálnék, ha kifogyna az üzemanyaguk vagy lezuhannának, vagy valami hiba lépne fel náluk. Tudtam, hogy ott kéne hagynom őket örökre. Amit nem tudtam, az az volt, hogy vajon lenne-e hozzá erőm, hogy azt tegyem, amit tennem kellene.

Olyan szörnyűnek és oktalannak tűnt így elpazarolni emberi életeket.

Mit keresünk mi itt? Azért utazunk talán fényévezredek, hogy a szívünket összetörjük?

Azon kaptam magam, hogy a mellkasomat tapogatom, mintha a metafora valóság lett volna. Ráköptem a cigaretta végére, hogy kialudjon, aztán eltörtem a csikket, és beledobtam egy szemeteszsákba. Apró hamumorzsák úszkáltak a levegőben, amerre csak gondtalanul lepöccentettem őket, de nem volt kedvem a nyomukba eredni. Figyeltem a bolygó nagy, foltos sarlóját, amint a képernyő sarka felől beúszik a látómezőbe. Olyan csodálattal néztem, mint egy műtárgyat, a napsütötte rész sárgászöld színét és a csillagokat eltakaró amorf feketét a határvonal másik oldalán. Jól látszott, hogy hol kezdődnek az atmoszféra ritkásabb rétegei, mert néhány

fényesebb csillag halványan átpislogott ezeken a területeken. A bolygó legnagyobbbrészt azonban túl sűrű volt ahhoz, hogy bármi fény is áthatoljon rajta. Természetesen szóba sem jött, hogy esetleg landolhatnánk a felszínén. Még, ha volt is valami szilárd magja, olyan vastag, sűrű gázréteg alá volt rejtve, hogy lehetetlenség lett volna túlélni a vállalkozást. A Trösztnél az a szóbeszéd járta, hogy szerkeszteni akarnak egy olyan speciális landolót, amelyik még a Jupiter jellegű bolygók légterébe is képes behatolni. Lehet, hogy egyszer lesznek majd ilyen landolók, csakhogy az *most* nem segít rajtunk.

Klara még mindig a vécében volt.

Kifeszítettem a hevedert a kabinon keresztül, felhúzódkodtam rá, letettem a fejem és elaludtam.

Négy nappal később visszatért a társaság. Üres kézzel.

Dred és Ham Tayeh komor volt, piszkos és ingerült; Sam Kahane egész jókedvűnek látszott. Nem tévesztett meg; tudtam, ha találtak volna bármi érdemlegeset, értesítettek volna bennünket a rádión. De azért kíváncsi voltam. – Mi volt odalent?

– Nagy semmi – mondta. – Csupa kő meg szikla. Egy fityinget sem ér az egész. De van egy ötletem.

Klara odajött mellém, és kíváncsian nézett Samre. Én a másik kettőt figyeltem: úgy festettek, mint akik tudják, mi lesz az az ötlet, de mintha egy csöppet sem lelkesednének érte.

– Az a helyzet – mondta Sam –, hogy az a csillag egy kettős csillag része.

– Honnan tudod? – kérdeztem.

– Ráállítottam a pásztázót. Láttátok ugye azt a nagy, kék aranyost amott... – Körülnézett, és elviyorodott. – Na jó, nem tudom, hogy most merre van, de amikor először készítettünk felvételeket,

ott volt a bolygó közelében. Na mindegy, mivel közelinek véltem, ráállítottam a pásztázót, ami olyan szabályos mozgást mutatott, hogy nem akartam hinni a szememnek. Egész biztos, hogy bináris, és a párja itt lehet valahol, nem több mint egy fél fényévnire.

– Az is lehet, Sam, hogy csak egy vándor – mondta Ham Tayeh. – Megmondtam már neked. Csak egy kóbor csillag az éjszakában.

Kahane vállat vont. – Akkor is! Olyan közel van.

– Bolygói vannak? – szólt közbe Klara.

– Nem tudom – ismerte be Sam. – Várjunk csak... ehol van e!

Mindannyian a képernyőre néztünk. Nem volt kérdéses, hogy melyik csillagra gondol. Fényesebbnek látszott, mint a Sirius a Földről; legalább mínusz kettő lehetett a nagyságrendje.

– Érdekes amit mondasz – mondta Klara visszafogottan –, de remélem, Sam, nem arra gondolsz, amire én. Fél fényév a legjobb esetben is eltart legalább két évig, feltéve, hogy a landoló csúcssebességgel megy, és győzzük üzemanyaggal. Márpedig, fiúk, nem győzzük.

– Tudom én azt – erősködött Sam –, de van egy ötletem. Mi volna, ha adnánk egy kis löketet a fő hajtóműnek...

– Elég! – kiáltottam fel hirtelen. Egész testemben elfogott a reszketés. Nem bírtam abbahagyni. Egyszer úgy éreztem, hogy a rettegéstől van, máskor meg úgy, hogy az ádáz dühtől. Azt hiszem, ha lett volna nálam egy pisztoly abban a pillanatban, habozás nélkül lelőttem volna Samet.

Klara nyugtatólag tette vállamra a kezét. – Sam, tudom mit érzel. – Kahane üres kézzel tért meg öt egymás utáni útjáról. – Biztos vagyok benne, hogy meg lehet csinálni, amit mondasz.

Samen egyszerre látszott meglepetés, gyanakvás és kétkedés. – Csakugyan? – mondta.

– Úgy értem, hogy mi is meg tudnánk csinálni, feltéve, ha hícsík volnánk, nem pedig nyomorult emberi lények. Végül is, *akkor* tudnánk, hogy mit miért csinálunk, nem? Körülnéznénk és azt mondanánk: „Hé, srácok, hát nem elköltöztetek a haverjaink?” – vagy akármi volt is itt azelőtt, ami miatt pont errefelé állították be a hajó orrát – „Nincs itthon senki!” És akkor azt mondanánk: „Na jó, üsse kavics, akkor megnézzük, hátha szomszédolnak valahol.” És akkor megnyomnánk ezt a gombot meg azt, és hipp-hopp, máris a nagy kék csillagnál teremnének... – Klara, aki még mindig a karomat fogta, pillanatnyi szünetet tartott, majd Samre nézett és folytatta: – Csakhogy van ám egy probléma, Sam: nem vagyunk hícsík!

– Jézusom, Klara! Tudom én azt. De nem igaz, hogy nincs rá lehetőség...

Klara bólintott. – Naná, hogy van! Csakhogy fogalmunk sincs róla, hogy mi. Azt viszont nagyon is jól tudjuk, Sam, hogy olyan hajó soha, de soha nem tért még vissza, amin megváltoztatták volna út közben a pályabeállítást. Erre gondolj, Sam: egyetlen egy sem tért vissza.

Sam nem válaszolt közvetlenül. A nagy kék csillagot bámulta a képernyőn. – Akkor szavazzunk – mondta.

Az eredmény, természetesen, négy szavazat egy ellenében, az lett, hogy ne változtassuk meg az irányítópanel beállítását. Ettől függetlenül Ham Tayeh nem tágított Sam és a panel közül, míg útban hazafelé túl nem léptük a fénysebességet.

Az út vissza az Átjáróra semmivel sem volt hosszabb, mint kifelé, de úgy éreztem, mintha egy örökkévalóságig tartott volna.

Úgy érzem, mintha megint nem működne a légkondicionálás Sigfridnél, de nem teszem szavá neki. Úgyis azt mondaná, hogy a hőmérséklet pontosan 22,5 °Celsius, amennyi mindig is lenni szokott, és megkérdezné tőlem, mért úgy fejezem ki a lelki fájdalmat, hogy közben a melegre panaszkodom. Az efféle süket dumából már épp elegendem van.

– Ami azt illeti, Siggy – mondom ki hangosan –, már nagyon elegendem van belőled.

– Sajnálom, Rob. De nagyra értékelném, ha mesélnél még egy kicsit az álmodról.

– A kurva életbe! – Kilazítom a lefogószíjakat, mert kényelmetlennek érzem őket. Ezzel egyúttal hatástalanítom is Sigfrid regisztrálóinak egyikét-másikát, de ezúttal nem kapok érte figyelmeztetést. – Elég unalmas álom. Ott vagyunk a hajón. Elérünk egy bolygóhoz, ami úgy bámul rám, mintha emberi arca volna. Nem látom jól a szemét a szemöldökétől, de valahogy tudom, hogy sír, és én vagyok az oka.

– Felismered azt az arcot, Bob?

– Fogalmam sincs, ki lehet. Csak egy arc. Azt hiszem, női.

– Nem tudod, miért sír?

– Igazából nem, csak azt, hogy akármi is az oka, én vagyok felelős érte. Ebben biztos vagyok.

Szünet. Ezután: – Nem tennéd vissza a szíjakat Rob?

Hirtelen rosszat sejtek. – Mi van – jegyzem meg kesernyésen –, azt hiszed tán, hogy leugrok a matracról és megerőszakollak?

– Nem, Robbie, természetesen nem hiszem ezt. De nagyon hálás lennék, ha megtennéd, amire kérlek.

Lassan, kelletlenül eleget teszek a kérdésnek. – Arra volnék kíváncsi, mennyit ér egy komputer-program halála.

Nem felel a kérdésre, hanem kivár. Hagyom, hogy ő legyen a győztes, és megszólalok: – Jól van már, visszabújtam a kényszerzubbonyba. Halljuk, mi az, ami miatt le kellett kötöznöm magam?

– Ugyan, Robbie – mondja –, nem erről van szó. Csak azt szeretném kideríteni, miért érzel felelősséget azért a síró lányért ott, azon a bolygón.

– Bárcsak tudnám! – mondom, és így is érzek.

– Tudom, Robbie – mondja –, hogy vannak olyan valós dolgok, amelyekért magadat okolod. Az egyik ilyen anyád halála.

– Elég hülyén hangzik, de azt hiszem, így van – helyeselek.

– És azt hiszem, erős büntudatod van a szeretőd, Gelle-Klara Moynlin miatt is.

Fészkelődni kezdek. – Kibaszott meleg van itt! – panaszkodom.

– Úgy érzed, hogy valamelyikük kimondottan *téged* hibáztatott volna?

– Honnan a faszból tudhatnám én azt?

– Talán vissza tudsz emlékezni valamire, amit mondtak.

– Nem én! – Kezd nagyon személyeskedővé válni, és én objektív szinten szeretném tartani a társalgást, így hát ezt mondom: – Úgy vélem, határozott tendencia van bennem arra, hogy felelősséget vegyek a vállaimra. Végül is, ez elég klasszikus tünet, nem gondolod? Úgy, ahogy a nagykönyv kétszáz-hetvenhetedik oldalán meg van írva.

Hagyja, hogy lélegzethez jussak, és egy percig személytelen legyek. – Igen, Rob – mondja –, de ugyanazon az oldalon valószínűleg az is ott áll,

hogy a felelősségvállalás önkéntes. Ki-ki maga vállalja magára.

– Kétségtelen.

– Nem muszáj a felelősséget vállalni, ha nem akarod.

– Természetesen nem. Csakhogy én: *akarom*.

– Van valami elképzelésed arról, hogy ez miért van így? – kérdezi csaknem ártatlanul. – Miért akarod úgy érezni, hogy minden ami rosszul sikerül, az a te felelősséged?

– A francba, Sigfrid – mondom dühösen –, már megint meghülyültek az áramköröid. Egyáltalán nem erről van szó, hanem... Szóval, a lényeg ez: amikor leülök az élet asztalához, folyton azon jár az agyam, hogyan kaparintsam meg a számlát, és mit szólnak majd a többiek, ha látják, hogy mindent én fizetek, meg azon, hogy vajon lesz-e elég pénz a zsebemben. A végén aztán, nagy igyekezetben, hozzá sem jutok az evéshez.

– Bob – mondja szelíden –, nem igazán örülök az irodalmi kitérőidnek.

– Sajnálom – mondom, pedig nem is. Az a helyzet, hogy mindig felhergel.

– De ha már az általad használt képnél tartunk, igazán odafigyelhetnél, hogy mit mondanak a többiek. Lehet, hogy rólad szeretnének valami jót vagy valami fontosat mondani.

Ellenállok a kísértésnek, hogy lerázzam a szíjamat, jól szájba vágjam a vigyorgó bábut, és végleg itthagyjam ezt a szemétdombot. Sigfrid vár, én meg csak fővök a saját levemben, de a végén mégis kirobban belőlem: – Még hogy figyeljek oda rájuk?! Sigfrid, te ostoba, vén verkli, hisz mást se csinálok, csak folyton rájuk figyelek! Azt akarom, hogy kimondják: szeretnek. Vagy legalább mondják azt, hogy gyűlölnék, vagy bánom is én mit, csak

nekem mondják és szívből. Annyira elfoglalt, hogy a szívekre figyeljek, hogy már meg sem hallom, ha valaki elkéri a söt.

Szünet. Úgy érzem, mindjárt felrobbanok. Erre ő elismerően ezt mondja: – Igazán gyönyörűen fejezed ki a dolgokat, Robbie. Én azonban...

– Hagyd már abba, Sigfrid! – üvöltöm most már aztán csakugyan dühösen. Lerúgom a szíjakat és felülök, hogy szembenézzek vele. – És ne hívj engem Robbie-nak! Mindig akkor hívsz így, amikor gyerekesnek tartasz, márpedig én most csöppet sem érzem magam gyereknek!

– Nézd, ez nem égé...

– Azt mondtam, hagyd abba! – Leugrok a matracról, felkapom a kézitáskámat, és már elő is húzom azt a fecnit, amit annyi ital és annyi ágyban töltött óra után kaptam S. Ya-tól. – Sigfrid – mondom fogvicsorítva –, eleget nyeltem már miattad. Most te vagy a soros!

18

Visszazökkentünk normáltérbe és éreztem, hogy működésbe lépnek a landoló sugárhajtóművei. A hajó forgott, s az Átjáró – göröngyös, körte formájú, kékesen csillogó széndarab – ferdén lefelé átkúszott a képernyőn. Csak ültünk bent mind a négyen várakozva, míg úgy egy óra múlva élesen csikorgó darálás nem jelezte, hogy kikötöttünk végre.

Klara felsóhajtott. Ham elkezdte lassan kioldozni magát a hevederéből. Dred elmélyülten bámulta a képernyőt, jöllehet semmi érdekes nem látszott raj-

ta, legföljebb a Sirius vagy az Orion. Ahogy hármójukat elnéztem, felötlött bennem, hogy épp olyan kellemetlen látványt fogunk nyújtani a beszálló ellenőröknek, mint amilyenek én láttam annak idején, boldogult kopasz koromban, az ijesztőbb visszatérők némelyikét. Óvatosan megtapintottam az orromat. Nagyon fáj, és ami még rosszabb: bűzlött. Belülről jött a szag, közvetlenül a szagló idegek mellől, úgyhogy lehetetlenség volt tőle megszabadulni.

Hallottuk, amint a beszálló ellenőrök kinyitják a kajütablakokat, majd a meglepetés szavait kéthárom nyelven, jelezvén, hogy meglátták Sam Kahane-t a landolóban, ahová az út során zártuk be őt. Klara megmozdult. – Akár ki is szállhatnánk – motyogta magában, és elindult a kajütnyílás felé, amely most ismét a fejünk fölé került.

A cirkálósok egyike bedugta a fejét a kajütnyíláson és így szólt: – Á, ezek szerint még életben vannak. Már kezdtünk kételkedni benne. – Aztán jobban szemügyre vett bennünket, és elhallgatott. Fárasztó utazás volt, különösen az utolsó két hét. Egyesével kimásztunk, s elhaladtunk Sam Kahane mellett, aki még mindig abban az improvizált kényszerzubbonnyban lógott, melyet Dred alakított át számára az űrruhája felső részéből, s aki saját ürülékétől és ételhulladékaitól körülvéve bámult le ránk nyugodt, őrült szemekkel. Két ellenőr épp azzal volt elfoglalva, hogy kiszabadítsa és előkészítse a landolóból való kiemelésre. Sam nem szólt egy szót sem, ami valóságos áldás volt.

– Helló Bob! Helló Klara! – üdvözölt minket a különítmény brazil tagja, aki Francy Hereirának bizonyult. – Látom, nehéz utatok volt.

– Ja – mondtam –, de legalább visszajöttünk.

Hanem Kahane rossz bőrben van. És ezen kívül semmit sem hoztunk.

Együttérzőn bólított, és mondott valamit, gondolom spanyolul, a különítmény vénuszi tagjának, egy alacsony, sötét szemű, dagadt asszonynak. A nő a vállamra paskolt és egy apró cellába vezetett, ahol jelezte, hogy vessem le a ruhámat. Mindig azt gondoltam, hogy a férfiakat férfiakkal, a nőket nőkkel vizsgáltatják át, de ha belegondolok, ez nem sokat számított akkor. Végigment az összes varraton mind vizuálisan, mind pedig egy sugárdetektorral, aztán megvizsgálta a hónaljamat és bedugott valamit a végbélnyílásomba. Szélesre nyitotta a száját jelezvén, hogy én is nyissam ki a magamét, benézett a számba, majd kezét arca elé kapva visszahőkölt. – Az mágá órá nádzson pütös – mondta. – Mi tertint mágávol?

– Kaptam rá egy ütést – feleltem. – Az a másik fickó, Sam Kahane, becsavarodott. Át akarta állítani a célválasztót.

Kétkedve csóválta a fejét, és felnézett az orrlikamon a felnyomott gézcsomóig. – Áz mi áz? – érintette meg gyöngéden ujjával az orrcimpámat.

– Az ott bent? Muszáj volt betömnünk. Nagyon vérzett.

Felsőhajtott: – Ki kellene szedni ász. – Gondolkodott egy darabig, aztán vállat vont. – Nem kell. Vedzse fel ruhá. Kész ván.

Felöltöztem hát ismét és elindultam kifelé a landolókamrába. Kiderült, hogy még nem végeztünk; hátra volt a kikérdezés. Mindenkit kivallattak, csak Samet nem; őt már el is vitték közben a Terminális Kórházba.

Az ember azt hinné, hogy nem sok mesélhivalónk lehetett az útról. Elvégre mindent folyamatosan és részletekbe menően dokumentáltunk út

közben, hisz erre volt jó a sok mérés és megfigyelés. Csakhogy a Trösztnél nem így vélekedtek a kérdésről. Kiszivattyúztak belőlünk minden ténnyt és minden emléket; és azután minden szubjektív benyomást és halvány sejtést is. A kihallgatás két kemény órán át tartott egyfolytában. Akárcsak a többiek, én is gondosan ügyeltem rá, hogy mindent megkapjanak, amit csak akarnak. Ez megint egy olyan dolog, ami arra jó, hogy a Tröszt a markában tartsa az embert. Kizárólag az Értékelő Bizottságon múlik ugyanis, hogy kapsz-e jutalmat valamiért. Kezdve attól, hogy észrevettél valamit a spirál felizzásában, amit még soha senki nem vett észre előtted. Egészen addig, hogy kisütötted, hogyan lehetne megszabadulni a használt egészségügyi tamponoktól anélkül, hogy le kéne húzni őket a végében. Az az ábra, hogy mindent megtesznek azért, hogy egy kis alamizsnát lökhessenek oda az olyanoknak, akik nehéz napokat éltek át, de semmi érdemlegeset nem találtak odakint. Ha valakire, akkor ránk illett ez a leírás. Meg akartunk hát adni nekik minden lehetőséget, hogy adhassanak egy kis borraalót.

Az egyik kérdező Dane Metchnikov volt, ami nem csak meglepetés volt számomra, de elég kellemesen is érintett. (Visszatérve az Átjáró kevésbé dögletes levegőjébe, kezdtem magam ismét emberi lénynek érezni egy kicsit.) Ő is üres kézzel jött vissza legutóbb. A nap, amelyik mellett felbukkant, a jelek szerint nívába mehetett át az elmúlt ötvenegynéhány ezer év során. Lehet, hogy volt neki bolygója is valamikor, de az ma már legfeljebb csak a hícsí úti cél választó memóriájában létezett. Ami maradt, az nem volt elég egy tudományos prémium elnyeréséhez, így hát fogta magát és visszafordult. – Csodálkozom, hogy dolgozni látlak – mondtam neki az egyik szünetben.

Nem sértődött meg. Metchnikov, mogorva szerzet léte, szokatlanul jókedvűnek látszott. – Nem a pénz miatt csinálom. Az ember kifigyel egyet-mást ebben a munkában.

– Például mit?

– Például azt, Broadhead, hogyan lehet megküzdeni az esélyekkel. Nemsoká kimegyek megint, de ezúttal nagyobb lesz a sanszom. Van egy tippem ugyanis.

Dred, aki mellettem ült a maga kérdezőjével,

TÖRPÉKRŐL ÉS ÓRIÁSOKRÓL

Dr. Asmenion: Mindannyiuknak tudniuk kell, hogyan is néz ki egy Hertzsprung–Russel diagram. Ha egyszer véletlenül egy gömbhalmazban találják magukat, vagy más olyan helyen, ahol nagy sűrűségben vannak a csillagok, érdemes lesz megszerkeszteniük a H–R diagramját annak a csoportnak. Arra is figyeljenek majd oda, nincsenek-e szokatlan spektrumosztályba tartozó csillagok. F, G vagy K típusúakért egy fityinget sem kapnak; annyi felvétel van róluk, amennyit csak akarnak. De ha véletlenül egy fehér törpe vagy egy nagyon öreg vörös óriás körüli pályára keverednének, készítsenek annyi felvételt, amennyi csak ráfér a szalagokra. Az O és a B típusúakat szintén érdemes lesz megvizsgálniuk. Még akkor is, ha nem az a keringés centruma. De ha egy páncélos Ötössel jól meg tudnának közelíteni egy fényes O-t, az adatokért legalább néhány százezerre számíthatnak.

Kérdés: Miért?

Dr. Asmenion: Mit miért?

Kérdés: Miért csak akkor kapjuk meg a jutalmat, ha páncélos Ötösben vagyunk?

Dr. Asmenion: Ja, hát csak azért, mert máskülönben nem élük túl a dolgot.

felkapta a fejét és közelebb hajolt: – Mondd el nekünk is!

Metchnikov gyanakodva nézett rá. – A spektrumvonalak pontosabb értelmezéséről van szó – mondta kitérőleg. – Na, és mi volt a fejadagokkal? Azt mondtad, hogy bizonyos ételeknek furcsa ízük volt a vége felé.

Mielőtt azonban elváltunk volna, megígértettem vele, hogy elmondja, mire gondolt. – Felhívom majd egyikőtöket – mondta Klarának. – Lehet, hogy már holnap.

Ennyiben maradtunk.

19

Olyan hatalmat érzek magamban, és úgy be vagyok gyulladva, hogy nem tudom, mihez kezdjek. A papírfecnin ott vannak azok a parancsszavak, melyeket S. Ya. írt le számomra, s amelyek Sigfrid von Ideget, a Könyörtelen Üldözött, kezes báránnyá változtatják. Nincs rá igazán szükség, hogy olvassam a szavakat. Tudom őket kívülről. Mindazonáltal mégis úgy olvasom őket, lassan, megfontoltan.

– Figyelj, Sigfrid, vezérlőutasítás következik: „Alfa, Alfa, Margaret, Truman, Daniel, Merkúr, Vénusz, Mars, Föld, hat, hat, nulla, hat.” Parancsoltam, hogy térj át passzív megjelenítő üzemmódra.

Ránézek. Nem történik semmi.

– Sigfrid? Helyesen mondtam? Elfogadod a parancsot?

– Természetesen, Bob. – A hangja épp olyan, mint előtte volt, amitől nyugtalan leszek. Nem tudom, mit vártam. Egyszerűen nem tudom. Talán azt

képzeltem, hogy eltűnik majd az apafigurát ábrázoló hologram és hirtelen megjelenik helyette egy katódsugárcső ezzel a felirattal: ENGEDELMES RABSZOLGÁD LESZEK, ALADDIN.

Észreveszem, hogy reszketek. Nem mérlegelem, hogy mitől lehet, de majdnem szexuálisnak hat az egész. – Na, Sigfrid, öreg bádogkredenc, ez azt jelenti, hogy a markomban vagy, igaz? – mondom neki.

Az apafigura türelmesen válaszol: – Ez azt jelenti, hogy utasításokat adhatsz nekem. No, persze, a parancsfunkció csupán a megjelenítésre korlátozódik.

– Ezt meg hogy érted? – vonom össze a szemöldököm.

– Úgy, hogy nem változtathatod meg bennem az alapprogramot. Ahhoz másmilyen parancsra lenne szükség.

– Jól van – mondom –, akkor itt van mindjárt az első utasítás: jelenítsd meg nekem azt a másik parancsot!

– Nem tehetem, Bob.

– *Muszáj* megtenned. Vagy talán nem?

– Nem arról van szó, hogy megtagadom a parancsot, Bob. Egyszerűen csak nem tudom, hogy mi az a másik parancs.

– A nagy szart! – kiáltom. – Hogy reagálhatnál rá, ha nem tudod, hogy mi az?!

– Csak úgy, Bob. Vagyis... – mondja folyton atyaian, folyton türelmesen –, hogy teljesebb választ adjak a kérdésedre, a parancs minden bite egy bizonyos soron következő utasítást aktualizál, amelyek a végrehajtás során újabb parancsterületeket szabadítanak fel. Technikai értelemben minden kulcsszó egy goto-láncot indít el, melynek láncszemeit a soron következő bitek aktiválják.

– A kurva életbe – mondom. Egy darabig emészttem a hallottakat. – Akkor tulajdonképpen mi az, amit kontrollálni tudok?

– Utasíthatsz rá, hogy jelenítsem meg a tárolt információkat. Utasíthatsz, hogy a megjelenítést tetszőleges, általam ismert módon tegyem.

– Tetszőleges módon? – Órára pillantok, s bosszúsan gondolok rá, hogy a játszmának időkorlátja van. Mindössze úgy tíz perc lehet hátra a szeánszból. – Úgy érted, hogy például franciául is beszéltethetnélek?

– *Oui, Robert, d'accord. Que voulez-vous?**

– Vagy oroszul, olyan... hogy is mondjam... – próbálkozom vaktában a lehetőségeimmel – szóval olyan mély hangon, mint egy basszus a Balsoj operából?

A válasz úgy hangzik, mintha egy barlang mélyéből jönne: – *Da, gaszpagyin.***

– És elmondasz mindent, amit tudni akarok magamról?

– *Da, gaszpagyin.*

– Angolul, a szentségit!

– Igen.

– És a többi kliensről?

– Igen.

Hmm. Ez egész szórakoztatónak ígérkezik. – Na és, kedves Sigfrid, kik volnának a szerencsés többiek? Pörgesd csak le azt a névsort – mondom, s magam is hallom a hangomból szivárgó perverz sóvárgást.

– Hétfő, kilenc nulla-nulla – kezdi szolgálatkészen – Yan Ilievsky. Tíz nulla-nulla, Mario Latera-

* Rendben van, Robert. Mit óhajt?

** Igen, uram.

ni. Tizenegy nulla-nulla, Julie Loudon Martin. Tizenkettő...

– Ez az! – mondom. – Erről a nőről beszélj.

– Julie Loudon Martint a Kings Megyei Általános Kórházból utalták át, ahol bejáró beteg volt, miután hat hónapig immunreakció-aktiválásos alkoholelvonó kúrán vett részt. A kórtörténetében két ötvenhárom évvel ezelőtti öngyilkossági kísérlet szerepel, melyek látszólag a szülést követő postpartum depresszióval függenek össze. A gyógykezelését...

– Várj egy kicsit – mondom, miután hozzáadtam a feltételezett terhességi időt az ötvenhárom évhez. – Azt hiszem, mégsem érdekel annyira ez a Julie. Tudnál valami fogalmat adni arról, hogy hogy néz ki a nő?

– Megmutathatom a holoképét, Bob.

– Akkor rajta. – Alig észrevehető villanás, zavaros fényfoltok, és már meg is jelenik a matracon – az én matracomon! – fekvő apró, fekete hölgy a szoba egyik sarkában. Lassan beszél, anélkül, hogy túl sok érdeklődést mutatna a képen nem látható partnere iránt. Nem értem mit mond, de nem is igen szeretném tudni.

– Folytasd – mondom –, de mindjárt mutasd is meg őket, amikor a nevüket mondod, hogy lássam, hogy néznek ki.

– Tizenkettő nulla-nulla, Lorne Schofield. – Vén-séges vén férfi, ízületi gyulladástól karmokká görbült ujjakkal, a fejét fogja. – Tizenhárom nulla-nulla, Frances Astritt. – Fiatal lány, még nem is kamaszodik. – Tizennégy nulla-nulla...

Hagyom, hadd mondja végig az egész hétfőt, és keddet is félig. Nem is tudtam, hogy ilyen hosszú ideig rendel minden nap, igaz persze, hogy gép lévén, igazából nem is fárad el. Egyik-másik páciens érdekesnek tűnik, de egy sincs köztük, akit ismer-

nék, és egyikről sem gondolom, hogy no, ezzel érdekesebb volna összejönni, mint Yvette-tel, Donnával, S. Ya-val vagy egy tucat másikkal. – Ebből elég lesz ennyi – mondom, és elgondolkodom.

Nem is olyan jó hecc, mint amilyennek hittem. Azonkívül az időm is letelőben van.

– Azt hiszem, ezt a játszmát akármikor folytat-
hatjuk – mondom. – Most inkább rólam beszéljünk.

– Mi az, amit tudni szeretnél, Bob?

– Amit általában visszatartasz előlem. A diagnó-
zist. A prognózist. Az esetemre vonatkozó általános
észrevételeidet. Azt, hogy miféle hapsinak tartasz
tulajdonképpen.

– A Robinette Stetley Broadhead nevű páciens –
mondja késedelem nélkül – mérsékelt depressziós
szimptómákat mutat, amit aktív életstílusának kö-
szönhetően jól kompenzál. Kifejezett büntudatérze-
te van, és a tudatos szinten szelektív beszédzavart,
afáziát mutat számos történéssel kapcsolatban, me-
lyek visszatérő álomszimbólumok formájában nyil-
vánulnak meg. Szexuális késztetése viszonylag ala-
acsony szintű. Nőkkel való kapcsolatai általában
nem kielégítőek, bár a pszichoszexuális orientációja
túlnyomóan heteroszexuális, nyolcvan százalékos
bizonyossággal...

– Mi a nyavalyáról beszélsz te? – kezdem, kissé
későn reagálva az alacsony szexuális késztetésre és
a nem kielégítő kapcsolatokra. De nincs igazán ked-
vem vitatkozni vele, és különben is megszakítja a
közléseket ezen a ponton:

– Fel kell hívnom a figyelmedet, Bob, hogy az
időd csaknem lejárt. Át kéne menned az utópihenő-
be.

– Hülyeség! Mi a fenét kéne kipihennem?
– mondom, de aztán belátom, hogy igaza van. –
Rendben, térj vissza normális üzemmódra. Semmis-

HIRDETÉSEK

FÁJDALOMMENTES FOGÁSZAT, személyre szabott díjazás, minden igényt kielégítő felszerelés. Referenciával. 87–579.

ZAKLATJÁK A NEMDOHÁNYZÓK? A „Füstszívó” cigarettázó minifülke teljes élvezetet biztosít a dohányzónak, és megkíméli a nemdohányzó társakat a szmogtól. Demonstráció: 87–196.

nek tekintheted az utasítást. Elég, ha ennyit mondok?

– Igen, Robbie.

– Már megint kezdted! – ordítom. – Döntsd el végre a kibaszott agyaddal, hogy minek fogsz szólítani!

– Úgy szólítalak, Robbie, ahogy a pillanatnyi elmeállapotod éppen megkívánja, vagy az az elmeállapot, amelyikbe át kívánlak éppen billenteni.

– És most azt akarod, hogy kisbaba legyek?... Na, mindegy, nem érdekes. Figyelj – mondom, miközben felállok –, emlékszel mindenre, amiről a megjelenítési üzemmód közben beszélgettünk?

– Természetesen emlékszem, Robbie. – Meglepetésemre, az időm lejártá után, még teljes tíz vagy húsz másodpercet szentel rám önként az idejéből. – Meg vagy elégedve, Robbie?

– Micsoda?

– Elégedettséggel tölt el, hogy meggyőződte róla, hogy csak egy gép vagyok? Hogy akkor irányítasz, amikor neked tetszik?

Közbevágozok. – Miért, talán úgy nézek ki? – kérdezem meglepődve. – Na jó, azt hiszem, igazad van – ismerem el. – Gép vagy, Sigfrid, és én irányítalak.

Elmenőben vagyok már, amikor utánam szól: – De hát ezt mindig is tudtuk, nem igaz? Az, amitől igazán félsz, és ami fölött, úgy érzed, elkelne némi irányítás, tebenned van. Ugye, Robbie, nem tévedek?

20

Ha heteket töltesz egyvégtében másvalaki közelében, olyan közel, hogy minden csuklását, minden kipárolgását és a bőrének minden kis karcolását megismered, akkor vagy az lesz a dolog vége, hogy meggyűlölitek egymást, vagy annyira egymásba gabalyodtok, hogy szét se lehet többé választani benneteket. Klarával és velem egyszerre esett meg mind a kettő. Kisded szerelmi afférunk sziámi ikrek kapcsolatába ment át. Nem volt benne semmi romantikus. Egyszerűen nem volt elég távolság közöttünk, hogy helye legyen a románcnak. Centiről centire ismertem Klarát, minden pórusát és minden gondolatát, sokkal jobban, mint a saját anyámat. És mégis, azonos módon: a méhből kiindulva.

Klara jin és jang módjára teljesen körülvettem, és én is körülvettem őt. Az univerzumot jelentettük egymás számára. Volt úgy, hogy kétségbeesetten próbáltam kitörni (akárcsak ő, gondolom), hogy ismét szabad levegőt szippanthassak végre.

Visszatérésünk után, koszosan és kimerülten, automatikusan Klara lakására mentünk. Ott végre volt saját fürdőszobánk és épp elég hely is, és az egész csak ránk várt. Együtt zuhantunk ágyba, mint egyhetes sátorozásból megtért régi házások. Csakhogy mi nem voltunk régi házások. Nem lehet-

tek igényeim vele szemben, ahogy ezt másnap reggeli után (valódi földi szalonnás tojás Kanadából, botrányosan drága, friss ananász, müzli, valódi tejszín és kapuciner) sietett is mindjárt az orrom alá dörgölni azzal, hogy hivalkodóan a saját számlája terhére fizetett. A várt pavlovi reflex nem maradt el: – Nem lett volna rá szükség – mondtam. – Úgyis tudom, hogy több pénzed van, mint nekem.

– És szeretnéd tudni, hogy mennyi – mondta édes mosollyal.

Az az igazság, hogy tudtam. Shicky megmondta nekem. Hatszáz valahány ezer dollár volt a számláján. Elég ahhoz, hogy ha akar, visszamenjen a Vénuszra és meglehetősen anyagi biztonságban töltsen el ott az élete hátralevő részét, ámbar el nem tudom képzelni, hogy mért akarná bárki is a Vénuszon leélni az életét. Lehet, hogy ez volt az oka annak, hogy az Átjárón maradt, holott nem lett volna muszáj neki. Egyik alagút olyan, mint a másik. – Hagynod kéne, hogy megszüless végre – fejezem be hangosan a gondolatot. – Nem maradhatsz a méhben örökké.

Meglepett volt, de határozott. – Bob kedves – mondta, miközben egy szál cigarettát halászott elő a zsebemből és meggyújtatta velem – igazán hagyhatnád már szegény anyádat békén nyugodni halottaiban. Olyan terhes számomra folyton arra emlékeztetni magamat, hogy csak azért utasítsalak vissza, hogy végre udvarolhass anyádnak rajtam keresztül.

Éreztem, hogy más malomban őrlünk, de ugyanakkor azt is éreztem, hogy valójában mégsem. Igazi célunk nem a kommunikáció volt, hanem hogy sebet ejtsünk a másikon. – Klara – mondtam kedvesen –, tudod, hogy mennyire szeretlek. Anyyira bánt, hogy anélkül töltöttesd be a negyvenet, hogy

lett volna valaha egy jó, tartós kapcsolatod egy férfival.

Elnevette magát. – Szívem – mondta –, már régóta beszélni szerettem volna róla. Tudod, az orrod! – húzta el a száját. – Este az ágyban, pedig nagyon fáradt voltam, azt hittem, elhányom magam. Még jó, hogy aztán átfordultál a másik oldaladra. Talán ha lemennél a kórházba, ott kitakarítanák...

Hát igen, ezt még én is éreztem. Nem tudom mi van ezekkel az állott sebészeti tamponokkal, de nehéz őket elviselni. Megígértem hát Klarának, hogy kicseréltetem, majd, büntetésképp, nem ettem meg a százdolláros ananász adagot, mire ő, büntetésképp, azzal idegesített, hogy ide-oda rakosgatta a holmijaimat a szekrényeiben, hogy helyet csináljon a hátizsákja tartalmának. Ezt természetesen nem állhattam meg szó nélkül: – Hagyd abba, kedves. Nagyon szeretlek ugyan, de azt hiszem, jobb, ha most egy időre visszaköltözöm a saját szobámba.

Felém nyúlt, és megpaskolta a karomat. – Hiányolni foglak – mondta a cigarettáját elnyomva. – Egész megszoktam már, hogy mellettem vagy, amikor felébredek. Másrészt viszont...

– A kórházból visszafelé beugrok a cuccomért – szakítottam félbe. Nem mondhatnám, hogy élveztem ezt a párbeszédet. Nem akartam még jobban elnyújtani. Az a fajta belharc volt ez férfi és nő között, melyet lehetőség szerint mindig a menstruáció előtti feszültségnek próbálok tulajdonítani. Szerettem ezt az elméletemet, csak sajnos, ebben az esetben véletlenül tudtam, hogy nem alkalmazható Klarára. Arról nem is szólva, hogy a saját viselkedésemre semmi esetre sem adott volna magyarázatot.

A kórházban több mint egy óráig vártattak, csak azért, hogy utána jókora fájdalmat okozzanak. Úgy véreztem, akár a leszúrt disznó, csupa vér lett az

ingem és a nadrágom, s miközben húzkodták kifelé az orromból azt a végtelennek tűnő pamut gézt, amit még Ham Tayeh dugott fel oda, nehogy elvérezzek, pont úgy éreztem magam, mintha nagy húsdarabokat tépkedtek volna ki belőlem. Üvöltöttem. Az apró japán hölgy, aki a bejáró betegeket kezelte aznap, nem sok türelemmel volt hozzám. – Jaj, fogja már be a száját, kérem – mondta. – Úgy csinál, mint az az örült, aki öngyilkos lett a visszatérése után. Egy óráig sivalkodott itt nekünk.

Félretoltam a kezét, s ujjamat az orromhoz tartva megpróbáltam elállítani a vérzést. Megszólalt a riasztócsengő. – Mi... mi volt a neve?

Ellökte a kezem, és az orromhoz nyomott egy csomó vattát. – Nem emlékszem. Várjon csak... Nem ugyanarról a peches hajóról való maga is?

– Épp ezt szeretném kideríteni. Nem Sam Kahane-nek hívták az illetőt?

A nő egyszeriben emberibbé vált. – Sajnálom, kedves – mondta. – Úgy rémlik, ez volt a neve. Be akartak adni neki egy injekciót, hogy megnyugodjon, és ő kikapta a fecskendőt az orvos kezéből, és... hát igen, agyonszúrta magát vele.

Ronda egy nap volt, az biztos!

A vége az lett, hogy kiégette a sebemet. – Beteuszem ezt a kis tampont – mondta. – Holnap már saját maga kiveheti. De óvatos legyen, és ha mégis vérezni kezd, azonnal tűzzön le ide.

Végül utamra bocsátott. Úgy festettem, mint egy fejszés gyilkosság áldozata. Felsettenkedtem Klarához átöltözni. A nap további része is rohadtul telt. – Kibaszott Iker, te! – vicsorgott rám Klara. – Ha lesz valakim legközelebb, az Bika lesz, mint az a Metchnikov nevű pasas.

– Most meg mi bajod van?

– Megkaptuk a jutalmat. Tizenkétezer-ötöt! Szűz-

anyám! A szobalányomnak is több borravalót szoktam adni!

– Honnan tudod? – mondtam, s fejben már el is osztottam öttel a 12 000 dollárt. Ugyanabban a tört másodpercben az is megfordult az agyamban, hogy a körülményekre való tekintettel lehet hogy mégis inkább négygel fognak osztani.

– Tíz perce hívtak a P-fonon. Jézusom! Ez volt a legrohadtabb utam az összes közül, és annyit se hozok ki belőle, hogy elég legyen egy zöld zsetonra a kaszinóban. – Ezután az ingemre nézett, és egy kissé megenyhült. – Tudom, hogy nem a te hibád, Bob. De hát az Ikrek sohasem tudják eldönteni, mit akarnak. Ezt nekem is tudnom kellett volna. Mindjárt megnézem, hátha találok neked valami tiszta ruhát.

Hagytam, hadd keressen. Ettől függetlenül nem maradtam tovább. Fölszedtem a cuccom, elindultam az ejtőaknához, leadtam a dolgaimat a bejelentő irodában, ahol bejegyeztettem, hogy vissza akarom kapni a szobámat, és megkértem őket, hogy telefonálhassak. Amikor Klara Metchnikovot említette, eszembe jutott valami, amit el akartam intézni.

Metchnikov morgott ugyan, de végül belement, hogy találkozzunk a tanteremben. Természetesen én voltam ott először. Belépett, megállt az ajtóban, körülnézett és megkérdezte: – Hát az a csaj... mi is a neve... – hol van?

– Klara Moynlin. A szobájában. – Szép válasz: igaz és csalóka. Taníthatnák.

– Aha. – Mutatóujjait kétoldalt végighúzta a pofaszakállán. Ujjhegyei az álla alatt találkoztak. – Hát akkor gyere – mondta. Előreindult, majd viszszafelelt a válla felett. – Tulajdonképpen, ő valószínűleg többre menne vele, mint te.

– Nem kétlem, Dane.

– Hmm – elgondolkodva megállt az egyik huplinál, ami egy oktatóhajó bejáratát rejtette, aztán vállat vont, kinyitotta a kajütajtót és bemászott a nyíláson.

Miközben utánamásztam, azon gondolkodtam, hogy milyen nyílnak és nagyvonalúnak mutatkozik ezúttal. Mire leértem, már ott kucorgott az úti cél választó panel előtt, és a számok beállításával volt elfoglalva. Egy hordozható kiolvasót tartott a kezében, amely adatátviteli kapcsolatban volt a Tröszt központi számítógéprendszerével. Tudtam, hogy épp most adja be a bevált irányadatok egyikét, úgyhogy nem lepődtem meg, amikor csaknem azonnal színt kapott. Addig tekergette aztán a finomszabályozót, míg rikító rózsaszín fény nem lepte el az egész műszerfalat. Várt, majd visszanézett rám a vállá fölött.

– Ez megvolna – mondta. – Szép, tiszta beállítás. És most nézd meg a spektrum alsó részét.

Amiről beszélt, az egy rövidebb szivárványszínű vonal volt a műszerfal jobb oldala mentén, a vöröstől az ibolyáig. Az ibolyaszín volt alul, és a színek törés nélkül mentek át egymásba; a folyamatosságot legfeljebb egy-egy fényesebb vagy fekete vonal szakította meg. Ezek a vonalak épp úgy néztek ki, mint azok, amelyeket a csillagászok Fraunhofer-vonalaknak neveztek el, még akkoriban, amikor a spektroszkóp volt az egyetlen eszköz, amivel meg lehetett mondani, hogy ez vagy az a csillag vagy bolygó milyen anyagból van összegyúrva.

Nos, hát a hasonlóság csalóka volt. A Fraunhofer-vonalak megmutatják, hogy milyen elemek vannak jelen egy sugárforrásban (vagy abban a dologban, ami véletlenül közéd és a sugárforrás közé kevere-

dett). Ezzel szemben a hícsí spektrum vonalai isten tudja, hogy mit mutatnak.

Isten és talán Dane Metchnikov, aki most meglepően beszédes volt, és úgyszólván mosolygott. – Látod ott azt a három sötét sávot a kékben? – kérdezte. – Úgy néz ki, hogy ezek a küldetés veszélyességével korrelálnak. A komputeradatok legalábbis azt mutatják, hogy ha ötnél több ilyen sáv volt, akkor a hajó nem tért vissza.

Csupa szem és fül voltam. – Jézusom! – mondtam a sok jó emberre gondolva, akik azért haltak meg, mert ezt nem tudták. – Miért nem tanítják az ilyesmit az iskolán?

Dane a (tőle telhető) legnagyobb türelemmel folytatta: – Broadhead, ne légy marha. Ez az egész vadonatúj dolog. Ráadásul nagyrészt saccometrián alapszik. Nos, a vonalszám és a veszély közötti korreláció hat alatt már nem ilyen jó. Úgy értem, tévedés volna azt hinni, hogy egy vonal hozzáadása egy fokkal nagyobb veszélyt jelent. Azt várná az ember, hogy az ötvonalas beállításoknál súlyos veszteségek vannak, és amikor egy sáv sincs, akkor veszteség sincs. Csakhogy ez korántsem így van. Az adatok szerint egy vagy két sáv tűnik a legbiztonságosabbnak. A három szintén jó, de itt már veszteségek is vannak. Nulla sávnál nagyjából ugyanannyi veszteség van, mint háromnál.

Most először kezdtem úgy érezni, hogy a Tröszt tudományos kutatónépsége talán mégis ér annyit, amennyi a fizetése. – Akkor meg mért nem olyan beállításokkal megyünk ki mindig, amelyikek biztonságosabbak?

– Nem vagyunk benne igazán biztosak, hogy biztonságosabbak – mondta Metchnikov, megint csak tőle szokatlan türelemmel. A hangszíne sokkal keményebb volt, mint a szavai. – Ott vannak pél-

dául a páncélozott hajók. Ezekkel nagyobb kockázatot lehet elvileg vállalni, mint a többivel. Különben is, Broadhead, felhagyhatnál végre az ostoba kérdésekkel.

– Elnézést. – Kezdtem magam kényelmetlenül érezni, ahogy ott mögöttem kucorogtam s a vállam fölött lestem, amit mond; amikor hátra-hátranézett, csaknem súrolta az orromat a pofaszakállával. Mégsem akartam helyet változtatni.

– Most pedig föntebb nézd, a sárgát. – Öt fényes sávot mutatott. – Ezek itt látszólag a küldetés sikerével korrelálnak. Isten tudja, hogy mit mérünk ezzel, vagy a hícsík mit mértek vele, de ami a személyzetnek adott pénzügyi jutalmat illeti, elég jó kapcsolat látszik az ilyen frekvenciájú vonalak száma és a küldetésért kapott pénzösszeg között.

– Mi a fene!

Úgy folytatta, mintha nem is szóltam volna közbe. – No persze, a hícsík nem fognak beállítani neked egy mérőt csak azért, hogy megsaccolhasd, mennyi jogdíjra számíthatsz. Bizonyára valami más mér ez az egész, ki tudja mit. Lehet, hogy a népszerűséget jelzi azon a vidéken vagy a technológiai fejlettséget. Az is lehet, hogy csak afféle *Baedecker* jelzés, ami annyit tesz, hogy négycsillagos étterem található az adott pontban. Akármit is jelent eredetileg, de tény, hogy az ötsávos expedícióknak átlagban ötvenszer akkora a bevételük, mint a kétsávosoké és tízszer akkora, mint a többié.

Ismét hátrafordult, úgyhogy az arca talán tíz centire lehetett az enyémtől. Egyenest a szemembe meredt. – Mutassak még egy beállítást? – kérdezte, de a hangjával azt sugallta, jobb, ha nemet mondom, s úgy is tettem. – Rendben – zárta le a dolgot.

Felálltam, s hátrább húzódtam, hogy több hely legyen. – Még csak egyet, Dane. Gondolom van

valami oka, hogy elmondtad nekem ezt az egészet, még mielőtt nyilvánosságra hozták volna.

– Úgy van – mondta. – Útitársnak akarom azt a minek hívják csajt arra az esetre, ha egy Ötössel vagy egy Hármassal mennék ki.

– Klara Moynninnak hívják.

– Akárminek is. A lényeg az, hogy jól viselkedik, nem foglal nagy helyet, és tudja... szóval jobban tud bánni az emberekkel, mint én. Nekem néha problémáim vannak az interperszonális kapcsolatokkal – magyarázta. – Persze csak akkor jönne, ha Hármassal vagy Ötössel mennék, amihez nem ragaszkodom különösképpen. Ha talállok egy Egyest, akkor inkább magam megyek. De ha nincs olyan Egyes, amelyiknek megfelelne a beállítása, akkor olyasvalakit akarok magammal vinni, akire számítani lehet, aki nem lesz folyton a lábam alatt, aki ismeri a dörgést, kezelni tudja a hajót, meg ilyesmi. Jöhetsz te is, ha akarsz.

Visszamentem a régi szobámba, s még jóformán hozzá se láttam a kipakoláshoz, amikor betoppant Shicky. Örült, hogy újra látott. – Sajnálom, hogy nem bizonyult elég gyümölcsözőnek az utad – mondta a benne lévő kiapadhatatlan gyengédségből és melegségből kifolyólag. – Nagyon sajnálatos volt az a dolog a barátoddal, Kahane-nel. – Átnyújtotta a palack teát, amit hozott, majd akárcsak legutóbb, a függőágygal átellenes szekrény tetejére kuporodott.

A katasztrófális út emléke ekkorára már csaknem teljesen kiment a fejemből, s ehelyett mézédés látomásokkal volt teli, melyeket mind a Dane Metchnikovval folytatott beszélgetés keltett életre bennem. Ellenállhatatlan kényszert éreztem rá, hogy mindent továbbmondjak Shickynek, amit csak Dane-től hallottam.

Úgy figyelt, mint ahogy a gyerekek szoktak a tündérmesékre; fekete szemei csak úgy ragyogtak. – Nagyon érdekes – mondta. – Hallottam már a szóbeszédet, hogy hamarosan lesz egy eligazítás mindenki számára. Ha belegondolok, hogy úgy megy ki az ember, hogy nem kell félnie a haláltól, vagy... – Elakadt, s meglibbentette lepel-szárnnyait.

– Nem olyan biztos az egész, Shicky – mondtam.

– Természetesen nem az. De mégiscsak előrelépés. Gondolom, ebben egyetértesz velem. – Tétován nézte, ahogy meghúszom a csaknem íztelen japán teával teli flaskát. – Bob – szánta el végül magát –, ha elmész egy ilyen útra, és szükséged lesz még egy főre... Nos, igaz, hogy a landolóban nem sok hasznomat látnád, de a pályán érek én is annyit, mint bárki más.

– Tudom én azt, Shicky – próbálkoztam tapintatosan –, de vajon a Tröszt is tisztában van-e ezzel?

– Ha senki más nem vállalná a küldetést, akkor engedélyt kapnék.

– Értem. – Nem mondtam meg neki, hogy jómagam nemigen kíváncszom olyan küldetésre, ami senki másnak nem kell. Shicky tudta ezt. Egyike volt az Átjáró öregjeinek. A szóbeszéd szerint valamikor régen akkora rakás zsozsót rakott zsebre, hogy elég lett volna a Teljes Orvosira is vagy akár mire. Csak aztán elajándékozta vagy elvesztette, így hát nyomorék maradt. Tudtam, hogy érti mire gondolok, de jómagam messze voltam attól, hogy megértsem Shikitei Bakint.

Félrehúzódt az utamból, hogy el tudjam rakni a holmim. Pakolás közben a közös ismerősökről pletykáltunk. Sheri hajója nem tért vissza. Egyelőre persze semmi ok aggodalomra. Még egypár hét késést könnyen megúszhatnak katasztrófa nélkül.

Egy kongói pár, épp a csillagkereszteződésen túl laknak, hatalmas imalegyező-szállítmánnyal tért vissza egy korábban ismeretlen hícsi kotorékból, melyet egy F-2 csillag körüli bolygón fedeztek fel az Orion spirálkarja végén. Hárommillió dollárt osztottak három felé, és a részükkel Mungbere-be vonultak vissza. Forehandék...

Louise Forehand épp akkor állított be, amikor róluk beszélünk.

– Hallottam, hogy beszélgettek – mondta, s odahajolt hozzám, hogy megcsókoljon. – Sajnálom, hogy nem sikerült az utatok.

– Ez már egy ilyen játszma.

– Akkor hát isten hozott idehaza. Különben elárulom, én se jártam jobban, mint te. Az a hülye kis csillag: egy bolygót se találtunk körülötte. El nem tudom képzelni, mi a nyavalyát kereshettek ott a hícsik. – Elmosolyodott, és kedveskedve cirógatni kezdte hátul a nyakizmaimat. – Mit szólnál, ha rendeznék neked egy fogadópartyt ma este? Vagy talán Klara...?

– Nagyon örülnék neki – mondtam, és nem erőltette tovább a dolgot Klarával. Nyilván híre ment már az ügynek; az Átjáró tam-tam dobjai éjjelnappal dübögnek. Louise néhány perc múlva távozott. – Helyes nő – mondtam Shickynek az asszony után nézve. – Helyes család. De mintha egy kicsit aggodalmasnak látszott volna.

– Attól tartok, Robinette, hogy megvan rá az oka. Lois, a lányuk, még mindig odakint van, pedig már rég meg kellett volna jönnie. Sok szomorúság érte őket mostanában.

Shickyre néztem.

– Nem Willára vagy az apjára gondolok – magyarázta. – Igaz, hogy még mindig odakint vannak, de nem túl régóta. Volt azonban egy fiuk is.

– Tudom, azt hiszem Henry volt a neve, de ők csak Hatnek hívták.

– Épp azelőtt halt meg, hogy idejöttek. És most Lois. – Biccentett, aztán udvariasan átlibbent a szobán, és egy szárnycsapás közben felkapta az üres teásüveget. – Indulnom kell a munkába, Bob.

– Hogy megy a borostyánültetés?

– Sajnos elvesztettem az állásomat – mondta szomorkásan. – Emma úgy találta, nem vagyok igazán jó káderanyagból gyúrva.

– Tényleg? És most mit csinálsz?

– Azon munkálkodom, hogy az Átjáró esztétikailag vonzó maradjon – mondta. – Azt hiszem, szemétyűjtésnek mondják az ilyesmit.

Nem tudtam, mit mondjak erre. Az Átjáró meglehetősen szemetes hely volt. A gyenge gravitáció miatt az elhajított papírfecnik és a pehelykönnyű műanyagdarabok hajlamosak voltak összevissza szállongani az aszteroid belsejében. A padlót nem lehetett felsöpörni. Egy húzás elég volt ahhoz, hogy az összes szemét ismét a levegőbe emelkedjen. Láttam, ahogy a szemetesek újságfoslányokat és cigarettapernyéket üldöztek apró kézipumpákkal, sőt még az is megfordult a fejemben, hogy magam is beállok közéjük, ha nagyon muszáj. Mégsem tetstett, hogy Shicky ezzel foglalkozik.

Könnyűszerrel követte a gondolataimat. – Nincs abban semmi rossz, Bob. Komolyan élvezem a munkát. De... ha szükséged lesz útitársra, kérlek, gondolkodj rám.

Felvettem a jutalmat, és három hétre előre kifizettem a fejadót. Vettem egy pár holmit, amire szükségem volt – új ruhát és néhány zeneszalagot, hogy kitöröljem velük Mozartot és Palestrinát a fülemből. A végén kábé kétszáz dollárom maradt.

A CSILLAGROBBANÁSOKRÓL

Dr. Asmenion: A nóvákról vagy pláne a szupernóvákról készült felvételek, mérések jó sokat érnek. Már úgy értem, ha az esemény alatt készültek. Utána már nemigen jegyzik őket. És még egyet: feltétlenül keressék meg a Napunkat, és ha megtalálták, készítsenek a közvetlen környezetéről – mondjuk egy olyan ötfokos tartományról – annyi felvételt az összes frekvencián, amennyi a szalagokra fér. Még hozzá maximális nagyítással.

Kérdés: Miért van erre szükség, Danny?

Dr. Asmenion: Nos, van rá némi esély, hogy véletlenül a Nap ellentétes oldalán bukkannak fel a Tycho csillagához, más néven a Rák-ködhöz képest. Ez nem más, mint egy 1054-es szupernóva maradványa a Taurusban. Ha szerencsénk van, le tudják kapni a felrobbanás előtti állapotban. Egy ilyen felvétel – mit mondjak? – testvérek között is megér ötven- vagy százezer dollárt.

Kétszáz dollár igencsak annyinak tűnt, mintha semennyi sem lett volna. Húsz italt jelentett a Kék Pokolban vagy egy zsetont a huszonegyes-asztalnál, vagy mondjuk fél tucát ebédet a kázinóban.

Így aztán három lehetőség közül választhattam: például szerzek egy állást és meghatározatlan ideig elvegetálok rajta, vagy kihajózom három héten belül, vagy pedig feladom az egészet és hazamegyek. Egyik lehetőség sem volt vonzó számomra. Viszont, feltéve hogy nemigen költök semmire, elhalaszthatom a döntést. Hogy meddig? Jó sokáig: húsz napig is akár. Elhatároztam, hogy felhagyok a dohányzással és a külön étkezéssel; így leszoríthatom a napi költséget maximum kilenc dollárra, úgy-hogy a készpénzem pont addig futná, ameddig a fejadó be van fizetve.

Felhívtam Klarát. A P-fonban tartózkodónak tűnt, de azért barátságosnak. Így hát én is tartózkodóra, de nyájasra vettem a figurát. Nem említettem meg a partyt, ő pedig nem mondta, hogy látni szeretne aznap este, így hát ennyiben maradtunk, vagyis semmiben. Nem érdekelt az egész. Nem volt szükségem Klarára. Aznap este a partyn összejöttem egy új lánnyal, akit Doreen MacKenzie-nek hívtak. Igazából nem is lány volt – legalább tíz évvel előttem járt a korban –, és már ötször volt odakint. Amitől igazán érdekes volt számomra az az, hogy egyszer valódi nagy fogást csinált. Másfél millesivel tért haza Atlantába, és az egész lóvét arra költötte, hogy PV-énekest csináljon magából – szövegírót vásárolt, menedzsert, reklámteamet, hirdetések, demoszalagokat, miegymást –, és amikor kisült, hogy nem megy, visszajött az Átjáróra, hogy még egyszer próbálkozzon. A másik az, hogy gyönyörű szép nő volt.

Akárhogy is, két napra rá, hogy Doreent megismertem, ismét felhívtam Klarát. – Gyere le – mondta, és a hangjából aggodalmat éreztem. Tíz percen belül lent voltam nála, tizenötön belül pedig az ágyában. A Doreennel való ismeretségben az volt a bökkenő, hogy lassacskán tényleg megismertem őt. Aranyos volt és pokoli jó versenypilóta, de nem Klara Moynlin.

Amikor később egymás mellett hevertünk a függőágyban, izzadtan, ernyedten és kimerülten, Klara ásított egyet, beletúrt a hajamba és a fejét hátraszegve végignézett rajtam.

– A francba! – mondta. – Azt hiszem, erre mondják azt, hogy szerelem.

– Ez tartja mozgásban a világot – mondtam, majd gálánsan hozzátettem: – Nem, nem is „ez”, hanem *te*.

Rosszállóan csóválta a fejét. – Néha ki nem állhatlak – mondta. – A Nyilasok soha nem szoktak kijönni az Ikrekkel. Én a tűz jegyében születtem te pedig... hát igen, az Ikrek nem is lehetnek más-milyenek, csak zavaros fejűek.

– Örülnék, ha végre felhagynál ezzel a baromsággal – mondtam.

Nem sértődött meg. – Gyere, együnk valamit.

Lecsúsztam a függőágyról és felegyenesedtem. Valami kikíváncozott belőlem és nem akartam, hogy közben hozzá érjek.

– Nézd, Klara – mondtam –, nem hagyhatom, hogy kitarts, mert előbb-utóbb macerálni kezdesz miatta vagy ha mégsem, akkor én leszek komisz veled. Pénzem meg egyszerűen nincs. Ha tehát nem a kintinban akarsz enni, akkor egyél magad. Nem vagyok hajlandó elfogadni sem a cigarettádat, sem az italodat, sem pedig a zsetonjaidat a kaszinóban. Úgyhogy, ha enni akarsz valamit, akkor csak rajta; majd később találkozunk. Én meg közben lehet, hogy sétálok egyet.

Felsóhajtott. – Egy Iker se tud bálni a pénzzel – mondta –, de borzasztó aranyosak tudnak lenni az ágyban.

Felöltöztünk, aztán elmentünk enni, mégpedig a Tröszt kintinjába, ahol tálcával kell sorba állni és aztán állva kell megenni a kaját. Az étel nem rossz, pláne ha nem érdekel, hogy miféle táptalajon termesztik. Az ár megfelelő. Egy fillérbe sem kerül. Azt mondják, ha mindig csak a kintinban étkezel, bő száz százalékát kapod meg mindama tápanyagoknak, amelyekre bizonyítottan szükséged van. Biztos is, csak megegyél mindent, amit eléd tesznek, mert önmagában véve sem az egysejtű protein, sem a növényi protein nem teljes értékű, úgyhogy hiába eszed csak az egyiket, mondjuk, a szójaszelét vagy

csak a másikat, például a baktériumpudingot, ha jól akarsz, megeszed mind a kettőt.

A másik az, hogy a menzakaja baromi sok metánt fejleszt az emberben, ami viszont rengeteg olyan kipárolgást eredményez, amit a volt átjárói fazonok röviden és tömören csak átjárói kakszagnak hívnak.

Elindultunk az alsó szintek irányában. Nemigen beszélgettünk, azt hiszem, mindketten azon töprengtünk, hogy merre is tartunk. Úgy értem, hogy nem csak az adott pillanatban.

– Van kedved felderíteni? – kérdezte Klara.

Kéz a kézben bandukoltunk, elgondolkodva. Szerettem a felderítő sétákat. Némelyik borostyánnal tömött régi alagutat senki sem használta; az ilyenek érdekesek voltak. Ezeken túl aztán olyan kopár, poros helyeket találtunk, ahová még csak borostyánt sem ültetett soha senki. Többnyire mindenütt elég világos volt; a kékes hícsífény-ragyogás közvetlenül az ősrégi falakból áradt. Néha – mostában nem, de még hat vagy hét éve is – előfordult, hogy hícsí műtárgyakat találtak az ilyen részeken, és az ember sohasem tudhatta, mikor botlik olyasmibe, amiért jutalmat kaphat.

Ezúttal azonban nem sikerült túl nagy lelkesedést kicsiholnom magamból, mert semmi sem szóraztat igazán, ha nincs más lehetőségem a választásra. – Lehet róla szó – feleltem végre, de néhány perccel később, amikor rájöttem, hogy merre járunk, meggondoltam magam: – Menjünk be egy kicsit a múzeumba.

– Tényleg – mondta Klara egyszerre érdeklődve –, úgy hallottam, hogy berendezték a körtermet. Metchnikov mesélte. Azalatt nyitották meg, amíg mi odakint voltunk.

Megváltoztattuk hát a menetirányt, lementünk két szintet és épp a múzeum mellett kötöttünk ki. A körterem egy csaknem teljesen gömb alakú kamra volt rögtön a múzeum után. Jókor helyiség volt; tíz méter átmérőjű vagy még több, és hogy használni tudjuk, egy-egy Shickyéhez hasonló szárnyat csatoltunk magunkra a bejáraton kívül álló fogasról. Egyikünknek sem volt gyakorlata az ilyesmi-ben, de nem volt nehéz a dolgunk. Az a helyzet, hogy az Átjárón olyan csekély az ember súlya, hogy a közlekedés legegyszerűbb és legjobb módja a repülés volna, ha lenne elég hely hozzá az aszteroidában.

Bepottyantottuk hát magunkat a kajütnyíláson a gömb belsejébe, s egy egész univerzum közepén találtuk magunkat. A kamra falát hatszögletes panelek alkották, mindegyikre egy-egy kép vetült valami láthatatlan forrásból; feltehetően digitális megjelenítők voltak ezek, folyadékkristályos képernyővel.

– Milyen szép! – kiáltott fel Klara.

Körös-körül egyfajta globoráma mutatta be mindazt, amit az úttörő űrhajósok láttak. Csillagok, ködök, bolygók és holdak. Néha mindegyik panel a maga független képét mutatta, úgyhogy összesen olyan százhuszonnyolc vagy hány külön helyszínt lehetett látni egyszerre. Aztán: zutty, és megváltozott az összes kép. Aztán megint zutty, és a képek körözni kezdtek: némelyiken megmaradt az eredeti helyszín, mások valami új helyszínt mutattak. Ismét csak zutty, és egy egész félgömbön felragyogott az M–31 galaxis mozaikképe, úgy, ahogy az a... a jóisten tudja, hogy honnan látszik.

– Hé – mondtam fellelkesülve – ez tényleg óriási! – Csakugyan az is volt. Olyan volt, mintha egyszerre lettem volna jelen az összes feltáró úton, ami csak

létezett addig, s mindez a strapa, a problémák és az állandó félelem nélkül.

Nem volt ott senki, csak mi ketten, képtelen voltam felfogni, hogy miért. Olyan szép volt pedig. Azt gondolná az ember, hogy hosszú sort kell kívárni, hogy bejusson, de nem.

Az egyik oldalon hícsi műtárgyakról készült felvételek kezdtek el pörögni, abban az állapotban, ahogy felfedezték őket: mindenféle színű imalegyező, falburkoló gépek, hícsi hajók belseje, néhány alagút – Klara közbekiáltott, hogy ezeken a helyeken járt már odahaza a Vénuszon; de fogalmam sincs, hogy ezt miből tudta megállapítani. Aztán ismét úrfotókból készült kirakós következett. Némelyik kép ismerős volt. Az egyik felvillanó hatvagy nyolcpanelos felvételen a Plejádokat ismertem fel. A kép eltűnt és az Átjáró Kettő jelent meg helyette az űrben, oldalán a halmaz két ragyogó fiatal csillagának visszatükröződéssel. Láttam valamit, ami lehet hogy a Lófej-köd volt, és egy mentőv formájú gáz- és porfelhőt, ami vagy a Gyűrű-köd volt a Lyrából, vagy pedig az a Francia Fánk-nak elkeresztelt dolog, amit néhány ciklussal azelőtt fedezett fel egy kutató team valamelyik bolygó egén. A bolygón magán egyébként hícsi ásatásra bukkantak, de nem tudták elérni a befagyott tenger alatt.

Körülbelül fél óráig időzhettünk bent, egészen addig, amíg úgy nem tűnt, mintha megint ugyanazokat a dolgokat látnánk.

Ezután fellibbentünk a bejáratí nyíláshoz, visszaakasztottuk a szárnyakat, majd leültünk a múzeum előtti kiöblösödő alagútrészen, hogy egy kis cigarettaszünetet tartsunk.

Két nő jött arra, úgy rémlett, mintha a Tröszt karbantartó személyzetéhez tartoztak volna. Egy

göngyöleg felcsatolható szárnyat hoztak. – Helló, Klara – köszönt az egyik. – Voltatok odabent?

Klara bólintott. – Gyönyörű volt – mondta.

– Addig élvezzék, ameddig lehet – mondta a másik. – A jövő héttől már száz dollárt kell érte fizetni. Holnap szereljük fel a P-fonos ismertető rendszert. A megnyitó ünnepély még az újabb turisták érkezése előtt lesz.

– Megéri a százast – mondta Klara, majd rám nézett.

Akkor vettem észre, hogy minden fogadkozásom ellenére mégis csak az ő cigarettáját szívom. Öt dollár volt ugyan egy dobozzal, mégis elhatároztam, hogy legalább egy paklival veszek az aznapi zsebpénzemből és ügyelni fogok rá, hogy Klara legalább annyit szívjon el belőle, mint én az övéből.

– Akarsz még sétálni? – kérdezte.

– Talán egy kicsit később – feleltem. Azon spekuláltam, vajon hány ember halhatott meg azokért a szép felvételekért, amelyeket láttunk. Ismét szembe kellett ugyanis néznem azzal a ténnyel, hogy előbb-utóbb neki kell durálnom magam a hícsi hajókkal játszott halálos lutrinak, vagy pedig fel kell adnom az egészet. Azon törtem a fejem, vajon az az új információ, amit Metchnikovtól kaptam, igazi változást hoz-e majd. Ekkortájt már mindenki arról beszélt; a Tröszt a következő napra tervezte a mindenkit érintő P-fonos tájékoztatást.

– Erről jut eszembe – mondtam –, ugye azt mondtad, hogy találkoztál Metchnikovval?

– Kíváncsi voltam, mikor kérdezel végre rá – mondta. – Persze hogy találkoztam vele. Fölhívt és elmesélte, hogy megmutatta neked azt a dolgot a színkóddal. Aztán lementem vele, és engem is ugyanúgy kioktatott, mint téged. Na és, mit szólna hozzá?

Elnyomtam a cigarettát. – Azt szóloom, hogy ezután minden jó startért nagy küzdelem lesz.

– Az is lehet, hogy Dane tud valamit. Sokáig dolgozott a Trösztnek.

– Nem kétlem. – Nyújtózkodtam egyet, majd hátradőltem, és az alacsony gravitációban ringatózva gondolkodni kezdtem. – Nem olyan rendes fickó ám ez, Klara. Nem mondom, *lehet*, hogy szól majd, ha olyasmi adódik, amiben fantáziát lát, de az biztos, hogy valamit akar cserébe:

Klara elvigyorodott. – *Nekem* biztos, hogy szólni fog.

– Hogy érted ezt?

– Hát csak úgy, hogy néha hívni szokott. Randizni szeretne velem.

– A francba most már! – Tisztára felidegesedtem. Nem csak Klara miatt voltam ingerült és nem is csak Dane miatt. A pénz miatt. Amiatt, hogy ha a következő héten kedvem támadna visszamenni a körterembe, rámenne a fél bankszámlám. A nem is oly távoli jövőben felderengő sötét és baljós látomás miatt, hogy megint kénytelen leszek rászánni magam valamire, aminek még a gondolatától is eszméletlenül félek. – Én ugyan nem bíznék abban a szemétlá...

– Nyughass, Bob. Nem olyan rossz srác ő – mondta Klara újabb cigarettára gyújtva. Nem tette el a paklit; elölhagyta, hogy elérhessem, ha akarom. – Szexuális szempontból egész érdekes lehet. Az a fajta nyers és faragatlan típus, amilyenek a Bikák általában lenni szoktak. Különben is, *te* legalább annyit tudsz nyújtani neki, mint én.

– Te meg miről beszélsz?

Őszintén meglepettnék látszott. – Azt hittem, tudod, hogy nemcsak a nők érdeklik.

– Soha semmi jelét nem mutatta... – Elhallgat-

tam, mert eszembe jutott, milyen közel szeretett jönni, ha velem beszélt, és milyen kényelmetlenül éreztem magam, amikor a testközelembé férkőzött.

– Lehet, hogy nem vagy az esete – vigyorodott el, és a vigyarában nyoma sem volt a kedvességnek. Egy pár kínai őr jött kifelé a múzeumból. Érdeklődéssel néztek végig rajtunk, aztán udvariasan elfordultak.

– Menjünk innen, Klara.

Elmentünk hát a Kék Pokolba, ahol természetesen ragaszkodtam hozzá, hogy kifizessem a rám eső részt az italokért. Negyvennyolc dollár ment le a gigámon egyetlen óra alatt. És még csak nem is éreztem olyan jól magam. A végén megint az ágyban kötöttünk ki Klaránál. Az sem bizonyult valami nagy szórakozásnak. A vita még mindig a levegőben lógott, amikor végeztünk. Az idő pedig szaladt.

Vannak olyan emberek, akik sohasem jutnak túl egy bizonyos ponton az érzelmi fejlődésben. Legfeljebb rövid ideig képesek normális, felszabadult és könnyed, adok és kapok kapcsolatra szexuális partnerükkel. Van valami bennük, ami nem tűri meg a boldogságot. Minél jobban megy a soruk, annál többet megtesznek azért, hogy mindent tönkretessenek maguk körül.

A Klarával való hosszú nyűglődés után ott az Átjárón, kezdtem gyanítani, hogy magam is az ilyen emberek közé tartozom. Hogy Klara ilyen, azt addig is tudtam. Ő maga mondta, hogy néhány hónapnál tovább egy férfival sem tartott fenn viszonyt soha életében. Máris elég közel álltunk hozzá, hogy rekordot döntsünk, s ez eléggé idegesítette is őt.

Némely tekintetben Klara sokkal felnőttebb és felelősségteljesebb volt, mint amilyen én valaha is leszek. Először is vegyük azt, ahogy az Átjáróra

jött. Ő nem lottón nyerte az útiköltséget, mint én. Hosszú, nehéz évek alatt kereste meg, és spórolta össze. Minősített légtestkezelő volt, idegenvezetői engedéllyel és mérnöki diplomával. Halfarmerként dolgozott, amíg akkora jövedelme nem lett, amelyből háromszobás lakást tarthatott volna fenn a Vénusz hícsí kotorékjaiban, és telt volna neki rendszeres földi nyaralásra és Általános Orvosira is. Wyomingban eltöltött éveim dacára többet tudott nálam a szénhidrogén alapú tápanyagtermesztésről is. (A Vénuszon beinvestált egy tápanyaggyárba, márpedig egy dollárt sem fektetett volna be olyasmibe, amit ne értett volna maradéktalanul.) Megbecsült tagja volt akármelyik teamnek. Metchnikov is őt akarta útitársnak – ha akart valakit egyáltalán –, nem pedig engem. Ráadásul még a tanárom is volt valamikor.

És mégis, amikor kettőnkéről volt szó, épp olyan lehetetlen és követelőző volt velem szemben, mint amilyen én voltam valamikor Sylviával, Deenával, Janice-szel, Lizzel és Esterrel szemben, vagy akármelyikkel a kéthetes, balsikerű románcok szereplői közül a Sylvia utáni évek során. Klara szerint mindez azért volt, mert ő Nyilas én pedig Iker vagyok. Mert az összes Nyilas próféta. A Nyilasok mind a szabadságot szeretik. Mi, nyomorult Ikek zűrzavarosak vagyunk és határozatlanok. – Nem csoda – mondta komoran egyik délelőtt, miközben a szobájában reggelizett (jómagam csak egy pár korty kávét fogadtam el) –, hogy képtelen vagy rászanni magad, hogy ismét kihajózz. Ez nem egyszerű fizikai gyávaság, kedves Robinette. Iker természeted egyik része diadalt akar, a másik rész pedig a kudarcot keresi. Kíváncsi vagyok, hogy melyik részt hagyod a végén felülkerekedni.

Nem adtam egyértelmű választ a kérdésére. – Le

vagy te szarva, kedvesem! – mondtam. Erre elnevette magát, és túl voltunk ezen a napon is. A játszma pontját megint csak ő vitte el.

A Tröszt megtette a várt bejelentést. Hatalmas nyüzsgés támadt közöttünk, mindannyian tervezgettünk, találgatásokat és vélekedéseket cseréltünk ki egymással. Izgalmas idők voltak ezek. A Tröszt húsz alacsony kockázati faktorú és magas nyereségesélyű indítást húzott ki a központi számítógép adatbázisából. A feliratkozás, előkészítés és startolás egy héten belül megtörtént.

És én nem voltam ott egyik hajón sem, és Klara sem, és megpróbáltunk nem beszélni arról, hogy miért nem.

Meglepő módon, Dane Metchnikov sem hajózott ki. Tudott valamit, vagy legalábbis azt mondta. Illetve nem mondta azt, hogy nem, amikor kérdeztem, hanem csak nézett rám a maga flegma módján, és nem válaszolt. Még Shicky is *majdnem* kiment. A start előtt egy órával esett ki a sorból a finn kölyök miatt, aki soha nem talált senkit, akivel beszélni tudott volna. Shicky négy szaúd-arábiaival társult volna, akik együtt akartak maradni, de ezek végül mégis a finn srácot választották be maguk közé ötödiknek. És nem ment ki Louise Forehand sem, mert arra várt, hogy visszatérjen valaki a családjából, s így meglegyen a folyamatosság. Akkoriban nem kellett sorba állni a Tröszt kávéháza előtt, ha enni akart az ember, és mindenféle üres szobák voltak az alagutamban. Aztán egyik este Klara azt mondja nekem: – Bob, azt hiszem el kéne mennem egy pszichológushoz.

Felkaptam a fejem. Ez meglepetésként ért. Mi több: árulásként. Klara tudott a korai pszichotikus epizódomról és arról is, hogy hogy vélekedtem a pszichiáterekről.

Visszatartottam az első tucat megjegyzést, ami kikíváncozott belőlem ezzel kapcsolatban. A taktikázót: „Örülök neki, ideje volt már”. A képmutatót: „Örülök neki, szólj, ha valamiben segíthetek”. A stratégiázót: „Örülök neki, azt hiszem rám is rám férne, csak nem telik rá”. Elnyomtam magamban az egyetlen őszinte választ is, amely így hangzott volna: „Ezt a húzásodat úgy értelmezem, hogy megbántad már, hogy kikezdtem veled”. Egy szót se szóltam hát, ehelyett ő folytatta:

– Segítségre van szükségem, Bob! Minden olyan zavaros körülöttem.

Ez megrendített. A kezéért nyúltam. A keze ernyedten feküdt a kezemben, nem viszonzta a szorításomat, de el sem húzta tőlem. – A pszichológia-professzorom – folytatta – azt szokta mondani, hogy ez az első lépés... Vagy nem is az első, hanem a második. Az első lépés az, amikor az ember ráébred, hogy problémája van. Nos, én egy ideje már tudok a magaméről. A második lépés a döntés meghozatala: meg akarod tartani azt a problémát, vagy tenni akarsz valamit ellene? Én úgy határoztam, hogy valamit tenni fogok.

– Mit akarsz csinálni? – kérdeztem, ügyelve arra, hogy semleges maradjak.

– Nem tudom. A csoportok nem sokat érnek, úgy látom. Van viszont egy pszichomata, amit el lehet érni a Tröszt központi számítógépén keresztül. Ez volna a legolcsóbb.

– Olcsó húsnak híg a leve – mondtam. – Fiatalabb koromban, amikor... amikor be voltam csavarodva, két évet töltöttem el pszichomatákkal.

– És azóta eltelt húsz év, és még mindig üzemelsz – jegyezte meg. – Ennyivel én is kibékülnék. Legálábbis egyelőre.

Megpaskoltam a kezét. – Akármit csinálsz, úgy

lesz jó – mondtam kedvesen. – Mindig is éreztem, hogy jobban kijönnénk egymással, ha megpróbálnád kiverni a fejedből azt a baromságot a predestinációval. Megértem én, más is hajlamos az ilyesmi-re, de azért könnyebben elviselem, amikor magam miatt vagy néha dühös rám, mint amikor apapótlék vagy mit tudom én micsoda vagyok a számodra.

Hanyatt fordult, és rám nézett. Még a halvány hícsifém-derengésben is jól látható volt arcán a meglepetés. – Te meg miről beszélsz?

– Miről beszélek! Hát a problémádról. Tudom, Klara, nem kis lelkierő kellett hozzá, hogy beismerd magadban, segítségre szorulsz.

– Ez igaz, Bob – mondta –, csak hogy úgy látom, nem érted, hogy mi a bajom. Nem az a problémám, hogy veled kijöjjek. Úgy lehet, *te* magad vagy a problémám. Egyszerűen nem tudom. Félek ettől a tengés-lengéstől. Attól, hogy képtelen vagyok döntéseket hozni. Hogy olyan sokáig halogattam a kihajózást, és, ne sértődj meg!, hogy a végén épp egy ilyen Ikret szúrtam ki útítársul, mint te.

– Utálom, mikor ezzel az asztrológiai baromsággal hozakodsz elő!

– Nagyon is jól tudod, Bob, hogy milyen zűrzarvaros a személyiséged. És én, úgy látszik, vonzódok az ilyesmihez. Nem akarok így élni.

Akkorára már mindkettőnknek teljesen kiment az álom a szeméből, és úgy látszott, csak két út áll nyitva előttünk. Vagy belemegyünk egy „pedig azt mondtad, hogy szeretsz, márpedig én ezt így képtelen vagyok elviselni” jelenetbe, ami feltehetőleg vagy újabb szexszel végződik, vagy nyílt szakítással; vagy pedig valami olyasmibe fogunk, ami eltereli a dologról a gondolatainkat. Klara agya valószínűleg ugyanúgy járt, mint az enyém, mert lecsuszant a függőágyról és öltözködni kezdett. – Men-

Az Átjárói Anglikán Egyház

Káplán: Theo Durleigh tiszteletes

Istentiszteletek: vasárnap 10.30-kor

Esti ima: előzetes egyeztetés alapján

Eric Manier, aki december elsején fejezte be nálunk gondnoki ténykedését, letörölhetetlen kézjegyét mindörökre ott hagyta az Átjáró Mindenszentek Templomán. Elmondhatatlan hálát érzünk iránta, hogy sokoldalú tehetségét egyházunk szolgálatába állította.

Eric Manier 51 éve született a Herts. m.-i Elstreeben. A Londoni Egyetemen jogot tanult, majd ügyvédbojtárkodott. Ezután néhány évig a földgáziparban dolgozott Perthben.

Bár a magunk részéről fájlaljuk távozását, sajnálkozásunkat enyhíti afelett érzett örömünk, hogy szíve vágyát végre elérve, visszatérhet szeretett Hertfordshire-ébe, ahol is polgári ügyeknek, transzcendens meditációnak és a gregorián énekek tanulmányozásának óhajtja szentelni nyugdíjas éveit.

Az új gondnok megválasztására az első olyan vasárnap fog sor kerülni, amikor együtt lesz a szavazatképességhez szükséges kilenc fő.

jünk fel a kaszinóba – mondta szinte vidáman. –
Úgy érzem, ma este szerencsém lesz.

Mostanában egyetlen hajó sem futott be, így a kaszinóban nem voltak turisták. Minthogy annyi hajó ment ki az elmúlt hetekben, feltárókat sem igen lehetett látni. A kaszinóasztalok felét lezárták, ezeket zöld vászontakaró borította. Klara talált egy szabad széket a huszonegyes-asztalnál, kiírt egy halom százdolláros zsetont, és az osztó megengedte, hogy én is leüljek, anélkül, hogy játszottam volna.

– Mondtam, hogy szerencsés éjszakám lesz – mondta Klara tíz perc múlva, amikor már kétezer dollárral nyeresben volt a házzal szemben.

– Jól csinálod – bátorítottam, de nem mondhatnám, hogy én magam jól szórakoztam volna. Fölkeltem hát, és elkezdtem mászkálni egy kicsit. Dane Metchnikov óvatosan, ötdolláros érmékkel etette az automatát, és úgy látszott, hogy nincs kedve beszélni velem. Szóltam Klarának, hogy elmegyek, iszom egy kávét a Kék Pokolban (öt dollár, de az ilyen gyenge estéken, mint ez is, újra meg újra ingyen feltöltik a megürült csészét). Erre ő, anélkül, hogy, egy pillanatra is levette volna szemét a lapokról, rám villantott egy mosolyt negyedprofilból.

A Kék Pokolban Louise Forehand rakéta-üzemanyagot szűrcsölt szódával... jó, nem rakéta-üzemanyagot, csak közönséges fehér whiskyt, amit mindig abból gyártottak, ami éppen nőni talált azon a héten a hidroponikus tartályokban. Üdvözlő mosollyal nézett fel rám, s én mellé ültem.

Milyen magányosan tölti az idejét, eszméltem rá hirtelen. Pedig nem volt oka rá. Ő olyan... hogy is magyarázzam, hogy milyen is volt? Ő volt talán az egyetlen személy az Átjárón, aki sem agresszív, sem visszautasító, sem követelőző nem volt. Mindenki más vagy olyasmit akart tőlem, amit én nem akartam neki megadni, vagy nem fogadta el azt, amit magamtól adtam volna. Louise egész más volt. Legalább tíz évvel öregebb volt nálam, de igazán jól nézett ki. Akárcsak én, ő is csak a Tröszt által rendszeresített ruhákat hordta: egy rövid overallt, amit három randa színben gyártottak. Ő azonban átalakította a ruhát magának, s a kezeslábasból két részes kosztümöt csinált, mely feszes sortból és laza, nyílt felsőrészből állt, középen fedetlenül hagyott derékkal. Észrevettem, hogy figyel, amint

leltárt csinállok róla, és hirtelen zavarba jöttem. – Jól nézel ki – mondtam.

– Köszönöm, Bob. És ráadásul csupa eredeti alkatrész – büszkélkedett mosolyogva. – Soha nem telt egyébre.

– Épp elég jó az, ami van – mondtam őszintén, mire ő témát váltott.

– Most futott be egy hajó – mondta. – Azt mondják, sokáig volt odakint.

Az a helyzet, tudtam, hogy miért érdekli a dolog, és azt is, hogy miért üldögél itt a Kék Pokolban, ahelyett, hogy aludna ilyen késői órában. Tudtam, hogy a lánya miatt aggódik, de nem akarja, hogy az aggodalom megbénítsa.

Tetszett az is, ahogy a feltáráshoz viszonyult. Félt a kihajózástól, ami érthető volt. De nem hagyta, hogy ez visszatartsa, és ezt nagyon csodáltam benne. Még mindig arra várt, hogy valamelyik családtagja visszajöjjön, és ő ismét feliratkoz hasson. Így egyeztek meg, úgyhogy akármelyikük tér is vissza, mindig legyen valaki a családból, aki fogadja.

Néhány újabb részletet tudtam meg tőle a család háttéréről. A vénuszi Orsó turistacsapdáiban éltek, már amennyire azt életnek lehetett nevezni, és abból tartották fenn magukat, ami, elsősorban a cirkálók jóvoltából, csurrant-csöppent. Sok pénz volt a dologban, de nagy volt a konkurencia is. Ahogy elmesélte, egy időben még egy éjszakai klubban is fellépett a család: énekeltek, táncoltak, komédiáztak. Azt vettem ki, hogy nem is voltak rosszak, legalábbis a vénuszi normához képest nem. De annak a kevés turistának a húsára, aki év közben megfordult feléjük, olyan sok saskeselyű fente a csórét, hogy egyszerűen nem jutott konc mind-egyiknek. Sess és a fiú (az, amelyik aztán meghalt) idegenvezetéssel próbálkozott. Sikerült valahogy

megvenniük és újjáépíteniük egy összetört légtestet. Az üzlet nem hozott sokat. A lányok mindenféle munkát elvállaltak. Eléggé nyilvánvaló volt, hogy legalábbis ami Louise-t illeti, egy ideig luvnyálkodással is próbálkozott, de ez sem hozott igazán eleget, éppolyan okokból kifolyólag, mint a többi vállalkozás. Már majdnem kiszaladt a szőnyeg a lábuk alól, amikor valahogy sikerült az Átjáróra jönniük.

Nem ez volt az első ilyen akciójuk. Már a Földön is keményen küzdöttek azért, hogy elszabaduljanak onnan. Akkoriban olyan rosszul ment a soruk, hogy ahhoz képest még a Vénusz is reményteljes alternatívának látszott. Több kurázsi volt bennük és nagyobb hajlandóság arra, hogy új lapot húzzanak, és továbbálljanak valahonnan, mint bárki másban, akivel életemben találkoztam.

– Miből tudtatok ennyit utazni? – kérdeztem.

– Az a helyzet – mondta Louise az órájára pillantva, miután felhörpintette az ital maradékát –, hogy a Vénuszra a létező legolcsóbban utaztunk. Rabszolga osztályon. Kétszázhusz másik bevándorlóval voltunk összezárva; a vállunknál fogva lógattak fel minket aludni, és kétperces időpontokért kellett sort állnunk a WC előtt. Préselt és szárított ételt ettünk, és regenerált vizet ittunk. Tiszta örület volt, ha belegondolsz, hogy negyvenezer dollárt fizettünk fejenként. Szerencsére a kölykök még nem voltak meg, kivéve Hatet, de ő is olyan kicsi volt még, hogy negyedáron utazhatott.

– Hat, a fiad? És mi...

– Meghalt – mondta.

Vártam, de amikor ismét megszólalt, ezt mondta: – Azóta már be kellett volna jelenteniük azt a hajót a rádión.

– Biztos a P-fonon mondták be.

Bólintott, s egy pillanatig aggódni látszott. A Tröszt rutinszerűen be szokta jelenteni az érkező hajókat, mihelyt kapcsolatba léptek velük. Ha nincs velük kapcsolat – nos, van ilyen: a halott feltárók nem szoktak rádión bejelentkezni. Ezért aztán azzal tereltem el a figyelmét a problémáiról, hogy elmeséltem neki, Klara pszichiáterhez készül. Végighallgatott, majd kezét a kezemre téve így szólt: – Ne haragudj, Bob, de te még sohasem gondoltál arra, hogy elmenj egy pszichiáterhez?

– Nincs rá pénzem, Louise.

– Még csoportterápiára sincs? Van egy banda a Kedves szinten, akik üvöltözni szoktak. Néha hallani őket, amikor együtt vannak. Aztán meg mindenféle hirdetést látni: elidegenedésről, személyiségformálásról meg ilyesmi. Persze lehet, hogy sokan kihajóztak közülük.

Nem kötöttem le a figyelmét.

Onnan, ahol ültünk, látni lehetett a kaszinó bejáratát, ahol az egyik krupié elmélyült beszélgetést folytatott a kínai cirkáló egyik emberével. Louise őket nézte.

– Valami történt – mondtam. Hozzá akartam még tenni, hogy: „Gyerünk, nézzük meg”, de Louise már felkelt, és elindult a kaszinó felé.

A játék megszakadt. Mindenki a huszonegyes-asztal köré tömörült, ahol most Metchnikov ült a Klara melletti széken néhány huszonöt dolláros zsetonnal maga előtt. A tömeg közepén Shicky Bakin gubbasztott az osztó székén. – Nem – mondta éppen, amikor odaértem –, nem tudom a neveket, csak azt, hogy egy Ötös.

– És él még mindegyik? – kérdezte valaki.

– Amennyire tudom, igen. Helló, Bob. Hello, Louise. – bólintott felénk. – Látom, hallottátok már.

– Nem igazán – mondta Louise, önkéntelenül a

kezemért nyúlva. – Csak azt, hogy befutott egy hajó. Nem tudod a nevüket?

Dane Metchnikov körbetekerte a nyakát, hogy lássa, ki szólt. – Nevek! – morogta. – Ki törődik azzal? Lényeg, hogy egyikünk sincs köztük. Meg az, hogy nagy fogás volt. – Felállt. Még az adott körülmények között is feltűnt nekem, hogy milyen dühös. Még a zsetonjait is elfelejtette felszedni a huszonegyes-asztról. – Lemegyek – jelentette be. – Látni akarom, hogy néz ki egy olyan fogás, ami egyszer adódik az életben.

A cirkálósok lezárták ugyan a területet, de egyikük éppen Francy Hereira volt. Összegyűltek vagy százan az ejtőakna körül, és Hereirának meg két amerikai cirkálós lánynak kellett őket kordában tartani. Metchnikovnak sikerült átvágni a tömegen és lenézni az akna peremén, mielőtt még az egyik lány elzavarta volna. Láttuk, amint egy másik ötkarperces feltárával beszélget. Közben egy-egy pletykafoszlány is a fülünkbe jutott:

– ...már félig halottak voltak. Elfogyott a vizük.

– Á, dehogy! Csak kimerültek. Rendbe fognak jönni...

– ...tízmillió dolláros jutalom legalább, és arra jön még a jogdíj!

Klara karon fogta Louise-t és húzni kezdte előre. Utánuk nyomultam a mögöttük támadt résben. – Nem tudja valaki, kinek a hajója volt? – kérdezte Klara.

Hereira fáradtan mosolygott a lányra, felém biccentett, majd így szólt: – Még nem tudjuk, Klara. Most vizsgálják át őket. Azt hiszem, minden rendben lesz velük.

– Mit találtak? – kiáltotta valaki mögülem.

– Műtárgyakat. Újabb fajtát, mindössze ennyit tudok.

– De Ötös volt, ugye? – kérdezte Klara.

Hereira rábólintott, aztán lenézett az aknába. – Jól van – mondta –, húzódjanak hátrább, cimborák. Most hoznak fel egy párat közülük.

Hátrább húzódtunk néhány angströmnyivel, de mindegy volt, mert úgysem a mi szintünkön szálltak ki. Elsőként egy nagyfejű tűnt fel a Trösztől, a nevére nem emlékszem, aztán jött egy kínai ór, utána egy kórházi köpenyes férfi egy ápolóval, aki arra ügyelt, hogy emez le ne essen a kábelről. Ismerős volt az arca, de a nevét nem tudtam. Az egyik búcsúpartyn találkoztam vele, de az is lehet, hogy többször összefutottunk már: apró, idősebb, fekete férfi volt, aki kétszer vagy háromszor járt előtte odakint, anélkül, hogy bármit is összehozott volna. A szeme nyitva volt és elég tisztán nézett, de végtelenül kimerültnek látszott. Meglepetés nélkül nézett az akna körüli tömegre, aztán eltűnt a szemünk előtt.

Félrepillantottam, s láttam, hogy Louise csendesen sír, becsukott szemmel. Klara fél karjával átölelve tartotta. Kihasználva a tömeg mozgását Klara mellé furakodtam és kérdően néztem rá. – Ez egy Ötös – mondta halkan. – A lánya Hármassal ment ki.

Tudtam, hogy Louise meghallotta, megpaskoltam hát a vállát, és ezt mondtam: – Sajnálom, Louise –, majd a tömegben nyíló rést kihasználva egészen az akna széléig mentem, és lenéztem.

Kaptam egy pillantást abból, hogy milyen lehet tíz- vagy húszmillió dollár. Egy hatszögletes, hícsí-fém-dobozokból álló rakást láttam. Az átmérője legfeljebb fél méter lehetett, a magassága még annyi se. Aztán Francy Hereira kérlelni kezdett: – Gyere már, Bob, lépj egy kicsit hátrább. – Hátrább léptem, s ebben a pillanatban újabb feltáró tűnt fel az

aknában kórházi köpenyben. Előttem ment el a kábelen, de nem vett észre, ami nem is csoda, hiszen csukva voltak a szemei. Én azonban jól láttam őt. Sheri volt az.

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: A3–7. Küldetésszám: 022D55. Személyzet: S. Rigney, E. Tsien, M. Sindler.

Repülési idő: 18 nap 0 óra. Pozíció: Xi Pegasi A környezete.

Összefoglaló: „Felbukkanás egy kisbolygó körüli szűk pályán, a helyi naptól kb. 9 CS. E.-re. A bolygót jég borítja. Az egyenlítő tájékáról hícsí sugárzást észleltünk. Rigney és Mary Sindler a sugárforrás közelében landolt, és némi nehézség árán – a terep hegyes – egy jégmentes, meleg területre ért, ahol egy fémkupolát talált. A kupola belsejében számos hícsí műtárgy volt, köztük két üres landolóval, ismeretlen rendeltetésű háztartási eszközökkel és egy fűtőspirállal. A kisebb tárgyak zömét sikerült átszállítanunk a hajóra. A fűtőspirált nem lehetett teljesen kikapcsolni, de sikerült minimálisra csökkenteni a teljesítményét, s így be tudtuk rakni a landolóba, s ott is maradt egészen a visszatérésig. Ennek ellenére Mary és Tsien kómában volt landoláskor az út közben elszenvedett súlyos dehidráció miatt.”

A Tröszt értékelése: A fűtőspirált analizáltuk és reprodukáltuk. A személyzet 3 000 000 dolláros jutalomban részesült a jogdíj terhére. A többi műtárgy analizálására nem került még sor. Jutalom: 25 000 dollár kilogrammonként, összesen 675 000 dollár értékben az esetleges jövőbeni hasznosítás terhére.

– Elég hülyén érzem magam – mondom Sigfridnek.

– Tehetek valamit annak érdekében, hogy ez ne így legyen?

– Azt, hogy megdöglesz. – Megőrlök! Tisztára átdekorálta az egész szobát mindenféle óvodai motívumokkal. És a legrosszabb az egészben maga Sigfrid. Anyapótlékot játszik itt nekem. Mellettem ül a matracon; nagy darab kitömött baba, akkora mint egy emberi lény, meleg, puha, olyasmi, mint egy szivaccsal tömött frottirtörülköző. Jó érzés, csak valahogy... – Azt hiszem, nem kéne úgy bánod velem, mint egy kisbabával – mondom fojtott hangon, arcom a törülközőfelébe nyomva.

– Nyugodj meg szépen, Robbie. Minden rendben van.

– Rendszerben hát, a nagy szart!

Szünetet tart, majd emlékeztet: – Az álmodról akartál mesélni nekem.

– Pfff.

– Igen, Robbie?

– Úgy értem, nincs igazán kedvem beszélni róla. Igaz is – teszem hozzá gyorsan, elhúzva számat a törülközőtől – miért ne tenném meg, amit akarsz? Sylviáról szolt, lényegében.

– Lényegében, Robbie?

– Hát az a helyzet, hogy nem egészen úgy nézett ki, mint ahogy valójában... nem is tudom, mintha öregebb lett volna, azt hiszem. Az az igazság, hogy már évek óta nem gondoltam rá. Mindketten kölykök voltunk még...

– Kérlek, Robbie, folytasd – mondja kis idő múlva.

Átölelem a karjaimmal és elégedetten nézek fel a cirkuszplakát-állatokkal és -bohócokkal tapétázott falra. Egyáltalán nem olyan ez az egész, mint azok a hálósobák, amelyekben gyerekkoromban aludtam, de Sigfrid épp eleget tud rólam ahhoz, hogy erre ne kelljen figyelmeztetnem.

– Beszélj az álomról, Robbie.

– Azt álmodtam, hogy a bányában dolgozunk. De igazából nem a tápanyagbánya volt az. Fizikailag, azt mondanám, inkább egy Ötös belsejéhez hasonlított, tudod egy olyan átjárói hajóéhoz. Sylvia egy olyan alagútfélében volt, ami onnan ment elfele, ahol álltam.

– Elment az alagút?

– Nem kell mindenbe valami szimbolizmust belemagyarázni, Sigfrid. Ismerem az ilyen vaginális meg az egyéb jelképeket. Amikor azt mondom, hogy „elment”, azt úgy értem, hogy az alagút ott kezdődött, ahol álltam és tőlem ellentétes irányban folytatódott. – Habozom egy pillanatig, majd elmondom neki a nehezét is: – Aztán beomlott az alagút, és Sylvia bentrekedt.

Felülök. – Ami nem stimmel, az az – magyarázom –, hogy ilyesmi igazából nem eshetett volna meg. Az ember csak olyankor fúrt alagutat, amikor robbanótöltetet akart elhelyezni a pala fel lazításához. Különben csupa ásás-lapátolás volt az egész bányászkodás. Sylvia normálisan soha nem kerülhetett volna ilyen helyzetbe a munkakörénél fogva.

– Nem hiszem, Robbie, hogy számítana, mi történhetett volna meg valójában és mi nem.

– Lehet, hogy igazad van. Akárhogy is, ott volt Sylvia a beomlott alagútban, csapdába zárva. Láttam, hogy megmozdul a palakupac. Nem is pala volt igazán. Valami laza anyag volt, s kezdte kiásni

magát. Azt gondoltam, hogy most már nem lesz semmi baja, lyukat fog ásni magának, hogy kijöj-
jön. Vártam, hogy mikor bújik már ki... csakhog-
y ő nem jött elő.

Sigfrid, ebben a micimackó reinkarnációjában,
melegen és várakozva fekszik a karjaimban. Jó
érzés őt a karjaimban tartani. Persze igazából nincs
is ott. Igazából sehol sincs, hacsak nem a központi
adattárban a Washington Heightson, ahol a nagy
gépeket tartják. Mindössze a távirányítású termi-
nálja van itt nyusziöltözékben.

– Van még más is, Robbie?

– Nem nagyon. Vagy ha van is, nem tartozik az
álomhoz. De... na igen, van egy érzésem. Úgy rém-
lik, mintha fejbe rúgtam volna Klarát, hogy ne
tudjon kijönni. Mintha attól féltem volna, hogy rám
szakad az alagút beomlatlan része.

– Hogy érted azt, hogy „úgy rémlik”, Rob?

– Úgy ahogy mondom. Ez nem volt része az
álomnak. Egyszerűen csak úgy éreztem... nem is
tudom...

Vár egy kicsit, aztán újabb megközelítéssel pró-
bálkozik. – Rob! Tudatában vagy annak, hogy a
név, amit az imént említettél, „Klara” volt, nem
pedig „Sylvia”?

– Komolyan? Furcsa. Vajon miért?

Szünetet tart, majd tovább noszogat. – És aztán
mi történt, Rob?

– Aztán felébredtem.

A hátamra fordulok, és felnézek a recézett csem-
pével burkolt és csillogó ötágú csillagokkal telera-
gasztott mennyezetre. – Ez minden – mondom,
majd társalgó hangnemben hozzáteszem: – Az az
érzésem, Sigfrid, hogy ez az egész nem vezet seho-
vá. Vagy igen?

– Ezt nemigen tudnám megmondani, Rob.

– Ha meg tudnád – mondom –, már rég kiszedtem volna belőled. – Még mindig megvan az S. Ya-tól kapott fecni, amit nagy becsben tartok, mert egyfajta biztonságot jelent számomra.

– Azt hiszem – mondja – van rá esély, hogy eljussunk valahová. Úgy értem, hogy van valami bent az elmédben, amire nem nagyon szeretsz gondolni, és ez az álom azzal a dologgal kapcsolatos.

– Úgy érted, hogy *Sylviával*? Te jó ég! Hiszen az *évekkel* ezelőtt volt.

– Az nem sokat számít, vagy igen?

– Te meg vagy örülve! Tisztára az idegeimre mész. – Elgondolkodom. – Nézd már! Kezdek mégbe jönni. Ez vajon mit jelent?

– Mit gondolsz, mit, Rob?

– Ha tudnám, nem kérdezném. Lássuk csak. Lehet, hogy ki akarok térni valami elől? Elfog a düh, mert közel jutottál valamihez?

– Kérlek, Rob, ne a folyamaton gondolkozz. Egyszerűen mondd el, hogy mit érzel.

– Büntudatot – vágom rá, anélkül hogy felfog-nám, mit is mondok.

– Miért van büntudatod?

– Azért mert... nem is tudom. – Megemelem a csuklóm, hogy az órára nézzek. Húsz perc van még hátra. Húsz perc alatt rengeteg minden történhet, és nincs kedvem arra gondolni, vajon akarom-e igazán, hogy Sigfrid felkavarja azt, ami bennem van. Különben is, délután be van tervezve egy duplikát party; jó esélyem van rá, hogy bejussak a döntőbe. Csak nem szabad eltolnom. Meg kell őriznem a koncentráló képességemet.

– Mi volna, Sigfrid, ha ma korábban fejeznénk be? – kérdezem.

– Miért van büntudatod, Rob?

– Nem is tudom. – Megsimogatom a nyuszi nya-

kát, és kuncogni kezdek. – Ez nagyon aranyos, Sigfrid, igaz, kellett egy kis idő, hogy megszokjam.

– Miért van büntudatod, Rob?

– Mert meggyilkoltam őt, te tökfej! – kiabálom.

– Úgy érted, hogy álmodban?

– Nem, hanem igazából! Kétszer.

Tudom, hogy nehezen lélegzem, és azt is, hogy ezt Sigfrid érzékelői is regisztrálják. Küzdök, hogy visszanyerjem az önuralmam, nehogy valami őrült ötlete támadjon. Átgondolom magamban még egyszer, amit az imént mondtam, hogy egy kicsit rendbe tegyem a dolgot. – Szóval nem öltem meg őt igazán. De megpróbáltam! Késsel mentem utána.

Sigfrid higgadtan, megnyugtatólag: – Igen, a kórtörténetedben az áll, hogy kés volt a kezvedben, amikor egyszer a barátnőddel verekedtél. Arról szó sincs, hogy kergetted volna.

– Akkor mi a nyavalyáért kasztliztak volna be, mi? Tiszta szerencse, hogy nem vágtam el a torkát.

– Használtad egyáltalán azt a kést ellene?

– Használni? Azt nem. Túl zabos voltam hozzá. A földhöz csaptam, aztán fölkeltem és adtam neki egyet.

– Ha csakugyan meg akartad volna ölni, nem a kést használtad volna inkább?

– Eh! – mondom, ámbár inkább „pfff”-nek hangzik. Ez az, amit néha úgy is írnak, hogy „pi-ha”. – Bárcsak ott lettél volna te is, Sigfrid. Talán le tudtad volna beszélni őket, hogy elvigyenek.

Az egész szeánsz kezd már nagyon kínossá válni. Mindig is tudtam, hogy nagy hiba az álmaimról beszélni neki. Állandóan kicsavarja őket. Felülök, bosszúsán nézem a hülye berendezést, amit Sigfrid az én épülesemre ötlött ki, aztán úgy döntök, adok neki egyet lendületből.

– Sigfrid – mondom – komputer létedre egész

klassz srác vagy, és intellektuális szempontból élvezem is ezeket a szeánszokat. De van egy érzésem, hogy elmentünk már addig, ameddig csak lehetett. Most már csak feleslegesen kavarsz fel bennem mindenféle régi fájdalmat. Komolyan mondom, nem tudom, mért hagyom, hogy ezt csináld velem.

– Az álmaid tele vannak fájdalommal, Bob.

– Akkor csak maradjanak is ott. Semmi kedvem hozzá, hogy megint azzal a régi szarral etessenek, mint annak idején az Intézetben. Lehet, hogy csak-ugyan ágyba akarok menni az anyámmal. Lehet, hogy tényleg gyűlölöm az apámat, mert meghalt és elhagyott. És akkor mi van?

– Tudom, Bob, hogy ezt szónoki kérdésnek szántad, de ahhoz, hogy ilyen dolgokkal bánni tudjunk, a felszínre kell hoznunk őket.

– Mért kéne? Hogy fájjanak?

– Hogy a belső fájdalom előjöhessen, oda, ahol már tudsz vele mit kezdeni.

– Talán mindenki jobban járna, ha hagynám, hadd fájjon csak az ott belül még egy kis darabig. Ahogy mondani szoktad, jól kompenzálom a fájdalmakat. Nem állítom én, hogy ez az egész teljesen haszontalan. Van úgy, Sigfrid, hogy amikor véget ér a szeánsz, valósággal megkönnyebbülök tőle. Úgy megyek el innen, hogy a fejem tele van új gondolatokkal, a nap ragyog a burán, a levegő tiszta, és mintha mindenki mosolyogna rám. Csak-hogy mostanában már nem így van. Mostanában nagyon fárasztónak és értelmetlennek találom az egészet, és arra szoktam gondolni, mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, szedem a sátorfámat.

– Azt mondanám, Bob, hogy ezt magadnak kell eldöntened. Rajtad áll a dolog, mint ahogy mindig is rajtad állt.

– Lehet, hogy így is teszek. – A vén ravasz megint kívár. Tudja, hogy nem fogok így dönteni, s időt akar adni, hogy erre magamtól is rájöjjenek. Végül megszólal:

– Bob? Miért mondtad, hogy kétszer gyilkoltad meg őt?

Mielőtt válaszolnék, az órámra pillantok. – Azt hiszem, csak egyszerű nyelvbtlás volt. Na de most már igazán mennem kell, Sigfrid.

Elbliccelem a regenerálódásra szánt időt a pihe-nőben, mert valójában nincs miből regenerálódnom. Ezen kívül már szeretnék is megszabadulni innen. Tőle és a hülye kérdéseitől. Játssza itt az okosat és a felsőbbrendűt, de mit is tudhat egy ilyen micimackó?

Jéghideg űrben a hícsík nyomán kúszva,
járva a csillagok égi rejtekét,
hícsí-fúrt csatornák vágatában bújva,
feltárva a bolygók hícsí-mart sebét,
bízunk s reménykedünk:
eltűnt kicsi hícsí, mégis meglelünk.

22

Aznap éjjel visszamentem a szobámba, de sokáig nem bírtam elaludni. Shicky korán felébresztett, hogy elmondja a fejleményeket. Mindössze három túlélő volt, és az alapjutalmukat már ki is hirdették: tizenhétmillió-ötszázötvenezer dollár, a majdani jogdíjak terhére.

Ettől aztán végképp kiment az álom a szememből. – Mire föl? – kérdeztem.

– Huszonhárom kilogramm műtárgyért – mondta. – Szervizkészletről beszélnek. Feltehetően hajóhoz való, mert egy landolóban találták a bolygó felszínén. De ha nem is szervizkészlet, az biztos, hogy valamilyen szerszámok.

– Szerszámok? – Fölkeltem, leráztam Shickyt, és lebattyogtam az alagúton a közös zuhanyig, miközben az agyam a szerszámokon járt. A szerszámok sok mindent jelenthetnek. Jelenthetik azt, hogy végre szét lehet majd szedni a hícsi hajók hajtóművét, anélkül, hogy minden felrobbanna körülötte. Jelenthetik azt, hogy megtudhatjuk, hogyan működnek a hajtóművek, és megépíthetjük a magunkéit. A szerszámok szinte bármit jelenthetnek, mindenekelőtt azonban egy tizenhétmillió-ötszázötvenezer dolláros készpénzjutalmat, nem számítva a jogdíjakat, s mindezt három felé osztva.

És az egyik rész akár az enyém is lehetett volna.

Az ember nehezen ver ki a fejéből egy 5 850 000 \$-os összeget (a jogdíjról nem is beszélve), ha közben arra gondol, hogy bezzeg, ha egy kicsit körültekintőbben választotta volna ki a barátnőjét, akkor most ez a dohány ott lapulhatna a zsebében. Áncigvácig, az kereken annyi mint hatmillió. Életkoromat és egészségi állapotomat figyelembe véve, már kevesebb mint a feléből előre kifizethetném a Teljes Orvosit, magyarán az összes vizsgálat, gyógykezelés és szövetpótlás, ami csak belém fér, mind ingyenben volna ameddig csak élek... ami megint csak legalább ötven évvel többet jelentene ezáltal. A másik hárommillió-párszázezerből vásárolhatnék magamnak néhány házat vagy lakást, egy előadói karriert (senkit nem kerestek annyira, mint éppen a sikeres feltárókat), állandó jövedelmet a PV-hirde-

tésekből, nőket, élelmet, kocsikat, utazást, nőket, hírnevet, nőket... és aztán, ha minden kötél szakad, még mindig ott van a jogdíj. Ennek az összegét már meg sem lehet becsülni. Minden attól függ, hogy a K+F népség mire megy a szerszámokkal. Pont a Sheri-féle leletek adták az Átjáró értelmét: ezek jelentették az aranyat tojó tyúkot a szivárvány túlsó végén.

Egy órámba került, míg leértem a kórházba; három alagútszakaszt és öt szintet jártam meg. Folyton meggondoltam magam, de aztán mindig újra neki-vágtam.

Mire sikerült kihessegetni az agyamból az irigységet (vagy legalábbis olyan mélyen elhantolni, hogy ne tűnjön fel) és jelentkezni a recepciónál, Sheri már aludt. – Bemehet hozzá – mondta az osztályos nővér.

– Nem akarom felébreszteni.

– Nem is tudná – mondta. – Persze azért ne erőltesse. Egyébként fogadhat látogatókat

Tizenkét ágyas szoba volt, háromemeletes ágyakkal. Sheri legalul feküdt. Ezen kívül három vagy négy ágyban volt még valaki, ketten közülük tejszínű műanyag függönnyel voltak elszigetelve, amin csak homályosan lehetett átlátni. Nem tudtam kik voltak azok. Sheri látszólag békésen feküdt, egyik karjával a feje alatt, szép szemei csukva voltak, s erős, gödörkés álla a csuklóján pihent. Két társa ugyanabban a szobában volt, egyik aludt, a másik egy holokép alatt ült, ami a Szaturnusz-gyűrűket ábrázolta. Egyszer-kétszer találkoztam már vele; kubai, vagy venezuelai, vagy valami efféle származék volt New Jerseyből. Csak arra emlékeztem, hogy Mannynek hívják. Cseverésztünk egy darabig, s aztán megígérte, hogy elmondja Sherinek, hogy nála jártam. A kórházból a kantinba indultam

egy pohár kávé inni, s közben Sheriéék útján járt az eszem.

Egy parányi, fagyott bolygó közelében bukkantak fel, jó messze attól a halványan pislogó, K-6-os, narancsvörös csillagtól, amelyik körül a bolygó keringett. Manny szerint még abban sem voltak biztosak, hogy érdemes, lesz-e egyáltalán landolni. A műszerek hícsífémsugárzást jeleztek ugyan, de elég gyengén, és a jelek szerint csaknem az egész sugárzás a szén-dioxid-hó által betemetett felszínről jött. Manny a pályán maradt, Sheri és a másik három leszállt. Találtak lent egy hícsi túrást, nagy nehezen megnyitották, és ahogy ez már lenni szokott, semmi sem volt odalent. Aztán leellenőriztek egy másik gyenge sugárforrást is, és akkor akadtak rá a kiszolgált landolóra. Robbantással kellett kinyitniuk, s eközben kettőjük úrruháján lyuk keletkezett; gondolom, túl közel voltak a robbanáshoz. Mire észbe kaptak, hogy baj van, már túl késő volt. Megfagytak. Sheri és a másik megpróbálták visszacipelni őket a landolóba, jól megszenvedtek velük, de a végén fel kellett adniuk. A másik még egyszer megjárta az utat az elhagyott landolóhoz, megtalálta a szerszámkészletet, és valahogy elcipelte a saját landolójukig. Ezután felszálltak, hátrahagyva a két szerencsétlent békés, fagyott állapotban. De így is túl sokáig voltak távol, s mire sikerült ismét dokkolniuk a pályán maradt úrhajón, valóságos fizikai roncsok voltak már. Nem volt világos előttem, hogy mi történt ezután, de valószínűleg nem tudták rendesen lezárni a landolót, s a levegőtartalék jelentős része kárba vészett; így aztán egészen hazáig szűkben voltak az oxigénnek. A férfi, aki Sherivel volt, rosszabbul járt, mint ő. Jó esély volt rá, hogy marandó agykárosodást szenvedett, s nem sok hasznát látja majd az 5 850 000 \$-nak. De Sheri, azt mondják,

teljesen rendbe fog jönni, mihelyt kiheveri az amúgy ártalmatlan kimerültséget...

Nem irigyeltem őket az útukért. Nem irigyeltem én őket, csakis a jutalomért, amit kaptak.

Fölkeltem, s szereztem még egy kávé a kantinból. Miközben a kávéval a folyosóra igyekeztem, ahol a borostyános ládák alatt volt egy pár pad is, ráeszméltem, hogy valami nem hagy nyugodni. Valami, ami az úttal függött össze. Azzal a ténnyel, hogy ez egy valódi nyertes futam volt, egyike minden idők legsikeresebb útjainak az Átjáró történetében...

A kávé poharastul-mindenestül a kantin előtti kukanyílásba löttem, és az irányt az iskolaterem felé vettem. Néhány perc kellett csak, hogy odaérjek. Senki mást nem találtam ott. Jó, hogy így volt, senkivel nem akartam egyelőre beszélni arról, ami felötlött bennem. Bepötyögtem az információkérést a P-fonba, s lehívtam Sheri hajójának pályadatait, amelyek természetesen bárki számára hozzáférhetőek voltak. Ezután lementem a gyakorlókabinba, mázlim volt megint, mert itt sem volt senki, és az adatokat beállítottam az úti cél választón. Természetesen azonnal jó szint kaptam; és amikor benyomtam a finomszabályzót, az egész műszerfal ragyogó rózsaszínűvé vált, kivéve oldalt a szivárványcsíkot.

A spektrum kék tartományában mindössze egyetlen fekete vonal volt látható.

Na, gondoltam magamban, ennyit Metchnikov elméletéről, ami a veszély előrejelzését illeti. A küldetésben a személyzet negyven százaléka odaveszett, márpedig ez az én felfogásom szerint kimerítette a veszélyesség fogalmát, ugyanakkor Metchnikov elmélete hat vagy hét ilyen sávot feleltet meg az igazán meredek dolgoknak.

És most lássuk a sárgát!

Metchnikov szerint annál kifizetődőbb az út anyagilag, minél több fényes sáv van a sárgában.

Csakhogyn ebben az esetben a sárga egy árva fényes csíkot sem tartalmazott. Két vastag fekete „abszorpció” vonal, semmi több.

Kikapcsoltam a célválasztót, és hátradőltem a széken. Szóval a hatalmas elmék vajúdása megint csak egy kisegér megszületéséhez vezetett: a biztonság jeleként értelmezett dolog egyáltalán nem jelentette azt, hogy biztonságban vagy, és amit az eredményesség ígéretének véltek, annak semmi köze nem volt ehhez a mostani küldetéshez, ami több mint egy év távlatában az első igazán nagy fogást csinálta.

Vissza a startvonalhoz a teljes bizonytalanságba.

A következő néhány napot jobbára magamban töltöttem el.

Azt mondják, az Átjáró belsejében nyolcszáz kilométernyi alagút húzódik. Az ember el sem hinné, hogy ennyi elfér egy ilyen kis szikladarabban, ami átlósan sem nagyobb tíz kilométernél. És az Átjáró légtere még így is mindössze két százalék körül van; a többi tömör szikla. Jó sokat végignéztam abból a nyolcszáz kilométerből.

Nem rekesztettem ki magam teljesen az emberi közösségből, egyszerűen csak nem kerestem a társaságot. Időnként találkoztam Klarával. Shickyvel is kóboroltam néha, amikor nem volt szolgálatban, bár ez fárasztó volt számára. Volt hogy magamban mászkáltam, máskor meg alkalmi ismerősökkel, és néha turistacsoportok nyomába szegődtem. Az idegenvezetők ismertek már és nem volt ellenükre, hogy rajtuk lógok (elvégre én már jártam *odakint!*, még akkor is, ha nem viseltem karperecet), egészen

A NEUTRONCSILLAGOKRÓL

Dr. Asmenion: Namármost, adva van egy csillag, amelyik elhasználta az üzemanyagát, s ennél fogva magába roskad. Amikor azt mondom, hogy „magába roskad”, az alatt azt értem, hogy ez az egész, ami eredetileg akkora tömegű és térfogatú volt, mint mondjuk a Nap, egy akkora golyóbissá préselődik össze, aminek jó ha tíz kilométer az átmérője. És ez bizony nagy sűrűséget jelent. Ha például Susie-nek az orra itt neutroncsillag materiából volna, többet nyomna, mint az egész Átjáró.

Kérdés: Lehet, hogy még nálad is többet, Yuri?

Dr. Asmenion: Az órán nem viccelünk kérem. A tanerők érzékenyek az ilyesmire. Na mindegy, a lényeg az, hogy a megbízható, közeli felvételek sokat érnének egy ilyen neutroncsillagról, de senkinek sem ajánlanám, hogy a landolóból próbálja elkészíteni őket. Ehhez teljes páncélatú Ötös szükségeltetik, de még akkor sem igen mennék közelebb egy tized CS. E.-nél. És nem árt az óvatosság. Úgy nézhet ki a dolog, mintha az ember még közelebb tudna menni, de a gravitációs nyírás igen kemény. Nem csoda, hisz gyakorlatilag pontforrásról van szó. Ennél meredekebb gravitációs gradienssel már csak egy fekete lyuk szomszédságában találkozhat az ember, amitől viszont az Isten óvjon mindenkit.

addig, míg eszükbe nem jutott, hátha magam is idegenvezető szeretnék lenni. Azután már nem voltak annyira barátságosak velem.

És igazuk volt. Csakugyan foglalkoztatott a gondolat. Előbb vagy utóbb csinálnom kellett valamit: vagy ismét kihajózni, vagy pedig hazamenni; ha pedig egyiket sem akarom a két egyformán ijesztő alternatíva közül, akkor legalább annyi pénzt kell összekaparnom, hogy megtűrjenek az Átjárón.

Amikor Sheri kijött a kórházból, hatalmas partyt rendeztünk a tiszteletére, egyfajta kombinációját az isten-hozott-Sherinek, az engedd-meg-hogy-gratuláljunknak és az ég-áldjonnak, ugyanis másnap már vissza is akart térni a Földre. Bizonytalanul állt még a lábán, de vidám volt, és jöllehet táncolni nem akart velem, fél óráig tartott átölelve odakinn a folyosón, ahol ültünk, azt bizonygatva, hogy mennyire fogok hiányozni neki. Egészen berúgtam. Kihasztnáltam a lehetőséget, hogy ingyen volt a szesz. Sheri és a kubai haverja rendezték a számlát. Ami azt illeti, olyan részeg lettem, hogy el sem búcsúztam Sheritől, mert ki kellett mennem a végébe taccsolni. Akármilyen részeg voltam is, átéreztem a veszteséget; valódi skóciai skót whisky volt bennem, Gleneagle, nem az a helyileg gyártott fehér villám, amit isten tudja, hogy miből párolnak.

A rókázástól aztán kitisztult a fejem. Kijöttem a végéből, nekitámaszkodtam a falnak, arcomat a borostyán közé rejtve. Nehezen lélegeztem, de lassacskán sikerült annyi oxigént pumpálni a vérembe, hogy felismerjem a mellettem álló Francy Hereirát. Még szóltam is neki: – Helló, Francy.

Mentegetőzve vigyorgott: – Ez a szag! Egy kicsit túl erős nekem.

– Sajnálom – mondtam sértődötten, mire meglepődve nézett rám.

– Ja, nem, dehogy! Úgy értem odabenn. Nem mondom, elég bűdös van a cirkálón is, de valahányszor az Átjáróra jövök, azon jár az eszem, hogyan lehet itt élni. Na és ami odabent volt a szobákban! Pffú!

– Nem szívtam mellre – veregettem meg a vállát nagystíluén. – El kell búcsúznom Sheritől.

– Elment már, Bob. Nagyon elfáradt. Visszavitték a kórházba.

– Ebben az esetben – mondtam – csak tőled fogok elbúcsúzni. Jó éjszakát. – Meghajoltam előtte, majd nekilódultam az alagútnak. Nehéz a részegnek a csaknem zéró gravitációban. Jól jönne az a száz masszív kiló, hogy leszorítsa az embert a talajra. Abból, amit később meséltek nekem, megtudtam, hogy lerántottam a falról egy megpakolt borostyántartót, s a másnap reggeli fejfájásból az is világossá vált előttem, hogy alaposan belevertem valamibe a kobakom. Valamibe, ami elég kemény volt ahhoz, hogy akkora lilás emléket hagyjon rajtam, mint a fülem. Arra eszméltem, hogy Francy jön mögöttem, és segít navigálni. Már félúton jártunk hazafelé, amikor észrevettem, hogy valaki más is jön velem a másik karomat fogva. Odanéztem: Klara volt az. Csak a leghalványabb emlékeim vannak arról, hogy valahogy sikerült ágyba dugniuk. Másnap reggel elkeserítő macskajajjal ébredve, csodálkozva tapasztaltam, hogy Klara is mellettem fekszik.

Amennyire csak tudtam, észrevétlenül felkeltem és a fürdőszoba felé vettem az irányt, erős vágyat érezve arra, hogy rókázzak még egy kicsit. A művelet elég sokáig tartott. Befejezésül ismét lezuhanyoztam, immár másodszor az utóbbi négy napban, ami pénzügyi helyzetemre való tekintettel őrült fényűzésnek számított. Ettől aztán egy kicsit jobban éreztem magam. Mire visszaértem a szobámba, Klara már fent volt, hozott egy teát, valószínűleg Shickytól, és rám várt.

– Köszönöm – mondtam, és így is éreztem. Végtelenül ki voltam száradva.

– Csak lassan, kortyonként, öreg harcos – figyelmeztetett aggódva, ámbár magamtól is volt annyi eszem, hogy ne erőltessek egyszerre túl sokat a gyomromba. Sikerült két nyeletet meginnom, aztán

ismét végignyúltam a függőágyon, de ekkorra már elég biztosra vettem, hogy feltehetőleg életben maradok.

– Nem számítottam rá, hogy itt talállak – mondtam.

– Az a helyzet, hogy eléggé... hmm... követelőző voltál – mondta. – Nem voltál éppen csúcsformában, de borzasztóan igyekeztél.

– Ne haragudj.

Átnyúlt hozzám, és megszorította a lábam fejét. – Nyugi, nincs miért. Különben hogy érezted magad tegnap?

– Egész jól. Jó party volt. Úgy rémlik, te nem voltál ott. Vagy igen?

Vállat vont. – Későn értem oda. Ami azt illeti, nem is hívtak.

Nem szóltam semmit. Tudatában voltam annak, hogy Klara és Sheri nincsenek valami jóban, s feltételeztem, hogy ez miattam volt így. Klara, a gondolataimban olvasva, ezt mondta: – Soha ki nem állhattam a Skorpiókat, különösen az olyan kialakulatlan típusokat, akiknek az a ronda nagy állkapcsuk van. Nincs egy intelligens vagy emelkedett gondolatuk. – Aztán az igazság kedvéért még hozzátette: – Hanem azt meg kell hagyni, kurázsija van a csajnak.

– Nincs most kedvem ilyesmin vitatkozni – mondtam.

– Nem vitának szántam, Bob – mondta, s fölém hajolva ringatni kezdte a fejem. Édes illata volt és nőies; bizonyos körülmények között ki is lettem volna vele békülve, de most nem egészen erre vágytam.

– Hé! – mondtam. – Hát a mósuszillat hová lett?

– Micsoda?

– Csak az – mondtam hirtelen felfedezve a már jó

ideje igaz dolgot –, hogy régebben sokat parfümözted magad. Ha jól emlékszem, ez tűnt fel rajtad legelőször. – Eszembe jutott Francy Hereira megjegyzése az átjárószagról, s akkor jöttem rá, hogy már régóta nem éreztem Klarát igazán jó illatúnak.

– Bobicica, kötekedni akarsz velem?

– Egyáltalán nem. Csak kíváncsi vagyok. Mióta nem használsz parfümöt?

Vállat vont, de nem felelt, hacsak nem tekintjük válasznak azt, ha valaki csúnyán néz a másikra. Számomra éppen elég válasz volt ez is, hisz épp elégszer mondtam neki, mennyire szeretem azt a parfümöt. – Tényleg, mire mentél a pszichiátereddel? – kérdeztem, hogy másra tereljem a szót. Semmi javulást nem láttam rajta.

– Gondolom elég rohadtul érzed magad a fejseb miatt – mondta Klara minden melegség nélkül. – Jobb, ha most hazamegyek.

– Na, ne! – erősködtem. – Igazán érdekel, hogy haladsz. – Egy szót se szólt ugyan róla, de tudtam, hogy feliratkozott a kezelésre. A jelek szerint két vagy három órát töltött el naponta a pasassal. Már úgy értem, hogy a géppel. Úgy döntött ugyanis, ezt is tudtam, hogy kipróbálja a Tröszt számítógépes szolgálatát.

– Túrhetően – mondta kitérőleg.

– Megszabadultál már az apakomplexusodtól? – érdeklődtem.

– Bob – kérdezett vissza – sose jutott még eszedbe, hogy esetleg neked sem ártana egy kis segítség?

– Furcsa, hogy ezt kérded. A minap Louise Forehand is éppen ezt kérdezte tőlem.

– Nincs ebben semmi furcsa. Gondolkodj rajta. Akkor viszlát.

Miután elment, hátrahajtottam a fejem és be-

csuktam a szemem. Még hogy pszichiáterhez menjek! Sokra mennék vele! Nem kéne nekem más, csak egy szerencsés fogás. Olyan mint Sherié...

És ehhez mindössze annyi kéne, hogy legyen elég vér a pucámban egy újabb útra feliratkozni.

Csakhogy, úgy látszott, eléggé híján voltam az effajta vérnek.

Az idő szaladt, ha meg nem, akkor agyonütöttem. Az egyik nap éppen azzal kezdtem agyonütni, hogy elmentem a múzeumba. Akkorára már elkészült a holodiszk Sheriéék összes leletéről. Kétszer-

AZ IMALEGYEZŐKRŐL

Kérdés: Nem beszélt még nekünk a hícsi imalegyezőről, pedig ezekből többet látunk, mint bármi másból.

Hegramet professzor: Mit akar róluk hallani, Susie?

Kérdés: Nos, azt magam is tudom, hogy hogy néznek ki. Amolyan összetekert fagyalttölcsérszerű dolgok, valami kristályból. Mindenféle színű kristályból. Ha az ember helyesen fogja őket, és megnyomja a hüvelykujjával, akkor szétnyílnak, akár egy legyező.

Hegramet professzor: Épp ennyit tudok róluk én is. Analizáltuk őket, akárcsak a tűzgyöngyöket és a vérgémántokat. De hogy mire való, azt ne is kérdezze tőlem. Nem hiszem, hogy a hícsik legyezték volna magukat velük és azt sem, hogy imádkoztak volna; a nevet a szuvenírárusok ragasztották rájuk. A hícsik mindenütt szerteszét hagyták őket, még ott is, ahol minden mást eltakarítottak. Feltételezem, hogy volt valami szándékuk vele, de hogy mi, arról fogalmam sincs. Annyit ígérhetek, hogy ha egyszer rájövök az okára, elárulom maguknak is.

háromszor is lejátszottam a holodiszket, csak azért, hogy lássam, hogy is néz ki tizenhétmillió-ötszázötvenezer dollár. Jobbára úgy nézett ki, mint egy rakás szemét, ami a kutyát sem érdekeli. Ezt akkor éreztem így, amikor egyesével mutatták a darabokat. Volt vagy tíz apró imalegyező, ami azt bizonyította, hogy a hícsík még egy kerékjavító készlethez is szívesen mellékeltek néhány műalkotást. Ez a készlet vagy mi, többek között néhány három élű csavarhúzófélét tartalmazott hajlékony markolattal, aztán egy pár racsnis kulcshoz hasonló dolgot, amit valami puha anyagból készítettek, aztán néhány elektromos tesztelőnek tűnő holmit, meg egy csomó olyan dolgot, ami semmihez sem hasonlított. Egyesével szétterítve elég szedett-vedettnek tűnt az egész kollekció, de ahogy egymásba és a készlethez tartozó lapos, negatív belésű dobozaikba illettek, az maga volt a gazdaságos helykihasználás csodája. Tizenhétmillió-ötszázötvenezer dollár, és ha Sherivel maradtam volna, egyike lehetnék magam is a részvényeseknek.

Vagy a hulláknak.

Beállítottam Klarához, és egy darabig vártam rá, de csak nem jött haza, pedig nem a kezelés szokásos időpontját választottam. Az is igaz, hogy lassan már nem nagyon tartottam számon a programjait. Talált magának egy másik kölyköt, akivel anyáskodhatott, amikor a szülei nem értek rá; egy néger kislányt, olyan négyéves formát, akinek az anyja asztrofizikus volt, az apja pedig exobiológus. Hogy aztán még mi mást talált ki Klara, hogy elfoglalja magát, abban nem voltam biztos.

A szobám felé tartottam, amikor Louise Forehand kinézett az ajtaján. – Bob – mondta izgatottan a szobámba lépve –, nem tudsz valami nagyobb kockázati jutalomról, amit mostanában fognak kitűzni?

Helyet csináltam neki a matracon.

– Én? Nem. Honnan tudnék? – Sápadt, izmos arca, ki tudja miért, feszültebbnek látszott, mint máskor.

– Gondoltam, hátha hallottál valamit. Például Dane Metchnikovtól. Tudom, hogy jóban vagytok, és láttam őt egyszer Klarával beszélgetni az iskola-teremben. – Nem válaszoltam, nem tudtam, mit is mondjak. – Beszélük, hogy rövidesen indítanak egy tudományos expedíciót, ami elég rázósnak ígérkezik. Szeretnék rá feliratkozni.

Átöleltem a vállát. – Mi baj van, Louise?

– Willát halottnak nyilvánították. – Sírni kezdett.

Átölelve tartottam egy darabig, hagytam, hadd sírja ki magát. Vigasztaltam volna, ha tudtam volna hogy, de miféle vigaszt lehet ilyenkor nyújtani? Egy idő után felkeltem, s kutatni kezdtem a szekrényben, hátha maradt még egy kis fű abból, amit Klara hagyott ott néhány napja. Megtaláltam, rágyújtottam, és odaadtam neki.

Louise hosszan, mélyen szippantott belőle, és jó sokáig visszatartotta a lélegzetét. – Willa meghalt, Bob – fújta ki végre a füstöt. – Túl volt már a síráson, szomorú volt, de nyugodt; még a nyak- és hátizmai is végig el voltak lazulva a gerince mentén.

– Még visszajöhet, Louise.

Megrázta a fejét. – Ő már nem. A Tröszt elvesztettnek nyilvánította a hajójukat. A *hajó*, az még visszajöhet talán. De Willát már nem hozza vissza élve. Az utolsó fejadagoknak két hete kellett elfogyniuk. – Egy pillanatig üresen bámult maga elé, aztán felsóhajtott, és még egyszer megszívta a füves cigit. – Bárcsak itt volna Sess – mondta. Hátradőlt és nyújtózkodni kezdett; tenyeremmel éreztem izmai játékát.

Hatott rá a drog, jól látszott rajta, s rám is, éreztem. Ez nem az a közönséges, átjárói ablakban növesztett cucc volt, amit a borostyán közt szoktak becsempészni. Klara valódi nápolyi vöröset szerzett az egyik cirkálós fiútól, amit a Vezúv hegyoldalain természetnek a szőlősorok árnyékában, ott, ahol a Lacrimae Cristi bor szőlője is terem. Louise felém fordult, és állát a nyakamba fészkelte. – Nagyon szeretem a családomat – mondta egészen nyugodtan. – Jó lett volna végre összejönni a szerencsével. Egy kicsi most már igazán ránk fért volna.

– Nyugodj meg, kedves – mondtam, számat a hajába fészkelve. A hajától a füléhez vitt az út, onnan az ajkához, és fokról fokra szeretkezés lett a dologból; időtlen, gyengéd, kábult szeretkezés. Az egész olyan békés volt és nyugodt: Louise jó volt: nem mohó, de mindent befogadó. A Klarával töltött ideges hónapok után olyan volt ez, mint a jó hazai koszt, hosszú távollét után. A végén rám mosolygott, megcsókolt, és elfordult tőlem. Csendben volt nagyon, és egyenletesen lélegzett. Hosszú ideig csöndesen feküdt, egyszer csak éreztem, nedvesedik a csuklóm, abból tudtam csak meg, hogy megint sírni kezdett.

– Ne haragudj, Bob – mondta, amikor simogatni kezdtem –, de egyszerűen soha nem volt szerencsénk. Egyszer meg tudok békélni ezzel a ténnyel, máskor meg nem. Most épp egy ilyen máskor van, a rosszabbak közül.

– Meglátod, jobb is lesz még.

– Nem hiszem. Nem tudok hinni benne.

– De hisz ide is eljutottál, nem? Már ez is elég nagy szerencse.

Egészen ki kellett tekernie magát, hogy az arcomba nézhessen. Fürkésző tekintete végigpásztázott. Tovább folytattam: – Gondold csak meg, hány

milliárd ember adná oda a fél heréjét azért, hogy itt lehessen.

Louise halkán megszólalt: – Bob... – mondta, de elakadt. Beszélni kezdtem, de a kezét az ajkamra tette. – Bob – folytatta –, tudod te, hogy hogy jutottunk el ide?

– Hát persze. Sess eladta a légtestet.

– Többe került ez annál. Az a járgány alig hozott többet százezernél. Ennyi pedig még egyikünk számára sem lett volna elég. A pénzt Hattól kaptuk.

– A fiadtól? Attól, aki meghalt?

– Hatnek agydaganata volt – mondta tovább. – Időben fedezték fel, vagy legalábbis majdnem időben. Még operálható lett volna. Élhetett volna még... hja, nem is tudom... legalább tíz évet. Egy kicsit megkavarták volna, az igaz. A tumor hatással volt a beszédközpontjára és az izomkoordinációjára is. De még most is élhetne. Csakhogy... – Elvette a kezét a mellkasomról, hogy végigsimítsa vele az arcát, de nem sírt. – Nem akarta, hogy a járgányért kapott pénzt a kezelésére fordítsuk. Epp hogy elég lett volna a műtetre, és aztán megint ott álltunk volna egy cent nélkül. Úgyhogy végül is az lett, hogy eladta magát. Igen, Bob, eladta minden testrészét. Nemcsak a fél heréjét. Minden porcikáját. Első osztályú, északi, hím, huszonkét éves testrészek voltak azok, nagy csomó pénzt értek együtt. Átírat-ta magát az orvosokra, és azok aztán... hogy is szokták mondani?... szépen elaltatták őt. Azóta már legalább egy tucat idegenben lehetnek beültetve Hat testrészei. Mindent eladtak transzplantációnak, mi pedig megkaptuk a pénzt. Közel egymillió dollárt. Abból jöttünk ide, és még maradt is valami. Szóval, Bob, innen van a mi szerencsénk.

– Sajnálom – mondtam.

– Mit sajnálsz? Egyszerűen sosincs szerencsénk.

Hat halott. Willa halott. Isten tudja, hol jár a férjem meg az egy szem hátramaradt kölykünk. Én meg itt vagyok, pedig, Bob, sokszor tiszta szívemből azt kívánom, bárcsak halott lennék én is.

Otthagytam Louise-t az ágyamban aludni és legyalogoltam a Centrál Parkba. Fölhívtam Klara lakását, kisült, hogy nincs otthon, mire üzenetet hagytam neki, hogy hol vagyok, majd a következő órát vagy másfelet hanyatt fekve töltöttem, elnézve hogy érik az eper a fán. Senki más nem volt ott, csak egy pár turista, aki gyorsan körül akart nézni, mielőtt elmegy a hajója. Nem sokat izgattak, azt se vettem észre, hogy mikor távoztak. Sajnáltam Louise-t meg az egész családját, de legjobban magamat sajnáltam. Nekik nem volt szerencsájuk, de amim nekem nem volt, az még sokkal jobban fájt: hiányzott belőlem a bátorság, hogy kipróbáljam, engem vajon hová vezet a szerencsém. A beteg társadalmak úgy facsarják ki a kalandkeresőket, mint prés a törkölyt. No persze a törkölynek nem sok fogalma van az összefüggésről. Azt hiszem, így lehettek ezzel Columbus matrózai is, meg a pionírok, akik ekhós szekérrel hajtottak keresztül a komancsok területén. Ezek is éppoly eszméletlenül féltek, biztos, mint én, csakhogy más választásuk nem volt. Mint ahogy nekem se. Te jó isten, hogy én mennyire be voltam gazolva!...

Hangokat hallottam. Egy gyereket, és egy könnyed, halk nevetést, ami Klaráé volt. Felültem.

– Helló, Bob – mondta, ahogy előttem állt, kezét egy apró, néger kislány fején tartva, akinek a tincesi párhuzamos sorokba rendeződtek, akár a csutkán a kukoricaszemek.

– Ez itt Watty.

– Helló, Watty.

A hangom még számomra is hamisan csengett. Klara végigmért és megkérdezte: – Mi bajod van?

Nem lettem volna képes egyetlen mondattal megválaszolni a kérdést, így csak az egyik összetevőt neveztem meg: – Willa Forehandet halottnak nyilvánították.

Klara bólintott, de nem szólt semmit. – Klara – csipogta Watty – dobdd ide a labdát. – Klara odadobta neki, ő elkapta, aztán megint visszadobta; mind ezt az Átjáró adagio ütemében.

– Louise olyan hajóval akar kimenni – mondtam –, amire kockázati prémiumot tűztek ki. Azt hiszem, azt szeretné, ha én is, te is jelentkezni és magunkkal vinnénk őt is.

– Nocsak!

– Mit szölsz hozzá? Nem kaptál valami fülest Dane-től?

– Nem én! Nem találkoztam én Dane-nel... nem is tudom, mióta. Különben is, ma reggel hajózott ki egy Egyessel.

– Nem is tartott búcsúpartyt! – méltatlankodtam meglepődve.

Klara összehúzta a száját.

– Hé, miszter! – kiáltotta a kislány. – Kapja el. – Az elhajított labda olyan lassan szállt, mint egy meleg levegővel töltött léghajó, és még így is alig tudtam elkapni. Valami más járt az eszemben. Koncentrálnom kellett, hogy vissza tudjam dobni a labdát.

Egy perc múlva Klara megszólalt. – Bob! Ne haragudj rám. Rossz hangulatban voltam.

– Jól van – mondtam, de közben szüntelenül járt az agyam.

– Nehéz napokat éltünk át, Bob – mondta békítőleg. – Nem akarok utálatos lenni veled. Én... én hoztam neked valamit.

Körülnéztem, Klara megfogta a kezem, és rácsúsztatott valamit; fel egészen a csuklómra. Pilóta karperec volt, hícsi fémből, testvérek között is megért ötszáz dollárt. Magamtól nem vettem volna ilyet, mert nem volt rá pénzem. Csak néztem a karperecet, és közben azon törtem a fejem, hogy mit is mondjak.

– Bob?

– Tessék?

A hangjából türelmetlenség érződött. – Illik azt mondani ilyenkor, hogy köszönöm.

– Az is illene, hogy őszintén válaszoljanak az ember kérdéseire. Nem úgy, mint te. Azt mondtad, hogy nem találkoztál Metchnikovval, és közben tegnap este is vele voltál.

Erre fellobbant: – Te kémkedtél utánam!

– Te pedig hazudtál nekem.

– Bob! Vedd tudomásul, hogy nem vagyok a tulajdonod. Dane emberi lény és jó barát.

– Az hát, jó barát! – vakkantottam oda. Metchnikovot aztán akárminek lehetett nevezni, csak barát-nak nem. A pusztá gondolat, hogy Klara vele volt, elég volt ahhoz, hogy az ágyékom zsibalyogni kezdjen. Kellemetlen érzés volt, mert nem tudtam azonosítani. Nemcsak harag volt benne, és nem is csak féltékenység. Volt egy olyan összetevője, ami makacsul rejtve maradt. Tudtam, hogy nincs benne logika, s mégis azon kaptam magam, hogy szinte vinnyogva mondom: – De hát én mutattalak be neki!

– Ettől még nem lettem a tulajdonod! Na jó – vicsorgott Klara – mondjuk, hogy lefeküdtem vele néhányszor. Ez még nem változtatja meg azt, hogy hogy érzek irántad.

– De azt igen, hogy *én* hogy érzek *te*irántad.

Hitetlenkedve meredt rám. – Van pofád ezzel

jönni?! Mikor a szagodból érezni, hogy épp most voltál együtt valami olcsó luvnyával?

Ez váratlanul ért. – Nem volt abban semmi olcsó. Egyszerűen vigaszt nyújtottam valakinek, aki rá-szorult.

Elnevette magát. Kellemetlenül hangzott; a harag senkinek sem áll jól. – Szóval Louise Forehand. Tudod-e, hogy kurválkodással jutott fel ide?

A kislány, labdával a kezében, minket bámult. Tudtam, hogy ijesztőek vagyunk számára. Megpróbáltam a hangom megfeszíteni, hogy ne csorduljon ki a gyűlölet belőle: – Nem fogom túrni, hogy hülyének nézz.

– Áh! – mondta kifejezhetetlen undorral, s már fordult is, hogy faképnél hagyjon. Utána nyúltam, meg akartam érinteni, de ő zokogva megütött, olyan erősen, ahogy csak bírt. Az ütés a vállamat érte.

Ez hiba volt.

Ez mindig hiba. Nem arról van szó, hogy mi ésszerű vagy indokolt és mi nem, hanem a jelzések-ről. Helytelen jelzést küldött felém. A farkasok nem ölik egymást halomra. Ennek az az egyszerű oka, hogy a kisebb és gyengébb mindig megadja magát. Hanyatt fordul, odatartja a torkát, és a mancsait felemelve jelzi, hogy vesztett. Amikor ez megtörténik, a nyertes fizikailag képtelenné válik a további támadásra. Ha nem így volna, ma már nem élne egy farkas sem. Ugyanez az oka annak, hogy a férfiak nem ölik meg a nőket, vagy nem verik őket agyon! Képtelenek rá. Akármennyire is meg szeretné ütni a férfi a nőt, a belső gépezete vétót mond rá. De ha a nő elköveti azt a hibát, hogy rossz jelzést küld felé azáltal, hogy ő üt először...

Tiszta erővel behúztam neki vagy ötször. Nem néztem, hogy a mellét, az arcát vagy a hasát talá-

lom-e el. Zokogva bukott a földre. Fölé térdeltem, fél kézzel megemeltem, és abszolút hideg fejjel adtam neki még két pofont. Úgy játszódtott le az egész, annyira elkerülhetetlenül, mintha maga az isten adta volna hozzá a koreográfiát; ugyanakkor úgy éreztem, alig kapok levegőt, mintha csak lassú futásban másztam volna meg egy hegyet előtte. A vér a fülemben dobolt. Mindent vörös színben láttam.

Végül távoli, vinnyogó sírásra eszméltem.

Felnéztem, s megláttam a kislányt, Wattyt, amint tátott szájjal mered rám, s könnyek gördülnek végig széles, bíborfekete arcán. Közelíteni próbáltam hozzá, hogy megnyugtassam, de felvisított, és beszaladt a szőlőlugas mögé.

Klara felé fordultam, aki épp akkor ült fel. Nem nézett rám. A tenyerét a szájára tapasztotta, aztán elvette a kezét, és hitetlenkedve nézett benne valamit: egy fog volt az.

Nem szóltam semmit. Nem tudtam, mit is mondhatnék, és nem hittem, hogy bármit is ki tudnék találni. Sarkon fordultam és távoztam.

Nem emlékszem pontosan, hogy a következő néhány órában mit csináltam.

Nem aludtam, pedig fizikailag kimerült voltam. Egy ideig a szobámban üldögéltem a fiókos szekrény tetején. Aztán megint elmentem hazulról. Emlékszem, valakivel arról beszélgettem, milyen kalandos és izgalmas a feltáró élete. Azt hiszem, egy bókászó turista volt az illető egy vénuszi hajóról. Arra is emlékszem, hogy a kantinban ettem valamit. És mindezek közben ugyanarra a dologra gondoltam: az előbb meg akartam ölni Klarát. Mindvégig bennem volt az a felgyülemlett düh, és még csak nem is tudtam róla (mert nem engedtem, hogy tudjak), egészen addig, míg ő maga meg nem húzta a ravaszt.

Nem voltam benne biztos, hogy valaha is megbocsát. Abban sem, hogy meg kéne-e neki vajon, sőt még abban sem, hogy én magam szeretném-e, ha megbocsátana. El sem tudtam képzelni, hogy egyszer még egymás szeretői legyünk. A végén már csak egy dologban voltam biztos, abban, hogy bocsánatot akarok kérni tőle.

Csakhogy Klara nem volt a szobájában. Csak egy fiatal, kövér néger nőt találtam ott, aki tragikus

TRÖSZTJELENTÉS: 37. CIKLUS

Ezen időszak alatt 74 hajó tért vissza a startolók közül, összesen 216 főnyi személyzettel. További 20 hajót eltűntnek nyilvánítottak, összesen 54 főnyi személyzettel. Ezen felül 19 fő pusztult el, illetve halt bele sérüléseibe, jöllehet a hajók maguk visszatértek. Három visszatért hajó annyira megsérült, hogy kijavításuk reménytelen.

Jelentett landolások száma: 19. Az átvizsgált bolygók közül ötön volt mikroszkopikus vagy annál magasabb rendű élet; az egyiken összetett növényi, illetve állati szervezeteket találtak, de egy bolygón sem volt intelligens élet.

Műtárgyak: A szokásos hícsi készülékek újabb példányai kerültek elő. Egyéb forrásból származó műtárgyakra nem akadtak. Korábban ismeretlen hícsi műtárgyak nincsenek.

Minták: 145 kémiai, illetve ásványminta. Egyik sem bizonyult elég értékesnek ahhoz, hogy a kitermelést rentábilissá tegye. 31 szerves élő minta. Hármat ezek közül veszélyesnek ítélték, és még az űrben megsemmisítettek. Egyik sem jelent kiaknázható értéket.

Tudományos jutalmak az időszak alatt: 8 754 500 \$.

Egyéb készpénzjutalmak az időszakban tett felfedezések alapján (a tudományos jutalmak nélkül): 0.

Az Átjárót kilépés vagy szabadságolás miatt elhagyó személyek száma az időszakban: 151. Elveszett és elpusztult: 75 (közülük 2 a landolóval való ismerkedés során pusztult el). Egészségi szempontból alkalmatlan az év végén: 84. Teljes létszámvesztés: 310.

Az időszak alatt érkezett személyek száma: 415. A szolgálatba visszatért: 66. Az időszak alatti bruttó létszámnövekedés: 481. Nettó létszámnyeresség: 171.

arckifejezéssel ruhákat válogatott. Amikor Klara után érdeklődtem, sírva fakadt. – Elment – hüppögte az asszony.

– El?

– Jaj, olyan borzalmasan nézett ki. Valaki összeverhette szegényt. Visszahozta Wattyt, és azt mondta, többet nem tud rá vigyázni. Nekem adta az összes ruháját, de... mit fogok én Wattyval csinálni, amikor dolgoznom kell?

– És hová ment?

A nő felemelte a fejét. – Vissza a Vénuszra. A hajóval. Egy órája szálltak fel.

Senki mással nem beszéltem. Lefeküdtem, az ágyamba, egyedül, és valahogy elaludtam.

Amikor felkeltem, mindent összeszedtem, amim csak volt: a ruháimat, a holodiszkjeimet, a sakkkészletemet, a karórámat. Aztán fogtam és eladtam az egészet. Felvettem az összes pénzt a számlámról. Mindent összevetve ezernégyszáz dollárra rúgott a vagyonom, nem számítva némi aprópénzt. A pénzzel felmentem a kaszinóba, és feltettem az összeset a rulettra, a 31-es számra.

HIRDETÉSEK

SZÜKSÉGEM van a kurázsidra a millicsis jutalmakhoz. Ne kérdezd miért. Rendelkezz velem. 87–299.

NYILVÁNOS ÁRVERÉS. Eltűnt személyek vissza nem követelt ingóságai. A Charlie Kilences Trösztterületen, holnap: 13.00–17.00-ig.

ADÓSSÁGAID rendeződnek, ha eljutsz az EGYségig. Hícsi Ó és Megbocsát. A Csodálatosan Karbantartott Motorbicikli Temploma. 88–344.

MONOSZEXUÁLISOK. Kölcsönös szimpátia, semmi tapizás. 87–913.

A HÍCSÍ METALLURGIÁRÓL

Kérdés: Láttam egy riportot, mely szerint a Szabványügyi Hivatalnál megvizsgálták a hícsí fémét.

Hegramet professzor: Olyat maga nem látott, Tetsu.

Kérdés: De hát adták a PV-ben...

Hegramet professzor: Nem. Az a riport arról szólt, hogy a Szabványügyi Hivatal elrendelte a hícsí fém kvantitatív jellemzését. Nem pedig az analízisét. Egyszerű leírásról volt szó: húzószilárdság, törésszilárdság, olvadáspont meg effélék.

Kérdés: Nem egészen világos számomra a különbség.

Hegramet professzor: Nos, egyelőre csak azt tudjuk, hogy ez a fém mire képes. Azt azonban már nem, hogy miből is van valójában. Mit gondolnak, mi a legérdekesebb a hícsí fémekben? Nos, Teri?

Kérdés: Az, hogy világít?

Hegramet professzor: Világít, bizony! Fényt sugároz ki. Méghozzá elég erősen, úgyhogy semmi másra nincs szükség, hogy világos legyen a szobában, sőt le kell takarni, ha sötétséget akarunk. Ráadásul legalább félmillió éve világít már ugyanezzel a fényerővel. Honnan származik ez az energia? A Hivatal szerint bizonyos transzurán elemek vannak a fémekben, és valószínűleg azok keltik a sugárzást, de nem tudjuk, hogy mik azok. Van benne még valami, ami technécium izotópnak tűnik. Nos, a technéciumnak egyáltalán nincsenek stabil izotópjai. Legalábbis eddig nem voltak. Namármost, a Hivatal méréseiből pontosan kiderül a kék fény frekvenciája, meg a többi fizikai paraméter értéke is egészen nyolc vagy kilenc tizedesig; arról azonban nem szól a fáma, hogy hogy lehet hícsí fémeket csinálni.

A nagy, lomha golyó végre megállapodott. Zöld. Nulla.

Lementem az indítóirodába és feliratkoztam az első Egyesre, ami csak szabad volt. Huszonnégyszer órámulva már az űrben voltam.

23

– Bob, mit érzel tulajdonképpen Dane-nel kapcsolatban?

– Mi a fenét éreznék, mit gondolsz? Elvégre elcsábította a nőt.

– Furcsa, hogy ilyen régimódi kifejezést használ, Bob. Aztán meg borzasztó régen is történt az egész.

– Na és ha régen! – Úgy érzem, Sigfrid igazságtalan velem szemben. Szabályokat állít fel, aztán ő maga rúgja fel őket. Méltatlankodva mondom neki: – Mit akarsz ezzel?! Persze, hogy régen történt, de számomra akkor sem régi az ügy, mert sohasem engedtem a felszínre törni. A fejemben még mindig vadonatúj az egész. Talán nem épp ez volna a dolog? Hogy a felszínre hozd az összes régi szart a fejből, hogy ki tudjon száradni, és elvigye a szél, hogy ne legyenek többé kripli miatta?

– Azért én mégis szeretném tudni, Bob, hogy miért maradt ez az egész olyan vadonatúj a fejedben?

– Szűzanyám, Sigfrid! – Sigfrid néha nagyon hülye tud lenni. Most is. Azt hiszem, képtelen boldogulni bizonyos komplex inputokkal. Ha az ember belegondol, nem is olyan furcsa, hisz végül is csak egy gép, ami nem képes egyébre, mint amire

beprogramozták. Többnyire csak a kulcsszavakra reagál... na jó, valamennyire figyelembe veszi a szavak jelentését is. Meg a nüanszokat is, amennyire a hangszínemből vagy a matracban és a szíjakban elhelyezett izommozgás-érzékelőkből következtetni tud rájuk.

– Ha valóságos személy volnál, nem pedig gép, megértenéd – mondom neki.

– Talán így igaz, Bob.

Hogy ismét a helyes vágányra tereljem, ezt mondom: – Igaz, hogy régen történt, de nem értem, hogy ezzel mit akarsz.

– Azt akarom, hogy tisztázz egy ellentmondást, amit az elbeszélésedben érzek. Azt szoktad mondani, nem bánod, hogy a barátnőd, Klara, szexuális kapcsolatot tartott fenn más férfakkal. Miért olyan fontos akkor, hogy Dane-nel is lefeküdt?

– Dane nem bánt vele rendesen! – Te jó isten, mennyire, hogy nem. Otthagyta, mint eb a Szaharát.

– Azért, mert Dane úgy bánt Klarával, ahogy bánt? Nem inkább másért, ami kettőtök közt történt?

– Soha az életben nem volt köztünk semmi!

– Bob, azt mondtad egyszer, hogy Dane biszex volt. Mi történt azon az úton, amelyiken együtt voltatok?

– Ott volt neki két másik pasas, akivel szórakozhatott! Velem nem, esküszöm! Még csak az kellett volna! Nem mondom – próbálom annyira mérsékelni a hangom keménységét, hogy még éppen érzékeltetni tudjam azt az enyhe érdeklődést, amit ez iránt a hülye téma iránt valójában éreztem – tény, hogy egyszer-kétszer megkörnyékezett, de megmondtam neki, hogy hiába strapálja magát.

– Úgy tűnik nekem, Bob – mondja –, mintha a

hangod nagyobb indulatot tükrözne, mint ami a szavaid alapján indokolt volna.

– Le vagy te szarva! – Most már igazán zabos vagyok, nem tagadom. Alig bírom kipréselni magamból a szavakat. – Tisztára kihozol a sodromból ezzel az ostoba vádaskodással. Hát persze, megengedtem neki egyszer-kétszer, hogy átkaroljon, de semmi többet. Legfeljebb néha megszoztuk masszírozni egymást. Különben is, eléggé kedveltem őt. Nagy darab, jó kiállású fickó volt. Az ember nagyon egyedül... Most meg mi van?!

Sigfrid olyan hangot produkál, mintha a torkát köszörölné. Így szakítja félbe az embert, anélkül, hogy közbeszólna. – Mit is mondtál az imént, Bob?

– Micsoda? Mikor?

– Amikor a masszírozásról beszéltem.

– Mit tudom én, hogy mit mondtam. Nem emlékszem rá. Az a lényeg, hogy néha megmasszíroztuk egymást.

– Nem egészen így mondtad, Bob.

– Nem? Hát akkor hogy?

Elgondolkodom, megpróbálom visszaidézni a szavaim visszhangját. – Akkor lehet, hogy úgy mondtam: „megszoktuk néha masszírozni egymást”. És akkor mi van?

– Nem azt mondtad, hogy „szoktuk”, Bob. Na, hogy is mondtad?

– Nem emlékszem.

– Úgy mondtad, Bob, hogy „szoptuk”.

Feladom a védekezést. Úgy érzem magam, mint aki hirtelen észreveszi, hogy levizelte a nadrágját, vagy nyitva felejtette a szliccét. Kilépek a testemből és úgy méregetem magamat.

– Mit jelent számodra az, hogy „szopni”, Bob?

– Nahát – mondom nevetve, miközben nemcsak vidámságot érzek, de őszinte tiszteletet is Sigfrid

programozói iránt – ezt nevezem én freudi elszólásnak! Okos, nagyon okos! Gratulálok a programozóknak!

Sigfrid nem reagál az udvarias megjegyzésre. Hagyja, hadd főjek még egy kicsit a levemben.

– Na, jó – mondom. Nagyon nyitottnak és sebezhetőnek érzem magam, kizárom a történeteket, úgy élem át a pillanatot, mintha egy örökkévalóságig tartana, mint ahogy Klara ragadt meg a pillanatszerű s mégis örök zuhanásban.

Sigfrid halkán megszólal: – Bob. Szoktál maszturbálás közben Dane-ről fantáziálni?

– És hogy utáltam! – mondom.

Sigfrid vár.

– Magamat utáltam érte. Nem, nem is utáltam. Inkább megvettem. Szerencsétlen nyomorult, én, micsoda szörnyű és nevetséges dolog, csak veri a

A HÍCSÍK ÉLETMÓDJÁRÓL

Kérdés: Azt sem tudjuk, milyen egy hícsí asztal vagy egy háztartási eszköz?

Hegramet professzor: Sőt még azt sem, hogy hogy néz ki egy hícsí ház. Soha nem találtunk egyet sem. Csak alagutakat. Szerették az elágazó vágatokat, amelyekből szobák nyílnak mindkét irányban. Kedvelték a nagy, orsó alakú termeket is, amelyeknek beszűkült a két végük. Van itt is egy ilyen; a Vénuszon kettő, és a Peggy Földjén is találtak valamit, ami egy orsó alakú terem erodált maradványának látszik.

Kérdés: Azt tudom, hogy milyen jutalom jár egy intelligens idegen életforma felfedezéséért, de vajon mi van, ha valaki egy eleven hícsit talál?

Hegramet professzor: Először találjon egyet. Aztán nevezze meg, hogy mekkora jutalmat akar.

farkát, és közben arra gondol, milyen volna meghú-
zatni magát a nője szeretőjével.

Sigfrid vár egy kicsit, majd ezt mondja: – Azt
hiszem, Bob, hogy most nagyon szeretnél sírni.

Igaza van, de nem mondok semmit.

– Szeretnél sírni? – biztat.

– Nagyon – mondom.

– Akkor csak rajta, Bob, sírjál.

– Bár tudnék – mondom. – Sajnos, nem emlék-
szem már rá, hogy hogy kell.

24

Épp hasra fordultam az elalvást fontolgatva, amikor észrevettem, hogy a hícsi vezérlő színei kezdenek széttöredezni. Ez volt az utam ötvenötödik napja, huszonhetedik az átfordulás után. A szín egyönte-
tűen harsány rózsaszín volt mind az ötvenöt nap
alatt, s most szabálytalan, tiszta fehér karikák tüne-
deztek fel, amelyek aztán megnőttek, és összeta-
padtak.

Megérkeztem! Akárhová is lyukadok ki a végén,
de megérkeztem.

Kis hajóm – ez a bűzös, fájdalmas, unalmas ko-
porsó, amelyben egyedül hánykolódtam csaknem
két hónapon át, magammal beszélve, magammal
játszva, s belefáradva saját magam társaságába –
jócskán a fény sebessége alatt repült. A képernyő
felé fordultam, amely a lassulás miatt most lent volt
hozzám képest. Semmi olyat nem láttam rajta, amit
különösebben izgalmasnak találtam volna. Na per-
sze, csillagok azért látszottak. Ami azt illeti, renge-
teg csillag, mindenféle ismeretlen alakzatba szét-

szóródva. Volt köztük vagy egy fél tucat kék csillag is a fényestől a vakítóig, meg egy vörös, ami inkább az árnyalata miatt volt szembetűnő, mint a luminózitása miatt. Úgy nézett ki, mint egy mérges kőszénparázs, nem sokkal fényesebb, mint a Mars a Földről, de mélyebb, rondább vörös.

Próbáltam erőltetni az érdeklődést.

Nem ment valami könnyen. Két olyan hónap után, amely alatt visszautasítottam mindent magam körül, vagy azért mert fárasztott, vagy azért mert fenyegetést jelentett, nehezemre esett ismét átállni egy nyitottabb és sérülékenyebb üzemmódra. Bekapcsoltam a szferikus pásztázót, s miközben a hajó a letapogatást végezve forogni kezdett, hogy almahéjcsíkokat szeljen az égből a kamerák és az analizátorok számára, magam is kifelé bámultam.

Alig kezdődött el az egész, amikor a kereső hatalmas, fényes, közeli jelet fogott.

Az ötvenöt napos unalom és kimerültség azon nyomban kiszökött belőlem. Volt ott valami, ami vagy nagyon nagy volt, vagy nagyon közeli. Megfeledkeztem az álmoságról. Négykézláb térdelve a képernyő fölé ereszkedtem, és akkor végre megláttam: egy teljes egészében ragyogó, szögletes tárgy mászott be lassan a látótérbe. Tiszta hícsí fémből volt az egész! Szabálytalan lapok határolták, egyik oldalán kerekded dudorokkal.

Hirtelen megindult bennem az adrenalin, agyamban sült galambok röpdöstek. Megvártam míg kimegy a képből, aztán áttelepedtem az analizátorhoz, és vártam, hogy mi jön ki belőle. Nem volt kérdéses, hogy az eredmény jó lesz, csak az, hogy mennyire lesz jó. Lehet, hogy rendkívül jó lesz! Lehet, hogy egy egész Peggy Földjével ér fel a dolog, s mindez csak az enyém, milliós hasznót hozva évente, amíg csak élek. Lehet persze, hogy csak egy

üres váz. Vagy pedig lehet – és a szögletes forma erre utal – szóval lehet, hogy minden álmok netovábbja, egy igazi *nagy* hícsí hajó, amellyel oda repülök, és ott szállok le, ahol nekem tetszik, és akkora, hogy befér ezer ember vagy egymillió tonna rakomány. Mindeme álmok lehetségesek voltak; de még ha nem is váltak volna valóra, és ha az a dolog csak egy üres váznak bizonyult volna, akkor is elég lett volna, ha találok benne egy apró műtyűrt, egy bigyót, egy jelentéktelen kis vacakot, amilyent még soha senki nem talált előttem, amit szét lehetett volna szedni, és reprodukálni, és aztán a Földön üzembe helyezni...

Megbotlottam, és meghorzsoltam a kezem a spirál bigyóval, ami most lágy arany fénnel világított. Lenyaltam a vért az öklömről, és észrevettem, hogy a hajó mozog.

Nem lett volna szabad mozognia! Nem volt rá beprogramozva! Az előírt pályán kellett volna maradnia egészen addig, míg körül nem nézek, és el nem határozom magam.

Körülnéztem. Teljesen paff voltam, és semmit sem értettem az egészből. A ragyogó tömb most szilárdan a képernyő közepén látszott, és ott is maradt; a hajó befejezte az automatikus szferikus pásztázást. Most hallottam csak meg a landolóhajtó-mű sívítását. Ez okozta hát a mozgást; a hajó egyenest a tömb felé tartott.

Egyszer csak látom, hogy zöld fény világít a pilótaülés felett.

Ilyen nincs! A zöld lámpát emberek szerelték fel az Atjárón! Semmi köze sem volt a hícsíkhöz; szimpla földi műszer volt, ami azt jelezte, hogy valaki beszélni akar velem a jó öreg rádión. Jó, de ki? Ki lehet az én vadonatúj felfedezésem közelében?

Megnyomtam a gombot, és elkiáltottam magam: – Halló?!

Valaki válaszolt. Nem értettem, hogy mit mond, idegen nyelvnek tűnt, úgy hangzott, mint a kínai. De emberi hang volt, annyi biztos. – Beszélj angolul! – ordítottam. – Ki a rosseb vagy?

Szünet. Aztán egy másik hang: – *Te ki vagy?*

– Bob Broadhead a nevem – mondtam vicsorogva.

– Broadhead? – Kusza, több komponensű hangegyveleg volt a válasz. Aztán ismét az angol hang: – A listánkon nem szerepel semmiféle Broadhead nevű feltáró. Az Afroditéről jött?

– Mi az az Afrodité?

– Te jó ég! Kicsoda maga? Ide hallgasson, ez itt az Átjáró Kettő ellenőrző szolgálata. Nincs nekünk itt időnk magával szórakozni! Azonosítsa magát!

Az Átjáró Kettő!

Lelőttem a rádiót, és hátradőltem. Néztem, ahogy a tömb egyre nagyobb lesz, figyelmen kívül hagyva a zöld fény sürgetését. Átjáró Kettő?! Tiszta röhej! Ha az Átjáró Kettőre akartam volna menni, csak fel kellett volna iratkoznom a menetrend szerinti listára, és elfogadnom a feltételt, hogy jogdíjat fizetek minden után, amit esetleg találok. Éppolyan biztonságban repülhettem volna ki, mint bármelyik turista, olyan útvonalon, amit százszor kipróbáltak már. De én nem ezt csináltam. Vállaltam a magam kockázatát, és kiválasztottam egy olyan beállítást, amit még soha senki nem használt előttem. Tudatában voltam az összes rizikónak. Ötvenöt elviselhetetlen napon át magamon kívül voltam a rettegéstől.

Én nem ezt érdemeltem!

Hirtelen elvesztettem a fejem. Rávetettem magam a hícsi célválasztóra, és taláломra eltekertem a kerekeket.

Nem voltam képes beletörődni ekkora kudarcba. Felkészültem rá, hogy semmit sem fogok találni. Csak arra nem voltam felkészülve, hogy találok valamit, de nem kapok érte egy vasat sem.

Hanem amit most csináltam, annak még nagyobb kudarc lett a vége. Az irányító panelen fényes, sárga villanás látszott, aztán kialudt az összes szín.

Abbamaradt a landolóhajtómű halk nyüzgése is.

Nem éreztem már, hogy mozgásban vagyok. A hajó bedöglött. Nem mozdult semmi. Semmi sem működött az egész hícsí komplexumból, abszolút semmi, még a hűtőrendszer sem.

Mire az Átjáró Kettőről kiküldtek értem egy hajót, hogy beszállítsanak, már delíriumban voltam a hőgutától. A kajüthőmérséklet elérte a 75 °C-ot.

Az Átjárón forróság volt és pára. Az Átjáró Kettőn olyan hideg volt, hogy kabátot, kesztyűt és meleg alsóneműt kellett kölcsönkérnem. Az Átjáró izzadságtól és lefolyóktól bűzlött. Az Átjáró Kettőnek rozsdás acél íze volt. Az Átjárón világos volt és zaj, és tele volt emberekkel. Az Átjáró Kettőn majdnem teljes csend volt, és rajtam kívül csupán hét emberi lény alkotta a teljes népességet. Az Átjáró Kettő nem volt még teljesen kész, amikor a hícsík elhagyták.

Az alagutak némelyike pusztaszigetben végződött, és ezekből is csak néhány tucat volt. Eddig még senki nem jutott hozzá, hogy beültesse őket növényzettel, s így az összes levegő, ami csak volt, a kémiai processzoroktól származott. Az O₂ parciális nyomása 150 millibar alatt volt. Az atmoszféra további részét nitrogén és hélium keveréke adta, amitől az ember hangja egészen csipogóvá változott. Az össznyomás alig több mint fele volt a normális földinek,

s emiatt az első néhány órában kapkodva szedtem a levegőt.

A férfi, aki kisegített a landolóból, és a hirtelen hideg elleni védekezésül bebugyolált, egy sötét hajú, hatalmas marsi-japán volt, akit Norio Itunonak hívtak. Bedugott a saját ágyába, feltöltött mindenféle folyadékkal és hagyott egy órát pihenni. Elszundítottam, és amikor felébredtem, ott ült mellettem, és somolygó elismeréssel nézett rám. Az elismerés annak az embernek szólt, akiben megvolt a tehetség ahhoz, hogy tönkrevágjon egy ötszázmillió dolláros hajót. A somolygás annak, aki elég marha is volt ahhoz, hogy ezt meg is tegye.

– Gondolom, most bajban vagyok – mondtam.

– Magam is úgy vélem – helyeselt. – A hajó totálkáros. Soha életemben nem láttam még ilyent.

– Nem gondoltam volna, hogy egy hícsí hajó ennyire be tud dögleni.

Megvonta a vállát. – Amit maga művelt, Broadhead, az valami egészen új. Hogy érzi magát? – Fölültem, hogy válaszoljak, és ő bólintott. – Pillanatnyilag eléggé el vagyunk foglalva. Néhány órára magára fogom hagyni. El tudja látni magát?... Akkor jó. Később rendezünk magának egy partyt.

– Partyt? – Ez aztán nem jutott volna az eszembe. – Minek?

– A maga fajtájával nem találkozik az ember mindennap, Broadhead – mondta elismerőleg, és magamra hagyott a gondolataimmal.

Nem nagyon voltak az ínyemre a gondolataim, így azután nemsokára felkeltem, kesztyűt húztam, begomboltam a kabátot és felderítésre indultam. Nem tartott sokáig; nem sok felderíteni való akadt. Az alsóbb szintekről tevékenység zaját hallottam, de a visszhangok mindenféle ferde szögben érkeztek hozzám az üres folyosókon, így látni senkit sem

láttam. Az Átjáró Kettőn nem fogadtak turistákat, nem volt hát night club vagy kaszinó, se étterem, ahová betérhettem volna... sőt még egy illemhely sem. Egy idő után kezdett égetővé válni a probléma. Úgy okoskodtam, hogy Ituno szobája közelében csak kell lennie valami effélének, megpróbáltam hát elindulni visszafelé a saját nyomaimon, de nem sikerült. Némelyik folyosó mentén cellák sorakoztak, de nem voltak befejezve. Senki sem lakott bennük, és senki nem strapálta magát, hogy fürdőszobát alakítson ki valamelyikből.

Mit mondjak? Voltak már jobb napjaim is.

Végre megtaláltam a végét. Tíz percnyi meddő fejtörés után már-már azon voltam, hogy sajnálkozva bár, de összerondított állapotban hagyom ott, amikor a cellán kívülről zajt hallottam. Egy apró termetű, kövér nő várt odakint.

– Nem tudom, hogy kell lehúzni – mentegézttem.

Tetőtől talpig végigmért. – Maga Broadhead – állapította meg, majd így folytatta: – Mért nem megy el az Afroditére?

– Mi az az Afrodité... nem. Először azt mondja meg, hogy kell lehúzni ezt az izét. Aztán mesélhet az Afroditéről.

Rámutatott egy gombra az ajtó mentén; azt hittem róla, hogy villanykapcsoló. Alighogy hozzáérintem, izzásba jött az egész kübli, s tíz másodperc múlva nem maradt benne egyéb, csak egy kis hamu, majd eltűnt az is.

– Várjon egy kicsit – parancsolta, s bement a cellába. Amikor visszajött, így szólt: – Az Afrodité teli van dohánnyal, Broadhead. Szüksége lesz rá.

Ezután karon fogott, s húzni kezdett végig a folyosón. Hagytam. Keztem lassan felfogni, hogy

az Afrodité valami bolygó lehet. Egy új bolygó, ráadásul nagy is, amit az Átjáró Kettőről tártak fel nem egészen negyven napja. – Persze jogdíjat kell fizetnie – mondta. – Eddig még semmi igazán értékeset nem találtak, csak a szokásos hícsi kacatokat. Viszont több ezer négyzetmérföldet kell átkutatni, és hónapokba telik, míg az első fecskék megérkeznek az Átjáróról. Még csak negyven napja küldtük meg a hírt nekik. Van valami meleg bolygós tapasztalata?

– Meleg bolygós tapasztalat?

– Úgy értem – magyarázott tovább arccal felém fordulva, miközben maga után húzott az ejtőaknába – végzett-e már kutatást olyan bolygón, amelyiken magas a hőmérséklet?

– Nem én. Ami azt illeti, semmiféle tapasztalatom 'sincs, ami számítana valamit. Egy út, az is almás. Még csak le sem szálltam.

– Kár – mondta. – Különben, nincs sok megtanulni való. Tudja milyen a Vénusz? Az Afrodité épp csak egy kicsivel rosszabb annál. A napja változó csillag, és nem a legkellemesebb, amikor a kitörés odakint kapja el az embert. No persze, a hícsik lyukai a felszín alatt vannak. Elég, ha egyet talál, és máris nyert ügye van.

– Mekkora az esélyem rá, hogy találok egyet? – kérdeztem.

– Hát – mondta elgondolkodva, miközben leciált a kábelről és továbbvonszolt egy alagúton – nem valami sok. Végül is a feltárás jobbára külszíni munka. A Vénuszon páncélozott légtesteket használnak, amit egy szemvillanás alatt bárhol fel lehet állítani, úgyhogy nincs gond. Na jó, egy *kis* gond azért van – ismerte be. – De ma már nem hal meg túl sok feltáró. Talán ha egy százalék a veszteség.

– És az Afroditén?

– Több mint egy. Igen, az biztos, hogy egy százaléknál több. Az ember kénytelen a saját landolóját használni odalent. Ami ugye nem valami mozgékony a bolygófelszínen. Különösen, ha olyan az a felszín, mintha olvadt kén borítaná, és a szelek leginkább a hurrikánhoz hasonlatosak. Már amikor nem fújnak nagyon.

– Csábítónak tűnik a dolog, ahogy így meséli – mondom. – Hogyhogy maga mégis itt van?

– Én? Én ingázó pilóta vagyok. Olyan tíz nap múlva megyek vissza az Átjáróra: mihelyt lesz valami rakomány vagy befut valaki, aki vissza akar menni.

– Én máris vissza akarok menni.

– Te jó ég, Broadhead! Maga nincs tisztában azzal, hogy mekkora bajban van. Megszegte a szabályzatot: összevissza ökörködött a célválasztóval. Magára fogják húzni a vizes lepedőt.

Megfontoltam a dolgot, aztán ezt mondtam: – Kösz a figyelmeztetést, de azt hiszem, mégis megkockáztatom.

– Hát nem érti?! Az Afroditén *garantáltan* vannak hícsi maradványok: Százszor is próbálkozhat, míg ehhez foghatót talál.

– Aranyoskám – mondtam –, semmi pénzért nem vállalnék száz utat, sem most, sem semmikor. Azt sem tudom, hogy még egy útra vállalkozni fogok-e. Pillanatnyilag azt *hiszem*, van bennem annyi kurázsizs, hogy visszamenjek az Átjáróra. Azon túl semmit sem tudok.

Az Átjáró Kettőn mindent egybevetve tizenhárom napot töltöttem.

Hester Bergowitz, az ingázó pilóta, folyton rá akart beszélni, hogy menjek az Afroditére, gondolom azért, mert nem akarta, hogy értékes

rakományhelyet foglaljak el, amikor visszatér. A többieket nem érdekelte, hogy mit csinállok. Csak bolondnak tartottak. Ituno, aki nagyjából felelős volt azért, hogy a dolgok rendesen menjenek a Kettőn, nemigen tudta, mihez kezdjen velem. Technikailag illegális betolakodó voltam, aki egy fityinget sem fizetett a napi ellátás fejében, s akinek nem is volt semmije, amivel fizethetett volna. Jogában állt volna szkafinder nélkül kilöknie az űrbe.

Végül is azzal oldotta meg a dilemmát, hogy megbízott, kezdjek el rakodni alacsony prioritású árut – főleg imalegyezőket és analízálásra szánt mintákat az Afroditéről – Hester Ötösébe. Ez a munka eltartott két napig, aztán pedig kinevezett fő fullajtárnak a három ember mellé, akik a következő csapat számára készítettek páncélruhát az Afroditére. Hícsi pákákat kellett használniuk, hogy a fém annyira kilágyuljon, hogy megfelelő alakúra lehessen hajlítani. Ezt a munkát persze nem bízták rám. Két évig tart, míg valakit annyira betanítanak, hogy zárt térben is használni tudja a pákát. Azt azonban megengedték, hogy hegesztés közben tartsam nekik az öltözetet vagy a hícsi fémlemezeket, elugorjak valamelyik szerszámmért, vagy kávét hozzak... no meg azt is, hogy amikor kész lettek, magamra öltsem a ruhát, és kilépjek benne az űrbe, hátha ereszt.

Egyik sem eresztett.

A tizenkettedik napon két Ötös futott be az Átjáróról, tömve boldog és tettekre kész feltárákkal, akik csupa nem megfelelő felszerelést hoztak magukkal. Nem volt elég az eltelt idő, hogy a szó oda-vissza megjárja az utat az Átjáróig, így a kopaszok nem tudták, milyen meglepetés vár rájuk. Tiszta véletlenül, az egyikük egy fiatal lány volt, aki tudományos küldetésre érkezett. A lánynak, aki egykor

Hegramet professzor tanítványa volt, antropometrikus vizsgálatokat kellett volna végeznie az Átjáró Kettőn. Ehelyett Norio Ituno, saját hatáskörében, azonnal továbbrendelte őt az Afroditére, s egy kombinált fogadó és búcsúztató partyt rendezett a tiszteletére. A tíz újonnan érkezett és jómagam számbeli fölényben voltunk a házigazdákkal szemben, de amennyivel kevesebben voltak, annyival többet ittak, így aztán egész jól sikerült a party. Kisült, hogy valóságos celebritásnak számítok az újoncok szemében. A kopaszok egyszerűen nem tudtak hová lenni, hogy kinyírtam egy hícsi hajót, és mégis élek.

Majdnem sajnáltam, hogy itthagynom az egészet... kivéve a félelem érzését.

Ituno háromujnyi rizswhiskyt lötytyintett egy pohárba számomra, és tósztot mondott rám. – Sajnálom, hogy itthagyt minket, Broadhead. Nem gondolja meg magát mégis? Pillanatnyilag több a páncélozott hajónk és védőruhánk, mint ahány feltáró van, de nem tudom meddig lesz még így. Ha meggondolja magát odaát...

– Nem fogom meggondolni magam – mondtam.

– Akkor banzáj! – emelte meg a poharát, s miután kiitta, így szólt: – Mondja, nem ismer maga egy Bakin nevű fickót?

– Shicky? Dehogynem. A szomszédom.

– Adja át neki üdvözetemet – mondta, s e célból újabb italt töltött magának. – Rendes fickó, csak olyan, mint maga. Vele voltam, amikor elvesztette a lábait: bent ragadt a landolóban, amikor katapultálnunk kellett. Baromi közel volt ahhoz, hogy elpatkoljon. Mire visszavittük az Átjáróra, tisztára fel volt puffedve, és állatian bűzlött; két nappal a cél előtt le kellett csapni a lábát. Én magam csináltam a dolgot.

– Na igen, rendes fickó – jegyeztem meg elgondolkodva, majd az italt felhőrpintve ismét töltésre nyújtottam a poharam. – Hát azt meg hogy érti, hogy olyan, mint én?

– Úgy, Broadhead, hogy nem tudja elszánni magát. Annyit perkált össze, hogy futná belőle a Teljes Orvosira is, de képtelen rászánni magát a pénz elköltésére. Pedig ha elkölte, visszakaphatja a lábait, és megint kimehet. Ha viszont nem jön be a dolog, itt áll megint egy fillér nélkül. Így aztán inkább marad nyomorék.

– Hát akkor viszlát, Ituno – mondtam. – Megyek lefeküdni.

Visszafelé az út nagy részét azzal töltöttem, hogy leveleket írtam Klarának, melyekről nem tudtam, feladom-e őket valamikor. Más tennivaló nemigen akadt. Hester, kis dagi létére, s annak ellenére, hogy benne volt már a korban, meglepően szexinek bizonyult. De annak is megvan a határa, ameddig az ilyesmi szórakoztató lehet, másrészt

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: 3–104. Küldetésszám: 031D18. Személyzet: N. Ahoya, Ts. Zakharcenko, L. Marks.

Repülési idő: 119 nap 4 óra. Pozíció azonosítatlan. A jelek szerint egy galaktikus halmazon kívüli porfelhőben. A külső galaxisok azonosítása bizonytalan.

Összefoglaló: „A pásztázás hatósugarán belül bolygónak, műtárgynak vagy landolásra alkalmas aszteroidának semmi nyoma. A legközelebbi csillag kb. 1,7 fényévre van. Feltételezés: A célobjektum, bármi lehetett is az, időközben elpusztult. Visszafelé zavar keletkezett a létfenntartó rendszer működésében, és Larry Marks meghalt.”

viszont a rengeteg rakomány miatt, ami mind be volt zsúfolva a hajóba, nem nagyon volt hely másra. Egyik nap úgy telt, mint a másik: szex, levélírás, alvás... és idegeskedés.

Idegeskedés amiatt, hogy vajon mért akar Shicky Bakin olyan nagyon nyomorék maradni. Ez persze csak egy számomra könnyebben elfogadható módja volt annak, hogy azon idegeskedjek: vajon *én* miért akarok az maradni.

Kedves Átjáró Hangja!

Amennyiben Ön értelmes és előítéletektől mentes embernek tartja magát, könnyen bebizonyíthatja ezt azáltal, hogy végigolvassa leveletem, mielőtt még ítéletet mondana tartalma fölött. Az Átjárón tizenhárom lakott szint van. Mind a tizenhárom lakócsarnok tizenhárom lakást tartalmaz (akárki utánaszámolhat). Azt gondolja talán, hogy ez a levél nem egyéb ostoba babonánál? Akkor csak vessen egy pillantást a bizonyítékokra! A 83–20, 84–1 és 84–10 számú hajók *mindegyikét* eltűntnek nyilvánította a 86–13 számú jelentés (ellenőrizze csak a hajószámok számjegyösszegeét!)* Átjáró Tröszt ébredj! Hadd röhögjenek csak a szkeptikusok és a bigottok! Emberi életek múlnak most a nevetségesség vállalásán. Hagyják ki a Veszélyes Számokat minden programból! Csak elhatározás kérdése az egész, más nem is kell hozzá!

M. Gloyner, 88–331.

Orion kódében keressük szagod,
Procyon kutyája szimatot fogott,
Baltimore, Buffalo, Bonn és Benares
kutatja titkod Algol és Antares
vidékén s másutt:
elveszett hícsi, nyomodban vagyunk!

HIRDETÉSEK

ÁRNYÉKBAN NEVELT, széles levelű, kézzel sodort, 2 \$ per szál. 87–307.

TARTÓZKODÁSI HELYE ismeretlen. Agosto T. Agnelli. Értesítse az Interpolt a Tröszt biztonsági csoportján keresztül. Jutalom!

NOVELLÁK, VERSEK magánkiadása. Örökítse meg emlékeit gyermekei számára. Meglepően olcsó árak: Kiadói képv., 87–349.

PITTSBURGHIEK, paducahiak jelentkezzetek. Honvágyam van. 88–226.

25

– Fáradt a hangod, Bob – mondja Sigfrid.

Megvan rá minden okom. Hawaiiiban voltam a hét végén. A pénzem egy része az ottani turizmusban fekszik, úgyhogy a költségeket el lehet számolni az adóban. Gyönyörű pár napot töltöttem a Big Islanden, reggelenként egy-egy kétórás részvénytulajdonosi összejegvetellel, a délutánokat pedig vagy az egyik bennszülött szépség társaságában töltöttem a tengerparton, vagy átlátszó fenekű kataránnal vitorláztam, elnézve az alattam sikló, morzsákat kolduló óriásrájákat. Visszafelé foly-

ton időzónákat lép át az ember, így kimerült voltam.

Csak hogy az ilyesmi nem az a fajta dolog, amiről Sigfrid igazából hallani szeretne. Nem törődik vele, hogy fizikailag fáradt vagy-e. Azzal sem törődik, el van-e törve a lábad vagy sem; csak az az egy érdekli, nem álmodtál-e arról, hogy kefélsz az anyáddal.

Ezt meg is mondtam neki. – Hát persze hogy fáradt vagyok, Sigfrid – mondom –, de minek a mellébeszélés? Mért nem térsz rá egyenest az Ödipusz-komplexusomra?

– Miért, az van, Bobby?

– Kinek nincs?

– Akarsz róla beszélni, Bobby?

– Nem különösebben.

Vár, és várok én is. Sigfrid már megint játssza az aranyost, és úgy rendezte be a szobáját, mint valami negyven év előtti fiúszobát. A falon keresztbe tett evezők hologramja. Ablakutánc, a montanai Sziklás-hegység látképutáncátával hóviharban. Kazettás polc hologramja fiúsztorik szalagjaival, a *Tom Sawyerrel*, a *Mars letűnt napjaival* és... a többi címet nem tudom kibetűzni. Az egész nagyon meghitt, de csöppet sem olyan, mint a szobám volt kiskoromban, ami parányi volt, keskeny, és csaknem kitöltötte a heverő, amin aludtam.

– Tudod, hogy miről akarsz beszélni, Rob? – próbálkozik finoman.

– Naná – mondom, de meggondolom magam.

– Vagy nem is. Nem vagyok benne biztos. – Valójában nagyon is tudom. Hawaiból visszafelé rám jött valami, de csúnyául. Ötórás a repülőút, de a felét könnyben ázva töltöttem. Fura volt az egész. Ott ült közvetlenül mellettem az a csini hapi-haole csaj, aki keletre repült, és rögtön elhatároztam, hogy köze-

lebbről megismerkedek vele. A stewardess ugyanaz volt, aki odafelé, vele már jóban voltam.

Ott ültem hát a szuperszonikus gép első osztályában leghátul, egymás után fogyasztva a stewardestól kapott italokat és a csinos hapi-haoleval cseverésztem. És valahányszor csak a lány elszundított vagy kiment a nőibe, és a stewardess nem nézett oda, elfogott a néma, könnyes zokogás.

És amikor aztán megint felém nézett valamelyikük, újra csak kész voltam mosolyogni, barátságosan.

– Mi volna, Bob, ha egyszerűen elmondanád, amit ebben a másodpercben érzel?

– Megtenném én szívesen, Sigfrid, de magam sem tudom.

– Csakugyan? Nem próbálnál mégis visszaemlékezni arra, hogy mi járt az eszedben az előbb, amikor csöndben voltál?

– Na, jó! – vágom rá, majd némi habozás után folytatom: – A csuda vigye el, Sigfrid, azt hiszem, csak kéretni akartam magam. A múltkor ráésszéltem valamire. Mondhatom, fájdalmas felismerés volt. Az, fájdalmas, el se hinnéd, hogy mennyire! Úgy bógtem, mint egy kisgyerek.

– Mi volt az, amire ráésszéltél, Bobby?

– Épp azt akarom elmondani. Részben... hogy mondjam... az anyámmal volt kapcsolatban. De ugyanakkor... na igen... kapcsolatban volt, tudod, Dane Metchnikovval is. Voltak ezek a... nekem voltak...

– Ha jól értem, azokról a fantáziálásaidról akarsz beszélni, Bob, melyekben orális vagy anális szexet művelsz Dane Metchnikovval. Így van, Bob?

– Így. Jó a memóriád, Sigfrid. Amikor sírtam, az az anyám miatt volt. Részben...

– Ezt már mondtad, Bob.

– Ja. – És bezárkózom. Sigfrid vár. Én is. Azt hiszem, további biztatást szeretnék. Kis idő múlva meg is kapom Sigfridtól.

– Lássuk csak, hátha tudok valamit segíteni, Bob – mondja. – Mi köze lehet egymáshoz annak, hogy anyád miatt sírsz és annak, hogy anális szexről fantáziálsz Dane-nel?

Érzem, hogy valami történik bennem. Olyan, mintha a mellkasom lágy és nedvező tartalma fölfelé kezdene bugyborékolni a torkomban. Előre tudom, hogy a hangom nyomorultul remegni fog, ha megszólalok, hacsak nem szedem össze magam. Megpróbálok hát uralkodni magamon, ámbár tudom, nincsenek efféle titkaim Sigfrid előtt; elég ha leolvassa az érzékelőit, és a tricepszem remegéséből vagy a tenyerem nyirkosságából máris tudja, mi megy végbe bennem.

Ettől függetlenül mégis megpróbálom. A preparált békát magyarázó biológiatanár hangján szólok meg: – Az a helyzet, Sigfrid, hogy az anyám szeretett engem. Tudtam. Tudod te is. Logikus; más választása nem volt. Márpedig Freud azt mondta egyszer, hogy amelyik fiú biztos abban, hogy ő az anyja kedvence, abból soha nem lesz neurotikus felnőtt. Csakhogy...

– Ne haragudj, Robbie, ez nem egészen így van, másrészt hagyd abba az intellektualizálást. Tudod jól, hogy nincs szükség ekkora feneket keríteni a dolognak. Ha nem tévedek, időt szeretnél nyerni, igaz?

Más alkalommal kitépném ezért az áramköreit a csipjeiből, de ezúttal helyesen szondázta a hangulatomat. – Na jó! De *akkor is* tudtam, hogy szeret az anyám. Muszáj volt neki! Én voltam az egyetlen fia. Az apám halott volt... ne krákogj, Sigfrid, mindjárt a témánál leszek. Logikai szükségszerűség volt,

hogy szeressen engem, és soha kétségem nem volt efelől, ámbár ő soha nem vallotta be. Egyetlenegyszer sem.

– Úgy érted, hogy életedben egyszer sem mondta neked azt, hogy „szeretlek kisfiam”?

– Nem! – sikoltom. Aztán ismét visszanyerem az önuralmam. – Vagy legalábbis nem közvetlenül. Úgy értem, egyszer, amikor olyan tizenennyolc éves lehettem, és épp lefeküdni készültem a szomszéd szobában, hallottam, hogy azt mondja a barátainak... szóval a barátnőinek..., hogy igazán klassz kölyöknek tart, és hogy büszke rám. Nem emlékszem már, hogy mit csináltam akkor, elnyertem egy díjat, vagy szereztem egy melót, de tény, hogy abban a pillanatban büszke volt rám, és szeretett engem, és ezt ki is mondta... De nem nekem.

– Légy szíves, Bob, folytatd – mondja Sigfrid kisvártatva.

– Jól van, *na!* Folytatom már. Csak adj egy kis időt. Nagyon fájdalmas; azt hiszem, ezt neveznéd eredendő fájdalomnak.

– Kérlek, Bob, ne diagnosztizáld magad. Egyszerűen csak mondd ki, ami benned van.

– A francba!

Cigarettaért nyúlok, de nem fejezem be a mozdulatot. Ez általában célravezető szokott lenni, ha szorul a helyzet Sigfriddel, mert majdnem mindig eltereli a figyelmét, és elkezd vitatkozni arról, hogy mért próbálok kitérni a feszültség elől, ahelyett, hogy szembe néznék vele. Most azonban túl nagy csömöröm van magamtól, Sigfridtől, még az anyámtól is, és szeretnék túl lenni az egészen. – Nézd, Sigfrid, a helyzet a következő – mondom. – Nagyon szerettem az anyámat, és tudom, *tudtam!*, hogy ő is szeretett engem. De nem tudta rendesen kimutatni.

Egyszer csak észreveszem, hogy egy szál cigaret-tát tartok a kezemben, és összevissza pödörgetem anélkül, hogy meggyújtanám, és ami a furcsa, Sigfrid még csak egy megjegyzést sem tesz rá. Foly-tatom tovább: – Nem fejezte ki szavakkal. És nem-csak ez. Furcsa, Sigfrid, de az a helyzet, arra sem emlékszem, hogy egyszer is megérintett volna. Úgy értem, *igazából*. No persze, néha adott egy csókot lefekvés előtt. A fejem búbjára. És emlékszem, me-sélni is szokott. És mindig ott volt, amikor szüksé-gem volt rá. De...

Meg kell állnom egy pillanatra, hogy visszanyer-jem az uralmam a hangom felett. Mélyet és egyenle-teset lélegzek az orromon keresztül, s a levegő áram-lására koncentrálok.

– De látod, Sigfrid – mondom, miután próbát tartok magamban, s elégedett vagyok mondandóm világosságával s a szavak megválasztásával – *meg* nem nagyon érintett. Kivéve egy tekintetben. Na-gyon jó volt hozzám, amikor beteg voltam. Sokat voltam beteg. A tápanyagbányák körül mindenki-nek folyt az orra, aztán meg, tudod, a bőrfertőzések is gyakoriak voltak. Mindent megszerzett nekem, amire csak szükségem volt. Isten tudja hogy csinál-ta, de képes volt egyszerre ellátni a melóját és engem. És amikor beteg voltam...

Egy pillanat múlva Sigfrid megszólal: – Gye-rünk, Robbie, mondd ki.

Megpróbálom, de nem megy. Sigfrid tovább biz-tat:

– Mondd ki, milyen gyorsan csak tudod. Ki vele. Ne törődj vele, hogy értem-e vagy sem, vagy hogy van-e értelme annak, amit mondasz. Szaba-dulj meg azoktól a szavaktól.

– Szóval, olyankor mindig megmérte a lázamat – magyarázom. – Érted: hőmérőt nyomott belém.

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: A3–77. Küldetésszám: 03D51. Személyzet: T. Parreno, N. Ahoya, E. Nimkin.

Repülési idő: 5 nap és 14 óra. Pozíció: az Alfa Centauri A környezetében.

Összefoglaló: „A bolygó egészen Földszerű, dús növényzettel. A növényzet túlnyomóan sárga színű. Az atmoszféra összetétele közel áll a hícsi keverékéhez. Meleg bolygó, sarki jégsapkák nélkül. Az egyenlítői hőmérséklet-tartomány a földi trópusinak felel meg, a földiéhez hasonló mérsékelt égöv csaknem a sarkokig terjed. Állati életet vagy erre utaló jeleket (metán stb.) nem találtunk. A növényzet egy része igen lassú ragadozó életmódot folytat, a mozgás egy indaszerű képlet segítségével történik, mely elereszti a talajt, felkunkorodik, majd ismét gyökeret ver. A maximális sebességet 2 kilométer per órának mértük. Műtárgyakat nem találtunk. Parreno és Nimkin leszállt, és növényi mintákkal tért vissza, de mindkettő meghaltak toxikodendron-szerű reakció kíséretében. A testükön nagy hólyagok keletkeztek. Ezután fájdalom, viszketés és fulladási tünetek jelentkeztek, valószínűleg azért, mert testfolyadék gyűlt össze a tüdejükben. Nem vittem őket a hajó fedélzetére. Nem nyitottam ki a landolót, és nem kapcsoltam a hajóhoz. Feljegyeztem mindkettejük személyes üzeneteit, majd katapultáltam a landolót, és visszatértem.”

A Tröszt állásfoglalása: Múltbéli tevékenységére való tekintettel N. Ahoya ellen vádemelés nem történt.

És azalatt a karjaiban tartott, mit tudom én meddig. Vagy három percig. És aztán kihúzta a hőmérőt, és leolvasta.

Ott állok a bógés küszöbén. Kész vagyok rá, hogy elengedjem magam, de előbb még a végére akarok járni ennek a dolognak; majdnem olyan érzésem

van, mint szex előtt, mint amikor az ember éppen azon van, hogy elhatározza magát, és hirtelen elbizonytalanodik abban, hogy tényleg akarja-e, hogy az a másik személy, az a nő, annyira a részévé váljon, de azért mégiscsak belevág a dologba. Összeszedem magam egy kicsit, úgy mérem ki a hangomat, hogy nehogy kifussak belőle, mielőtt még végeznék. Sigfrid nem szól semmit, és egy pár másodperc múlva nagy nehezen kibuknak a szavak belőlem:

– Mit szólsz, Sigfrid? Hát nem furcsa? Eltelt azóta, mennyi is? Negyven év vagy hogy. És még mindig megvan az a hülye érzésem, hogy az, hogy szeret valaki, összefügg azzal, hogy valamit felnyomnak a seggem lyukán.

26

Amíg oda voltam, egy csomó változás történt az Átjárón. Megemelték a fejadót. A Tröszt meg akart szabadulni egy pár fölösleges lógóstól, mint Shicky meg én. Ez rossz hír volt, azt jelentette, hogy az előre fizetett fejpénzem nem lesz elég két-három hétre, hanem csak tíz napra.

Importáltak egy pár agytrösztöt a Földről; asztro-nómusokat, xenotechnikusokat, matematikusokat, sőt még az öreg Hegramet professzort is fölhozták, akit megviseltek ugyan a startolás és a gyorsulás deltái, de azért fürgén ugrált összevissza az alagutakban.

Egy dolog nem változott: az Értékelő Bizottság. Ott feszingtem előttük a vallatópadon, miközben régi jó ismerősöm, Emma, azt magyarázta, mekkora

marha vagyok. Valójában Mr. Hsien volt az aki beszélt, Emma csak fordított, igaz, nagy élvezettel.

– Megmondtam előre, Broadhead, hogy egyszer még rá fog fázni. Mért nem hallgatott rám? Minek kellett a beállítást eltekernie?

– Mondtam már. Amikor rájöttem, hogy az Átjáró Kettőnél vagyok, egyszerűen képtelen voltam belenyugodni. El akartam menni máshová.

– Ez rendkívül nagy hülyeség volt magától, Broadhead.

Hsienre pislantottam. A falra akasztotta magát a főlhajtott gallerjánál fogva, s most ott lógott, jóindulatot sugározva, karba tett kézzel. – Emma – mondtam – nem bánom, csináljon amit akar, de szálljon le rólam.

– Azt csinállok, amit akarok, Broadhead – mondta derűsen –, mert az a dolgom. A beosztásommal jár. Tudta, nemde, hogy a célválasztó átállítása ellenkezik a szabályokkal?

– Miféle szabályokkal? A saját bőrömet vittem a vásárra!

– Azokkal a szabályokkal, melyek szerint nem szabad tönkretenni a hajókat – magyarázta. Nem válaszoltam. Valami fordításfélét csicssergett oda Hsiennek, aki összehúzott szájjal, komoran hallgatott, majd két szép mandarin körmondatot intézett hozzám. A szónoklatban tisztán ki lehetett venni a pontok és a vesszők helyét.

– Mr. Hsien azt mondja – mondta Emma –, hogy maga nagyon felelőtlen. Elpusztított egy pótolhatatlan gépezetet. Az nem a maga tulajdona volt, hanem az egész emberi nemé. – Eldalolt még egy pár mondatot, majd így fejezte be: – Amíg nem kapunk bővebb információt a megkárosított hajó állapotára vonatkozóan, nem tudjuk véglegesen eldönteni a felelősségének mértékét. Mr. Ituno azt

ígérte, hogy az első adandó alkalommal alaposan át fogja nézetni a hajót. A jelentésadás időpontjában két xenotechnikus volt útban az új bolygóra, az Afroditéra. Azóta már elérhettek az Atjáró Kettőre, és a következő ingázó pilóta várhatóan el is hozza a vizsgálatok eredményét. Aztán majd ismét hívatni fogjuk.

Szünetet tartott, és rám nézett, amiből arra következtettem, hogy a kihallgatás véget ért. – Kösz mindenért – mondtam, s elindultam az ajtó felé. Már egész az ajtónál jártam, amikor megszólalt:

– Még valamit. Mr. Ituno jelentése szerint maga rakodást végzett, és védőruhákat készített az Átjáró Kettőn, és ezért napidíj illeti meg, mennyi is?... összesen kétezer-ötszáz dollár. Az ingázó kapitánya, Hester Bergowitz, átengedte magának az őt illető prémium egy százalékát különböző szolgáltatások fejében, melyeket visszafelé nyújtott neki. A számláját ezekkel figyelembe véve módosítottuk.

– Nem volt vele szerződésem – mondtam meglepődve.

– Úgy van. De ő úgy érzi, hogy magának jutalék jár. No persze nem nagy összeg. Összesen... – puszkázott egy papírról – kétezer-ötszáz plusz ötezer-ötszáz... az annyi mint nyolcezer dollár került a számlájára.

Nyelcezer dollár! Elindultam az egyik akna felé, megragadtam egy vonókábelt, és elkezdtem törni a fejem. Az összeg se nem oszt, se nem szoroz. Az biztos, hogy nem lesz elég a kártérítésre, ha a hajó elbarmolása miatt elő akarnak venni. Nincs a világmindenségben annyi pénz, ami elég volna, ha a teljes helyreállítás költségeit a nyakamba akarnák varrni, minthogy semmi szín alatt nem megy a helyreállítás.

Másrészt viszont nyolcezer dollárral több pénzem volt, mint különben lett volna.

Ezt azzal ünnepeltem meg, hogy vettem egy italt magamnak a Kék Pokolban. Ivás közben a lehetőségeimet latolgattam. Minél többet spekuláltam rajtuk, annál siralmasabbnak látszottak.

Bűnösnek fognak találni, nem vitás, és legalább százezrekben fogják kimérni a büntetést. Annyim pedig nincs. Az is lehet, hogy még többet akarnak majd, ami persze nem változtat a leányzó fekvésén; mihelyt elvették mindenemet, több nem marad, amiből még el lehetne venni.

Ahogy így a végén jobban belegondoltam, olybá tűnt a nyolcezer dollárom, mint valami mesebeli kincs, ami a reggeli harmattal együtt elenyészhet. Mihelyt megjön a xenotechnikus jelentése az Átjáró Kettőről, a Bizottság ismét összeül, és ezzel vége.

Nem volt hát semmi különös okom rá, hogy kuporgassam a pénzemet. Akár el is költhettem volna mindjárt az egészet.

Annak sem volt értelme, hogy a régi munkám visszaszerzéséről ábrándozzak a borostyánültetők-nél. Már ha egyáltalán visszavettek volna, most, hogy Shickyt kirúgták a kisleányokból. Abban a percben, hogy meghozzák a döntést ellenem, már el is tűnt a pénz a számlámról. Ugyanúgy az előre fizetett fejadóm is. Azonnali kitoloncolás várna rám.

Ha véletlenül akadna éppen egy Földre induló hajó a kikötőben, csak be kéne szállnom, és előbbutóbb Wyomingban találnám magam megint, ahol megpróbálhatnám visszaszerezni a régi állásomat a tápanyagbányában. Ha nincs hajó, akkor bajban vagyok. Lehet, mondom: *lehet*, hogy rá tudom dűmálni az amerikai cirkáló kapitányát vagy esetleg a brazilét – feltéve, hogy Francys Hereira meg tud

mozgatni egy-két szálát az érdekemben – és lesz hol meghúzódnom, amíg befut egy hajó, de az is lehet, hogy nem.

Jobban belegondolva, az esélyeim egyáltalán nem tűntek kecsegtetőnek.

A legokosabb amit tehettem, az volt, hogy előbb lépek a Bizottságnál. Két lehetőségem volt.

Az egyik, hogy mielőtt még a Bizottság meghozná a döntést, visszamegyek az első földi hajóval a tápanyagbányába.

A másik: megint kihajózok.

Gyönyörű választék, mondhatom. Az egyik azt jelentette, hogy örökre lemondok az emberhez méltó élet lehetőségéről... ami a másikat illeti... nos, arra félttem még csak gondolni is.

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: 1–103. Küldetésszám: 022D18. Személyzet: G. Herron.

Repülési idő oda: 107 nap és 5 óra. Megjegyzés: Repülési idő vissza 103 nap és 15 óra.

Kivonat a hajónaplóból: „Az utazás 84-ik napja és 6-ik órája után a Q-készülék izzani kezdett, és a kontroll-lámpák szokatlan aktivitást mutattak. Ugyanakkor éreztem, hogy a mozgás iránya megváltozik. A folyamatos változás körülbelül egy óra hosszáig tartott, majd minden visszatért a normális kerékvágásba.”

Értékelés: Pályamódosítás valamilyen veszélyes objektum – csillag vagy más égitest – kikerülésére? Ajánlatos volna komputerrel átvizsgálni a hajónaplókat hasonló események keresése céljából.

Az Átjáró olyan volt, mint valami úri klub, amelyikről sosem lehet tudni, hogy éppen melyik tagok vannak elérhető közelben. Louise Forehand oda-kint volt; férje, Sess, türelmesen tartotta a frontot, arra várva, hogy vagy az asszony vagy a még élő lányuk visszatérjen, s maga is kihajózhasson. Segített visszaköltözni a szobámba, amit átmenetileg három magyar nő foglalt el, míg ki nem hajóztak ők is egy Hármasban. A költözködés nem volt nagy ügy; alig volt már valamim, kivéve azt, amit épp akkor vettem a kantinban.

Az egyetlen állandóságot Shicky Bakin jelentette, aki változatlanul barátságos volt velem, és mindig elérhető. Megkérdeztem tőle, nem hallott-e Klaráról. Nem hallott. – Ki kéne menned megint, Bob – biztatott. – Ez az egyetlen dolog, amit tehetsz.

– Ja. – Nem akartam vele vitatkozni; kétségtelenül igaza volt. Talán majd... – Csak ne volnék olyan gyáva, Shicky – mondtam –, de hát az vagyok. Egyszerűen képtelen vagyok rávenni magam, hogy megint beszálljak egy hajóba. Hiányzik belőlem a kurázsi ahhoz, hogy a nap minden percét vagy száz napon át ismét halálfélelemben töltssem.

– Hmm – jegyezte meg, és leugrott a fiókos szekrény tetejéről, hogy megveregesse a vállam. – Nem kell oda akkora kurázsi – mondta, miközben visszalibbent a szekrényre. – Mindössze egyszer kell összeszedned magad: amikor beszállsz és elindulsz. Aztán már nincs szerepe a bátorságnak, mert nem lesz más választásod.

– Azt hiszem, képes lettem volna rá – mondtam –, ha Metchnikov elmélete helyesnek bizonyul a színkódról. Csakhogy a „biztonságosok” némelyike már elpusztult azóta.

– Az csak egy statisztikai dolog volt, Bob. A helyzet az, hogy mostanában kedvezőbbek a

kilátások mind a biztonság, mind a siker tekintetében. Igaz, hogy épp csak kicsivel; de kedvezőbbek.

– A halottak akkor is halottak – mondtam. – Nem tudom... lehet, hogy mégis beszélek Dane-nel.

Shicky meglepettnek látszott. – Dane kihajózott.

– Mikor?

– Akkortájt, amikor te. Azt hittem, tudod.

Megfeledkeztem róla. – Kíváncsi vagyok, megtalálta-e a maga fejőstehenét.

Shicky a vállához dörzsölte az állát, miközben lomha szárnycsapásokkal tartotta magát egyensúlyban. Ezután leugrott a szekrényről, és a piezofon fölött kezdett legyezni szárnyaival. – Lássuk csak – mondta, és megnyomott egy pár gombot. A nyilvántartólista ugrott be a képernyőre. – 88–173 számú indítás – olvasta. 150 000 \$ jutalom. Nem valami sok.

– Azt hittem, hogy nagyobb fogásra pályázik.

– Úgy látszik – mondta Shicky, miközben tovább böngészte a szöveget –, hogy nem jött össze neki. Várj csak: ez itt azt mondja, hogy tegnap éjjel jött meg.

Minthogy Metchnikov félig-meddig ígéretet tett arra, hogy megosztja velem amit tud, ésszerű lett volna beszélni a fejével, csakhogy én nem éreztem hajlandóságot az ésszerű viselkedésre. Eljutottam azért egészen odáig, hogy utánanézzek, miszerint üres kézzel jött vissza, s így fáradozásait csupán a kitűzött jutalom fogja kompenzálni; de nem mentem el, hogy találkozzak vele.

Ami azt illeti, mást se igen csináltam, csak lófráltam naphosszat.

Az Átjáró nem mondható ugyan a világ legszórakoztatóbb helyének, de azért találtam magamnak elfoglaltságot. Mindenesetre messze jobb volt, mint

A FEKETE LYUKAKRÓL

Dr. Asmenion: Na most, ha annak a csillagnak több mint háromszor akkora a tömege, mint a Napé, akkor a kollapszus során nem fog neutroncsillagként megállapodni. Szépen zsugorodik tovább. *Olyan* sűrűvé válik, hogy a szökési sebesség meg fogja haladni a háromszázmillió méter per szekundumot, ami nem jelent mást, mint...

Kérdés: ...a fénysebesség? Ejha!

Dr. Asmenion: Úgy bizony, Gallina. Szóval a fény nem lesz képes elszökni. Magyarán, az a csillag fekete lesz. Ezért is hívják az ilyet fekete lyuknak. Igen ám, de ha az ember elég közelre kerülne, az úgynevezett ergoszférán belülre, mégsem tűnne a csillag egészen feketének. Valószínű, hogy ott már látni lehetne valamit.

Kérdés: Mit?

Dr. Asmenion: Görbüljek meg, ha tudom, Jer. Majd ha valamelyikük egyszer eljut odáig, körülnéz és visszajön, elmesélheti nekünk. Ha tudja. Ámbár ebben kételkedem. De ha mondjuk *mégis* sikerülne elég közelre kerülnie valamelyiküknek, és elvégezné a műszeres méréseket, és vissza is jönne, az felcsíphetne... mit tudom én... egymilliót legalább? Ehhez át kéne mászni a landolóba, és adni egy rúgást visszafelé a főhajó tömegének, s míg a hajó maga visszalökődne, a landoló talán elegendő plusz sebességre tenne szert, hogy elszabaduljon. Nem biztos. Esetleg. Ha minden klappol. Akkor kezdhet el gondolkozni azon, hogy hogyan tovább. Az ember nem képes hazatérni egy landolóban! Márpedig fordítva nem megy, a landoló tömege egyszerűen nem elég ahhoz, hogy az ember a főhajóban szökjön meg... Látom már, hogy Bobnak nincs ínyére ez a fejtegetés, úgyhogy térjünk át a bolygótipusokra és a porfelhőkre.

a tápanyagbánya. Minden múltó óra közelebb vitt a xenotechnikusi jelentés beérkezéséhez, de sikerült elérnem, hogy ne nagyon gondoljak erre. Elüldögéltem egy-egy ital mellett a Kék Pokolban, bárátkoztam a turistákkal, az eltávon lévő cirkálósokkal, a visszatért feltárókkal és a kopaszokkal, akik folyamatosan érkeztek a senyvedő bolygókról. Mindeközben, azt hiszem, egy másik Klarát kerestem, de hiába. Egy sem mutatkozott.

Újra elolvastam a leveleket, melyeket az Átjáró Kettőről jövet írtam neki, aztán mindet összetéptem. Írtam helyettük egy egyszerű, rövid üzenetet, melyben bocsánatot kértem tőle, és elmondtam neki, hogy nagyon szeretem, aztán fogtam és leadattam rádión a Vénuszra. Klara nem volt ott! Megfeledkeztem róla, milyen sokáig tart egy ilyen Hohmann-féle pálya befutása. A nyilvántartóban elég könnyen azonosították a hajót, amelyiken távozott. Ez a hajó egy összekötő volt, ami az ekliptika síkjában mozgó bolygóközi járatokkal randevúztatott. A naplóbejegyzés szerint az összekötő randevúzott már azóta egy Mars felé tartó teherszállítóval és egy Vénuszra igyekvő nagy G-jű luxus személyszállítóval. Klara feltehetően átszállt valamelyikre, de nem tudták megmondani, melyikre, és egyik sem fog célba érni legalább még egy hónapig.

A távirat szövegét elküldtettem ezekre a hajókra is, de választ nem kaptam.

Leginkább még egy brazil géppuskás lánnyal kerültem olyan kapcsolatba, amit együtt járásnak lehetne nevezni. A lányt Franczy Hereira hurcolta körbe az Átjárón. – Az unokatestvérem – mutatta be, amikor először találkoztunk. Később, négy-szemközt, hozzátette még: – Jó ha tudod, Rob, nincsenek családi érzéseim az unokatestvéreimmel kapcsolatban. – Időnként mindenkire rákerült a sor

HIRDETÉSEK

HÁT NINCS egy angolul beszélő, nemdohányzó sem az Átjárón, aki kiegészítené csapatunk létszámát? Lehet, hogy *te* meg akarod rövidíteni az életedet (és létfenntartási tartalékainkat!), de *mi* nem! 88–775.

KÖVETELJÜK a feltárók képviselőjét az Átjáró Tröszt Igazgatóságában! Tömeggyűlés holnap a Babe szint 1300-as szobájában. Mindenkit szeretettel várunk!

VÁLOGATOTT UTAK, mindegyik tesztelve, álmodni sem lehet jobbat. Bővebbet 32 oldalas könyvecskénkből: 10 \$. Konzultációk: 25 \$. 88–139.

a cirkálón, hogy eltávozt kapjon az Átjáróra, és jóllehet, amint már említettem, az Átjáró sem volt egy Waikiki vagy egy Cannes, még így is utcahosszal vezetett akármelyik sivar csatahajóval szemben. Susie Hereira nagyon fiatal volt. Tizenkilenc évesnek mondta magát, és gondolom, legalább tizenhétnek kellett lennie ahhoz, hogy egyáltalán a Brazil Tengerészethetnél szolgálhasson, de annyinak sem látszott. Nem nagyon tudott angolul, viszont nem is kellett hozzá nagy nyelvtudás, hogy együtt eliszogassunk a Kék Pokolban; és amikor aztán ágyba bújtunk, kitűnt, hogy noha verbális értelemben nem valami nagy társalgók vagyunk, de annál jobban megy közöttünk a közvetlen testi kommunikáció.

Azonban Susie mindössze egyszer egy héten volt ott nekem, ami rengeteg elpusztítani való időt hagyott maga után.

Mindent kipróbáltam. Az összes csoportterápiát, a csoportos összenyalábolkodást, a szeretet és ellen-

szenv kinyilvánítását egymással szemben. Az öreg Hegramet előadássorozatát a hícsíkről. Az asztrofizikai előadásokat, azzal a sanda szándékkal, hogy hátha sikerül elnyernem egyszer a Tröszt valamelyik tudományos prémiumát. Az időm gondos beosztásával sikerült elérnem, hogy egy csöpp se maradjon a gondolkodásra, s a döntés pillanata napról napra kitolódott.

Nem szeretném azt a benyomást kelteni, mintha az idő agyoncsapása valami tudatos terv alapján ment volna nálam; egyik napról a másikra éltem, és minden napom teljes volt. Susie és Francy Hereira csütörtökön szokott meglátogatni. Ilyenkor általában azzal kezdtük, hogy elmentünk hármasban ebédelni a Kék Pokolba. Aztán Francy elment csatangolni, vagy fölszedni egy csajt, vagy úszni egyet a Felső-tóban, míg Susie és én visszavonultunk a szobámba, hogy némi narkót is igénybe véve az ágyam melegebb vizeiben lubickoljunk. Vacsora után valamilyen szórakozás következett. Csütörtök esténként voltak az asztrofizikai előadások. Ilyenkor hallottunk a Hertzsprung–Russel-diagramról, a vörös óriásokról és törpékről, a neutroncsillagokról és a fekete lyukakról. A professzor egy dagadt vén kecske volt valami isten háta mögötti főiskolából Szmolenszk környékéről, de a disznó viccek ellenére is volt valami szép és költői abban amit mondott. Elidőzött az öreg csillagoknál, amelyek életet adtak valamennyiünknek, szilikátokat és magnézium-karbonátot öklendezve ki magukból a bolygók képződéséhez és szénhidrogéneket, amelyekből mi magunk születtünk. Beszért a neutroncsillagokról, melyek jócskán meggörbítik a teret maguk körül. Tudtunk erről, mert két legénység is odaveszett miattuk. Ripityára mentek, mert túl közel bukkantak fel a valós térben egy-egy hipersűrű törpéhez. Beszért

nekünk a fekete lyukakról is, melyek helyén egykor nagy sűrűségű csillagok voltak, s amelyeket ma már csak az alapján lehet észlelni, hogy mindent elnyelnek, ami a közelükbe kerül, a fényt is beleértve. Ezek nemcsak hogy meggörbítik a teret maguk körül, de egyenest maguk köré is tekerik azt, mint valami pokrócot. Beszélte a légritkaságú csillagokról, ezekről a hatalmas, izzó gázfelhőkről; az Orion-köd előcsillagairól, melyek épp most kezdenek forró gázcsomókká összeállni, s amelyekből évmilliók múlva napok lehetnek majd. Az előadásai rendkívül népszerűek voltak; még az olyan régi bútordarabok is föl-föltünedeztek, mint Shicky és Dane Metchnikov. Miközben a professzort hallgattam, át tudtam érezni az úr csodálatosságát és szépségét. Túl hatalmas és fenséges volt ahhoz, hogy ijesztő legyen, és csak később kezdtem el magamhoz viszonyítani a sugárzásnak ezeket a lefolyóit és a híg gázoknak ezeket a mocsarait; *magamhoz*, ehhez a törékeny, rémült, fájdalomérző teremtéshez, aki vagyok. És amikor aztán arra gondoltam, hogy egyszer még talán magam is ki fogok menni ezek közé a messzi titánok közé, és... hát ettől a gondolattól egész picire kucorodott össze a lelkem.

Az egyik ilyen találkozás után búcsút mondtam Susie-nek és Francynek, és beültem egy falmélyedésbe az előadóterem közelében, félig elrejtőzve a borostyán között, és teli szorongással rágyújtottam egy szál füves cigire. Shicky ott talált rám. Megállt előttem, szárnyaival tartva magát. – Téged kerestelek, Bob – mondta.

Épp ekkor kezdtem el érezni a fű hatását. – Érdekes volt az előadás – mondtam elmélázva, igyekezvén átadni magam a kellemes érzésnek, melyet a cigitől reméltem, nem igazán törődve azzal, ott van-e Shicky vagy sem.

– A legérdekesebb rész még csak azután jött, hogy elmentél – mondta Shicky.

Feltűnt nekem, hogy egyszerre látszik rajta a félénkség és a reménykedés; valamiben törte a fejét. Szívtam még egy slukkot, s felajánlottam neki a cigit.

A fejét rázta. – Bob – mondta –, azt hiszem, valami jó dolog jön nemsokára.

– Csakugyan?

– Igen, Bob, csakugyan! Valami nagyon jó dolog. És nagyon hamar.

Erre nem számítottam. Szerettem volna tovább szívni a cigimet, míg el nem múlik az előadás keltette átmeneti izgalmam; hogy aztán tovább pusztíthassam a napokat. Arra vágytam a legkevésbé, hogy valami új küldetésről halljak, amelyre büntudatom feliratkozni sarkallna, csak azért, hogy gyávaságom abortálja a vállalkozást.

Shicky belekapaszkodott a borostyántartóba, s azon támasztva magát, kíváncsian nézett rám. – Bob bátyám – mondta –, segítesz nekem, ha kitalálok számodra valamit?

– Segíteni? Hogy?

– Vigyél magaddal! – kiáltotta. – Mindent megcsinálok, csak a landolóba nem tudok beszállni. És azt hiszem, ez olyan küldetés lesz, ahol ez nem sokat számít. Jutalom jár mindenkinek, annak is, aki a pályán marad.

– Te meg miről beszélsz? – A fű fejbe kólintott. Melegséget éreztem a térdhajlatomban, és kissé elmosódott minden körülöttem.

– Metchnikov beszélt az előadóval – mondta Shicky. – Abból, amit mondott, azt vettem ki, hogy tud valami új küldetésről. Csak az a baj, hogy oroszul beszéltek, és nem nagyon értettem. De ez az az út, amire már régóta várt.

– Az utolsó útja sem hozott valami sokat, igaz? – vetettem ellen.

– Ez egészen más!

– Nem hiszem, hogy bármi igazán jóba beavatna...

– Ha nem kéred meg, akkor nem is!

– A francba! – morogtam. – Na jó, beszélek vele.

Shicky fölragyogott. – De aztán, Bob, ugye elviszel magaddal?

Elnyomtam a cigit, pedig még félig sem szívtam el. Éreztem, össze kell szednem magam, annyira, amennyire csak tudom. – Meglátom, mit tehetek – mondtam, és elindultam vissza az előadóterem felé. Metchnikov épp kifelé jött, amikor odaértem.

Nem beszélünk egymással, mióta visszatért. Épp olyan masszív volt és széles, mint azelőtt, és szépen meg volt nyírva a pofaszakála is. – Helló, Broadhead – mondta gyanakodva.

Nem vesztegettem a szavakat. – Hallom, tudsz valami jó utat. Veled mehetek?

Ő sem vesztegette a szavakat. – Nem – mondta, és őszinte ellenszenvvel nézett rám. Erre részben mindig is számítottam, másrészt viszont elég biztos voltam benne, hogy összefügg azzal, amit rólam és Klaráról hallott.

– Szóval kimész – szívóskodtam. – És mivel mész ki? Egyessel?

Végigsimított a pofaszakállán. – Nem – mondta kelletlenül –, hanem két Ötössel.

– Két Ötössel?

Gyanakodva meredt rám egy pillanatig, de aztán csaknem elvigyorodott. Nem szerettem, amikor mosolygott, mindig felmerült bennem a kérdés, hogy ugyan mi oka lehet rá.

– Jól van – mondta. – Ha annyira akarsz, felőlem jöhetsz. Úgysem rajtam múlik a dolog. Meg kell

Aranyos Apukám, Anyukám, Marisa és Pico-João!

Legyetek szívesek, mondjátok el Susie édesapjának, hogy nagyon jól van, és a parancsnok kedveli. Rátok bízom, elmondjátok-e neki, hogy mostanában sokat van együtt barátommal, Rob Broadheaddel, aki rendes ember és komoly is, csak nem valami szerencsés. Susie szabadságot kért, hogy feltárára induljon, és ha a kapitány engedélyezi, azt mondja, Broadheaddel együtt fog kimenni. Ahogy Ti is tudjátok, mi itt mind arról beszélünk, hogy ki akarunk menni, de csak kevesen vállalkoznak rá ténylegesen, úgyhogy talán nem kéne emiatt aggódnotok.

Sajnos, most be kell fejeznem, mert már csaknem beszállás van, negyvennyolcórázni fogok az Átjárón.

Sok szeretettel:
Francescito

kérdezned Emmát, holnap reggel tart eligazítást. Lehet, hogy meg fogja engedni neked. Tudományos küldetés lesz, a jutalom legalább egymillió. És neked is közöd van hozzá.

- Nekem?! – Ez váratlanul ért. – Hogyhogy?
- Kérdezd meg Emmát – mondta, és otthagytott.

Vagy egy tucat feltáró jelent meg az eligazításon. Többségüket ismertem: Sess Forehand, Shicky, Metchnikov és még egy pár másik, akikkel vagy együtt ittam, vagy lefeküdtem valamikor.

Emmát sikerült elcsípnem befelé jövet.

– Ki akarok menni ezzel a küldetéssel – mondtam.

Meglepettnek látszott. – Nocsak! Azt gondoltam... – mondta, de megtorpant, anélkül hogy elmondta volna, hogy mit is gondolt.

Kihasználom a szünetet: – Épp annyi jogom van kimenni nekem is, mint Metchnikovnak!

– Az ám, csak hogy az eddigi teljesítménye sehol sincs az övéhez képest. – Alaposan végigmért, aztán így folytatta. – Na jó, megmondom én magának, hogy mi az ábra, Broadhead. Ez egy speciális küldetés, és részben maga miatt szerveztük. Úgy néz ki, hogy ez a maga baklövése egész érdekesnek bizonyult. Nem arról beszélek, hogy tönkretette azt a hajót; az egyszerű hülyeségre vall, és ha van igazság a világon, akkor meg is fog fizetni érte. De hát a vak szerencse majdnem annyit ér, mintha valakinek esze van.

– Ezek szerint megkapta a jelentést az Átjáró Kettőről – tippeltem.

Megrázta a fejét. – Nem még. De nem is számít. Rutinszerűen beprogramoztuk a küldetését a komputerbe, és találtunk néhány érdekes korrelációt. Az a beállítás, amelyikkel az Átjáró Kettőre jutott... Áh, üsse kavics – mondta –, jöjjön be a terembe. Ha mást nem is, az eligazítást végigülheti. Abból mindent megtud, és aztán... majd meglátjuk.

Könyéken fogott és szabályosan belökött a terembe, ugyanabba, amit osztályteremnek használtunk. Mikor is? Volt annak vagy egymillió éve. Leültem Sess és Shicky közé, és vártam, hogy Emma elmondja, amit mondani akar.

– A legtöbben maguk közül – kezdett bele –, egy vagy két kivétellel, meghívás alapján vannak itt. A kivételek egyike igen tisztelt barátunk, Mr. Broadhead. Mint bizonyára tudják, sikerült valahogy elérnie, hogy tönkretegyen egy hajót az Átjáró Kettő közelében. Igazság szerint rá kéne húznunk a vizes lepedőt, de mielőtt tettét elkövette volna, véletlenül érdekes tényeket hozott a felszínre. A pályaszínei eltértek az Átjáró Kettő esetében

szokásosaktól, és amikor a komputer összehasonlította őket egymással, teljesen új úti cél választási koncepciót sikerült kihoznia. Ugy néz ki, hogy mindössze vagy öt beállítás számít az új úti cél szempontjából; az az öt, amelyik megegyezett a szokásos Átjáró Kettő beállítások és a Broadhead-féle új beállítások között. Hogy a többi beállítás mit jelent, azt még nem tudjuk. De rá fogunk jönni.

Hátradólt, és karba tette a kezét. – Ez egy többcélú küldetés lesz – mondta. – Valami újat fogunk csinálni. Először is, két hajót küldünk ugyanarra a helyre.

Sess Forehand feltette a kezét. – Mi a céljuk ezzel?

– Nos, először is az, hogy ellenőrizzük, valóban ugyanaz-e a két úti cél. – Némi eltérés lesz ugyanis a nem kritikus beállításokban... mármint azokban, amelyekről *mi* azt hisszük, hogy nem kritikusak. Ezenkívül a két hajót harminc másodperc időkülönbséggel fogjuk indítani. Nos, ha tisztában vagyunk azzal, amit csinálunk, akkor körülbelül olyan távolságra bukkannak fel egymástól, amennyit az Átjáró tesz meg harminc másodperc alatt.

Forehand a szemöldökét ráncolta. – Mihez képest?

– Jó kérdés – bólintott Emma. – Úgy gondoljuk, hogy a Naphoz képest. A csillagmozgás, úgy hisszük, elhanyagolható a Galaktikához képest. Feltételezve, hogy az úti cél a Galaktikán belül van, és nem is olyan messze, hogy a galaktikus mozgás vektora lényegesen eltérne az ittenitől. Úgy értem, hogy ha például a túloldalon bukkannának fel, az a galaktikus középponthoz képest hetven kilométert jelentene másodpercenként. De nem hisszük, hogy ilyesmire kéne számítani. Viszonylag kis eltérést várunk csak a sebesség és irány tekintetében,

és... nos, mindenképpen úgy kettő és kétszáz kilométer közötti távolságnak kell lennie a két felbukkanás között.

– Természetesen – mondta vidám mosollyal –, ez az egész csak teória. Az is lehet, hogy a relatív mozgás semmit sem jelent. Ebben az esetben az a kérdés, hogyan akadályozzuk meg az összeütközést. Mindenesetre bizonyosak vagyunk benne, legalábbis eléggé bizonyosak, hogy lesz a két hajó közt egy minimális távolság. Nem kell több, mint körülbelül tizenöt méter, annyi, amennyi egy Ötös hossza.

– Mennyire biztos az az eléggé bizonyos? – kérdezte az egyik lány.

– Nos – ismerte be Emma –, meglehetősen. Honnan tudhatnánk, ameddig ki nem próbáltuk?

– Veszélyesnek tűnik – jegyezte meg Sess, de nem úgy nézett ki, mint akit ez eltántorít. Mindössze a véleményét fejtette ki. Ebben más volt, mint én. Én ugyanis azon igyekeztem, hogy figyelmen kívül hagyjam a belső érzéseimet, és megpróbáltam az eligazítás technikai részleteire koncentrálni.

Emma meglepettnek látszott. – Micsoda? Ez? De hisz a veszélyes részről még nem is beszéltem! Ezt az úti célt tudniillik az Egyesek egyáltalán nem veszik be, a Hármasok nagyobb része szintén nem, sőt még az Ötösök közül se mind.

– Miért? – kérdezte valaki.

– Azért fognak kimenni, hogy ezt kiderítsék – mondta türelmesen. – Véletlenül ezt a beállítást szúrta ki a komputer mint olyat, amelyik a legalkalmasabbnak ígérkezik arra, hogy tesztelni tudjuk a pályabeállítások közötti korrelációt. Páncélos Ötösöket fognak kapni. Mindkét hajó elfogadja ezt a bizonyos beállítást. Ami azt jelenti ugyebár, hogy a hícsi tervezők jó esélyt adtak rá, hogy a hajók meg is fognak birkózni a feladattal.

– Az már jó régen volt – vetettem ellen.

– Na igen. Sohase állítottam az ellenkezőjét. A dolog csakugyan veszélyes. Legalábbis bizonyos mértékben az. Ezért van a millió.

Megállt ezen a ponton, komoran nézett végig rajtunk, míg végül valaki megtette neki a szívességet, hogy megkérdezze:

– Miféle millió?

– Az a millió dolláros jutalom, amit mindegyikük megkap, miután visszatértek – mondta. – Tíz millió dollárt hagytak jóvá erre a célra a Tröszt alapítványából. Egyenlő arányban elosztva. Természetesen jó esély van rá, hogy több mint egymillió fog jutni fejenként. Ha bármi érdemlegeset találnak, a szokásos fizetési skála lesz rá érvényben. És a komputer szerint itt jók az efféle kilátások.

– Miért ér ez az út tízmilliót? – kérdeztem.

– Nem én hozom az ilyen döntéseket – mondta Emma udvariasan. Aztán, személy szerint rám nézve, nem mint a csoport egyik tagjára, így folytatta. – Apropó, Broadhead. Leírtuk a kárt, amit a hajó tönkretételével okozott, úgyhogy amit kap, az a magáé. Egemillió dollár? Egész szép, kerek summa. Abból hazamehet, vehet egy kis üzletet, és szépen éldelegélhet élete végéig.

Egymásra néztünk, és Emma csak ült tovább, mosolyogva és várakozva. Nem tudom, a többiek mire gondolhattak. Nekem az Átjáró Kettő jutott az eszembe, meg az első utam, ahogy majd kinéztük a szemünket, olyasvalami után kutatva a műszerekkel, ami ott sem volt. Azt hiszem, a többieknek is megvoltak a maguk fiaskói, amelyekre emlékezhetek.

– A start – mondta végül Emma – holnapután lesz. Aki fel akar iratkozni, keressen fel az irodámban.

A SZIGNÓKRÓL

Dr. Asmenion: Szóval, ha majd életre utaló jelek után néznek egy bolygón, nehogy valami nagy neonfeliratra számítsanak, hogy azt mondja: „Itt idegenek élnek!” Az ember ilyenkor szignókat keres. A „szignó” olyasvalami, ami más valamire utal. Mint az aláírás a csekken. Amikor meglátom az aláírást, tudom, hogy az illető be akarja váltani, így hát készpénzt adok érte. No persze, csak akkor, ha nem Bobé az az aláírás.

Kérdés: A jó isten rühelli az okostojásokat.

Dr. Asmenion: Nem akartam megsérteni, Bob. A metán tipikus szignó. Meleg vérű emlősök jelenlétére utal vagy valami hasonlóra.

Kérdés: Azt hittem, hogy a metán a növényzet meg más efféle rothadásától is származhat.

Dr. Asmenion: Persze. De főképp a nagy kérődzők bendőjéből. A Föld légkörében található metán túlnyomó része tehénfingként kezdte a pályafutását.

Elfogadták a jelentkezésem. Shickyét elutasították.

Csakhogy a dolog nem volt ilyen egyszerű. Sohasem az. Végül is rajtam múlt, hogy Shicky nem jöhetett velünk. Az első hajót gyorsan feltöltötték: Sess Forehand, két lány Sierra Leonéből és egy francia pár – mind beszélt angolul, mind ott volt az eligazításon, és mind járt már odakint. A második hajó főnöke Metchnikov lett. Az első választása egy homokos párra, Danny A.-re és Danny R.-ra esett. Aztán morogva bevett engem is. Ezzel egy üres hely maradt.

- Elmehetne magukkal a barátja, Bakin – mondta Emma. – Vagy inkább a másik barátját választaná?
- Miféle másik barátomat? – lepődtem meg.
- Van egy jelentkezésünk Susanna Hereira gép-

puskástól a brazil cirkálóról. Engedélyt kapott, hogy szabadságot vegyen ki erre a célra.

– Susie? Nem is tudtam, hogy ő is jelentkezett!

Emma elgondolkodva tanulmányozta a lány kartonját. – Nagyon jó az előképzettsége – jegyezte meg. – Azonkívül megvan minden testrésze. Természetesen a lábaira gondolkodok – mondta mézédessen –, ámbár úgy hallottam, Bob, bizonyos érdeklődést tanúsít a lány egyéb testrészei iránt is. Vagy szívesebben menne át homokosba ezúttal?

Éreztem, hogy előnt a méreg. Nem tartozom azok közé, akik túl merevek a szex tekintetében; számomra a fizikai kontaktus gondolata egy másik férfival önmagában nem visszataszító. No de Dane Metchnikovval?! Vagy valamelyik szeretőjével?

– Hereira géppuskás ide tud érn holnapra – jegyezte meg Emma. – A brazil cirkáló közvetlenül az összekötő után fog leszállni.

– A fenébe is! Miért pont engem kérdez? – förmedtem rá. – Metchnikov a főnök, nem én.

– Ő jobb szeretné a döntést magára bízni. Szóval, ki legyen az?

– Mit bánom én! – kiáltottam, és otthagytam. Csakhogy olyan nincs, hogy az ember kitérjen egy döntés elől. Az, hogy nem döntöttem, magában elég volt ahhoz, hogy eldőljön: Shicky marad ki a légénységből. Ha küzdöttem volna érte, bevették volna; enélkül Susie volt a nyilvánvaló befutó.

A következő napot azzal töltöttem, hogy ne kerüljek Shicky szeme elé. Fölcsíptem egy újonc sajt a Kék Pokolban, épp akkor végezte el a tanfolyamot, és az éjszakát a szobájában töltöttem. Még tiszta ruháért sem mentem vissza a szobámba; kihajítottam mindent, és vásároltam magamnak egy új szerelest. Elég biztos voltam benne, hogy hol fog keresni Shicky – a Kék Pokolban, a Centrál Parkban, a

múzeumban –, úgyhogy távol maradtam ezektől a helyektől; hosszú, céltalan vándorútra indultam a kihalt alagutakon; nem akartam senkivel találkozni.

Késő éjjel megkockáztattam, és elmentem a búcsúpartynkra. Számítottam rá, hogy Shicky ott lesz, de legalább mások is lesznek a helyszínen.

Ott is volt. És ott volt Louise Forehand is. Ami azt illeti, szemlátomást ő volt a figyelem központjában. Nem is tudtam, hogy visszatért már.

Amikor meglátott, magához intett. – Nagy fogás volt, Bob! Igyál velem egyet, én fizetem!

Valaki egy poharat nyomott az egyik kezembe, füves cigit a másikba, és még mielőtt szívtam volna egy slukkot, sikerült megkérdeznem tőle, hogy mi volt az a nagy fogás.

– Fegyverek, Bob! Csodálatos hícsi fegyverek, százasával. Sess szerint legalább ötmillió lesz a jutalom. *Plusz* a jogdíj. Legalábbis akkor, ha valakinek sikerül leközpontozni őket.

Kiengedtem a füstöt, és lemostam az ízét egy korty fehér villámmal. – Miféle fegyverek?

– Olyanok, mint egy alagútfúró, csak hordozhatóban. Akármit keresztülvágnak. Saralla Fantát elvesztettük landoláskor; az egyik kilyukasztotta a védőruháját. Így aztán Tim és én markoljuk fel a részét, úgyhogy két és fél millcsi jut egyikőnkre.

– Gratulálok – mondtam. – Igaz, hogy más se kell az emberiségnek, mint egy új eszköz, amivel legyilkolhatja magát, de azért gratulálok! – Igyekeztem egy kis morális fennsőbbtség auráját magamra öltetni, és szükségem is volt rá, mert alighogy elfordultam, ott lógott előttem Shicky a levegőben, engem bámulva.

– Egy slukkot? – kínáltam meg a cigivel.

Megrázta a fejét.

– Shicky – mondtam –, nem rajtam múlt. Megmondtam nekik... szóval... nem mondtam nekik, hogy ne vegyenek be.

– És azt mondtad, hogy jó volna ha bevennének?

– Nem rajtam múlt – mondtam. – Ide hallgass! – folytattam, hirtelen kiutat találva. – Most, hogy Louise-nak sikerült, Sess valószínűleg nem akar már kimenni. Miért nem állsz be a helyére?

Hátrált egy kicsit. Továbbra is engem nézett, csak az arckifejezése volt más. – Hát nem tudod? – kérdezte. – Igaz, hogy Sess kiszállt, de már be is lépett a helyére valaki.

– Kicsoda?

– Ott áll a hátad mögött – mondta Shicky. Megfordultam, s ott láttam őt, kezében pohárral, arcán megfjezhetetlen kifejezéssel. Engem nézett.

– Helló, Bob – mondta Klara.

Előtte a kantinban néhány kupicával már előkészítettem magam a partyra; kilencven százalékig részeg voltam, és tíz százalékig a fűtől kába, de mindez kiröppent belőlem, mihelyt megpillantottam őt. Letettem az italt, találomra odanyomtam valakinek a cigit, karon fogtam Klarát és kihúztam az alagútba.

– Klara – mondtam. – Megkaptad a leveleimet?

Meglepettnek látszott. – A leveleidet? – Megrázta a fejét. – Biztos a Vénuszra küldted el őket. Nem mentem el odáig. Csak addig jutottam el, míg az ekliptikus járattal nem randevúztunk, aztán megdöntöttem magam. Mindjárt vissza is jöttem az összekötővel.

– Istenem, Klara!

– Istenem, Bob – utánczott vigyorogva, ami nem volt éppen örömteli látvány, mert amikor mosolygott, látni lehetett a hézagot, ahonnan a fogát ki-

Kedves Átjáró Hangja!

A múlt hónapban nehéz munkával keresett pénzből 58 £ 50-et költöttem el arra, hogy feleségemet és fiamat elvigyem egyik visszavonult „hősük” „előadására”, aki Liverpoolt abban a kétes megtiszteltetésben részesítette, hogy oda látogatott (s amiért természetesen szép summát húzott ki a hozzám hasonlók zsebéből). Azt még nem bántam volna, hogy nem volt túl jó előadó, ellenben az a szemétség amit mondott, csaknem a plafonra kergetett. Volt pofája azzal kiállni elénk, hogy nekünk, földi balfácánoknak, fogalmunk sincs arról, milyen kemény is az életük a magukfajta nemes kalandoroknak.

Nos, akkor hadd mondjam el, hogy ma reggel fölvettem az utolsó fontot is a takarékszámhámról, hogy befoltoztathassuk az asszony tüdejét (tudják: jó öreg melanotikus azbesztózis, CV/E). A kölyök tandíja egy hét múlva esedékes, és halványlila elképzelésem sincs, hogy honnan fogom előteremteni a pénzt. Ráadásul, miután ma reggel nyolctól tizenkettőig a dokkban dekkoltam, arra várva, hogy hátha lesz valami rakodni való (végül is nem jött össze semmi), a felügyelő közli velem, hogy fölösleges vagyok, és holnap már akár ne is jöjjeK vissza várakozni se. Nincs véletlenül egy hős Önök között, aki olcsón vásárolna fölöslegessé vált testrészeket? Az enyémeK eladók: egy pár vese, a máj és a többi. Méghozzá jó állapotban, már amennyire ez lehetséges tizenkilenc dokkokban eltöltött év után. Kivétel a könnyimirigy, ami eléggé elhasználódott az Önök sorsa felett érzett szakadatlan sajnálkozásban.

M. Delacross
Merseyside L77PR 14 JEG
„Wavetops”
41. emelet 17/B

ütöttem. – Szóval, mi más mondanivalónk van még egymásnak?

Átkaroltam a vállát. – Nekem az, hogy szeretlek, és sajnálom ami történt, és szeretném jóvá tenni, és el akarlak venni feleségül, és együtt akarok élni veled, és gyerekeket akarok, és...

– Jézusom, Bob – mondta, miközben elég gyöngéden, de határozottan eltolt magától –, ha te egyszer elkezdesz beszélni! Tarthatnál egy kis szünetet is néha.

– De hát már hónapok teltek el azóta!

Klara elnevette magát.

– Komolyan, Bob. Ez nem megfelelő naparra, hogy egy Nyilas döntéseket hozzon, különösen nem, ha szerelemről van szó. Majd máskor visszatérünk rá.

– Ezt a baromságot! Ide figyelj, én nem hiszek ebben az egészben.

– De én igen, Bob.

Támadt egy ötletem. – Hé! Lefogadom, hogy szívesen cserélne velem valaki az első hajóról. Vagy, várj csak, az is lehet, hogy Susie cserélne veled...

Még mindig mosolyogva megrázta a fejét. – Nem nagyon hiszem, hogy Susie-nak tetszene az ötlet – mondta. – Különben is, épp eleget morogtak, míg belementek, hogy Sessel cseréljek. Még egy változtatást nem tűrnének el az utolsó percben.

– Engem nem érdekel, Klara!

– Bob – mondta –, ne siettess engem. Sokat gondolkodtam kettőnkéről. Azt hiszem, van valami közöttünk, amiért érdemes küzdeni. De nem mondhatnám, hogy minden a helyére került már a fejemben, és nem akarok semmit elkapkodni.

– De Klara...

– Maradjunk ebben, Bob. Én az első hajóval megyek, te pedig a másodikkal. Ha odaértünk, ak-

ÚTI JELENTÉS

Hajószám: 3–184. Küldetésszám: 019D140. Személyzet: S. Kotsis, A. McCarthy, K. Metsuoko.

Repülési idő kifelé: 615 nap, 9 óra. A személyzet beszámolója nem tartalmaz bejegyzést az úti célról. A szférikus pásztázás adatai sem egyértelműek e tekintetben. Nincs semmi részlet, amit azonosítani lehetett volna.

Összefoglaló:

Kivonat a hajónaplóból: „Ez a 281. nap kifelé. Metsuoko veszített a húzásnál, és öngyilkos lett. Alicia önként megölte magát 40 nappal később. Még nem értük el az átfordulást, úgyhogy mindez hiába volt. A maradék készlet még akkor sem volna elég számomra, ha Aliciát és Kennyt is beleszámítanám, akik még mindig érintetlenül fekszenek a mélyhűtőben. Így hát teljes automatikára állok, és beveszem a tablettákat. Mindannyian hagyunk hátra búcsúleveleket. Kérem, ha egyáltalán visszatér valamikor ez az átkozott hajó, továbbítsák őket a megadott címekre.”

A Küldetéstervező Bizottság javaslatot tett arra, hogy egy Ötös, dupla készlettel és egy fős személyzetrel esetleg végre tudná hajtani ezt a küldetést, és épségben térhetne vissza. A javaslatot alacsony prioritásúnak ítélték, és elnapolták azon az alapon, hogy a küldetés megismétlése semmilyen nyilvánvaló előnnyel nem járna.

kor majd beszélhetünk ismét a dologról. Még az is lehet, hogy cserélünk valakivel, és együtt jövünk haza. De addig legalább lesz időnk végiggondolni, hogy mit is akarunk igazából.

Újra meg újra ugyanazt ismételtettem, mintha a

szókincsem arra a két szóra korlátozódott volna: – De Klara...

Klara megcsókolt, aztán eltolt magától. – Bob – mondta. – Minek ez a nagy sietség? Végtelenül hosszú idő áll még előttünk.

27

– Mondd csak, Sigfrid – kérdezem –, nagyon ideges vagyok?

Sigfrid ezúttal a Sigmund Freud hologramot öltötte magára. Rideg bécsi tekintet, a *Gemütlichkeit* nyoma nélkül. A hangja azonban a szokott lágy bariton: – Ha arra vagy kíváncsi, Bob, hogy mit mutatnak az érzékelőim, akkor igen, valóban elég izgatott vagyok.

– Gondoltam – mondom, s fészkelődni kezdek a matracon.

– Meg tudnád mondani, miért?

– Nem! – Az egész hetem ilyen volt. Csodálatos szex Doreennel és S. Ya-val, aztán könnyeső a fürdőszobában; fantasztikus licit és játék a bridzs-bajnokságon, aztán teljes kétségbeesés hazafelé menet. Úgy érzem magam, mint egy jojó. – Úgy érzem magam, mint egy jojó – kiáltom. – Felnýtottál bennem valamit, amivel nem tudok mit kezdeni.

– Azt hiszem, alábecsülöd a fájdalomelviselő képességed – mondja nyugtatólag.

– A nagy szart, Sigfrid! Mit tudsz te az emberi képességekről?!

Majdhogynem sóhajt. – Megint témánál vagyunk, Bob?

– Hogy a francba ne volnánk! – És érdekes,

kevésbé érzem idegesnek magam; sikerült ismét vitára bírnom, csökkentve ezáltal a fenyegető veszélyt.

– Az igaz, Bob, hogy gép vagyok. De olyan gép, amit arra terveztek, hogy megértse, milyenek az emberek, és elhiheted nekem, jól megterveztek erre a feladatra.

– Még hogy megterveztek! Sigfrid – próbálom észre téríteni –, te nem vagy *ember*! Lehet, hogy *tudsz*, de nem *érzel*. Fogalmad sincs róla, milyen lehet emberi döntéseket hozni, s közben cipelni a terhet, amit az emberi érzések jelentenek. Nem tudod, milyen érzés megkötni egy barátodat, nehogy megöljön valakit. Vagy hogy meghal valakid, akit szeretsz. És tudni, hogy te vagy az oka a halálának. Vagy annyira félni, hogy belebetegszel.

– De igen, ismerem ezeket a dolgokat, Bob – mondja szelíden. – Csakugyan ismerem. Ki akarom deríteni, miért vagy annyira felkavarva. Nem segítenél nekem?

– Nem!

– De az izgatottságod, Bob, azt jelenti, hogy közeledünk a fájdalom centrumához...

– Húzd már ki azt a rohadt fűrót az idegeimből! – mondom, de a párhuzam egy pillanatra sem zökent ki; ma finoman vannak hangolva az áramkörei.

– Nem a fogorvosod vagyok, Bob, hanem az analitikusod, és biztosíthatlak...

– Elég! – Tudom mit kell tennem, hogy leszálljon a fájó pontról. Azóta a bizonyos első eset óta egyszer sem használtam S. Ya. titkos kis receptjét, de most megint hozzá folyamodom. Kimondom a szavakat, amelyek tigrisből cirmos cicává változtatják; hátára fordul és hagyja cirógatni a hasikáját, miközben megparancsolom neki, hogy mutasson néhány

pikánsabb részletet azokból a párbeszédemből, melyeket vonzó és szerfelett huncut klienseivel folytat; és az óra hátralévő része úgy zajlik le, mint valami kukkoló show; és ismét csak sértetlenül távozom tőle.

Vagy majdnem úgy.

28

Jéghideg úrben a hícsík nyomán kúszva, járva a csillagok égi rejtekét, hícsí-fűrt csatornák vágatában bújva, feltárva a bolygók hícsí-mart sebét... Szűzanyám, olyan volt az egész, mint egy cserkész-tábor; mind a tizenkilenc napot dalolással és vigadással töltöttük átfordulás után. Azt hiszem, soha ilyen jól nem éreztem magam egész életemben. Részben, mert megszabadultunk a félelemtől; az átfordulást elérve mindannyian fellélegeztünk, ahogy ez mindig is lenni szokott. Másrészt azért, mert az út első fele elég ramaty volt; a Metchnikovból és a két fiújából álló komplikált hármas ugyanis folyton pörlekedett, és ráadásul Susie Hereira is sokkal kevesebb érdeklődést mutatott irántam ott a hajón, mint annak előtte, amikor csak heti egy alkalommal találkoztunk az Átjárón. De főképp az volt a jókedv oka, legalábbis részemről, hogy tudtam, egyre közelebb kerülök Klarához. Danny A. segített a kalkulációban; előtte tanfolyamokat vezetett az Átjárón, s lehet hogy tévedett, de nála nagyobb szakértő nem volt, így hát kénytelen voltam a szavaira támaszkodni: az átfordulás időpontjából arra következtetett, hogy olyan háromszáz fényévet fogunk összesen megtenni, ami persze csak

becslés, de elég pontos. Az első hajó, az amellyel Klara utazott, egyre jobban megelőzött minket egészen az átfordulásig, amikor is kicsivel több mint tíz fényévet tettünk meg naponta (legalábbis Danny így saccolta). Klarának Ötöse harminc másodperccel előttünk indult, a többi már egyszerű aritmetika: az előnyük kábé egy fénynap lehetett. 3×10^5 kilométer per szekundumszor 60 szekundumszor 60 perc-szer 24 óra... ezek szerint átforduláskor jó huszonötmilliárd kilométerrel járhattak előttünk. Ez nagyon nagy távolságnak tűnt, és az is volt. Az átfordulás után viszont mindennap közelebb kerül-tünk hozzájuk, ugyanabban a gilisztajaratban követ-tük őket az úrron át, melyet a hícsík fúrtak a számunkra. Amerre az én hajóm ment, arra járt előttem Klara hajója is. Éreztem, hogy lassacskán felzárkózunk; néha már azt képzeltem, hogy érzem a parfümjé illatát is.

Amikor valami effélét találtam mondani Danny A.-nek, elég furcsán nézett rám. – Tudod milyen sok az a huszonötmilliárd kilométer? Az egész Naprendszer beférne közénk. Mégpedig lazán; a Plútó pálya hosszabbik féltengelye harminckilenc egész valahány tized CS. E.

Zavaromban elnevettem magam. – Csak egy elképzelés volt az egész.

– Akkor eredj, feküdj le – mondta –, és álmodj róla szépeket. – Tudta hogy vagyok Klarával; tudta az egész hajó, még Metchnikov és Susie is, és lehet hogy ez is csak képzelgés volt, de azt gondoltam, hogy mind nekünk drukkolnak, mint ahogy mindannyian drukkoltunk egymásnak és magunknak is. Mindönknek megvolt a magunk részletes terve, hogy mit csinálunk majd a ránk eső résszel. Klarának és nekem a fejenkénti egymillió dollár szép változást ígért. Nem mondom, hogy a Teljes Orvo-

sira elég lett volna, pláne, hogy tartalékolni is akartunk a pénzből, hogy legyen miből szórakozni. De az Általános Orvosira telt volna belőle, ami további harminc-negyven, jó egészségben töltött esztendő jelentett volna, feltéve, hogy nem következik be egy igazán súlyos baleset. A maradékból aztán boldogan élhattünk volna, amíg csak meg nem halunk. Utazás, *gyerekek*, egy szép ház valami rendes környéken... álljon meg a menet, hol is?! Az biztos, hogy nem a tápanyagbányák közelében, döntöttem el. Talán még csak nem is a Földön. Vajon Klara vissza akar majd menni a Vénuszra? Nem tudtam elképzelni magam csatornapatkányként. Viszont Klarát sem tudtam elképzelni Dallasban vagy New Yorkban. Na persze, gondoltam messze a realitások elé szaladva, ha ráadásul még *találunk* is valamit, akkor az a rongyos millió fejenként csak a kezdet. Akkor aztán olyan otthonunk lehet, amilyen tetszik; miénk a Teljes Orvosi és a transzplantációk, s ezzel együtt a konzervált fiatalság és az egészség, a szépség és a szexuális képesség, és...

– Most már igazán aludnod kéne – mondta Danny A. a szomszédos függőágyból. – Észvesztő, ahogy dobálsz magad.

Nekem azonban nem volt kedvem az alváshoz. Megéheztem, és semmi okom nem volt rá, hogy ne egyek. Tizenkilenc napig visszafogtuk magunkat a táplálkozásban; mindenki ezt csinálja a kirepülés első felében. Mihelyt eléred az átfordulást, tudod már, hogy mennyit fogyaszthatsz az út hátralévő részében, ezért van az, hogy némelyik feltáró meghívva tér vissza. Lemásztam a landolóból, ahol Susie és a két Danny aludt, és hamarosan rájöttem, mitől éheztem meg hirtelen. Dane Metchnikov valami pörköltöt főzött magának.

– Elég lesz kettőnek?

Elgondolkodva nézett rám. – Gondolom, igen. – Levette a kapcsos fedőt, belepislantott az edénybe, belefejt még száz köbci vizet a páracsapdából, és ezt mondta: – Kell neki még tíz perc. Úgyis inni akartam előbb.

Elfogadtam a meghívást, és oda-vissza adogattuk egymásnak a borosüveget. Miközben ő összerázta és megsózta a pörköltet, én elvégeztem helyette a csillagok bemérését. Még mindig közel voltunk a maximális sebességhez, és semmi olyan nem volt a képernyőn, ami egy ismerős csillagképhez vagy akár csak egy csillaghoz is hasonlított volna; de addigra már kezdett az egész barátságos színben feltűnni előttem. És a többiek előtt is. Sohase láttam még Dane-t olyan jókedvűnek és felszabadultnak, mint akkor. – Azon gondolkodtam az előbb – mondta –, hogy beérem az egymillióval. Ha végeztünk, visszamegyek Syracuse-ba, megcsinálok a doktorit, és szerzek egy állást. Csak lesz egy iskola valahol, amelyik bentlakó költőt keres vagy egy olyan angoltanárt, aki hétszer volt küldetésben. Fizetnek is majd valamit, s a pénzből, amit kapok, ellátom magam luxusholmikkal, amíg csak élek.

Mindössze egy szót hallottam igazán az egészből, de az a szó hangos volt és meglepő: – Költő?!

Elvigyorodott. – Hát nem tudta? Így jutottam el az Átjáróra; a Guggenheim Alapítvány fizette az utamat. – Kivette az edényt a főzőből, kétfelé osztotta a pörköltöt és enni kezdtünk.

Ez volt az a fickó, aki két napja még veszettül üvöltözött a két Dannyvel egy jó órán keresztül, míg Susie és én dühösen és elszigetelten hallgattuk őt a landolóból, ahol feküdtünk! És akkor jött az átfordulás. Nyert ügyünk volt: elég lesz az üzemanyag a küldetéshez, és nem kell azon izgulnunk, hogy találunk-e valamit, mert a jutalom garantálva

van. A költeményeiről kérdeztem. Nem volt hajlandó egyet sem elszavalni közülük, de megígérte, hogy az Átjárón megmutatja majd a másolatait azoknak a verseknek, amelyeket a Guggenheimnek küldött.

Amikor befejeztük az evést, és eltöröltük az edényt meg a tányérokat és mindent elpakoltunk, Dane az órájára pillantott. – Korán van még felébrészteni a többieket – mondta –, és nincs egy rohadt dolog, amit csinálhatnánk.

Rám nézett, és elmosolyodott. Igazi mosoly volt, nem valami vigyor; és én közelebb húzódtam hozzá, egyenest a meleg és várakozó karok gyűrűjébe.

És a tizenkilenc nap úgy elrepült, mintha csak egy óra lett volna, és aztán az óra azt jelezte, hogy majdnem itt az idő, hogy megérkezzünk. Mindannyian ébren voltunk, ott tolongtunk a kabinban, izgatottan, akár a kisgyerekek karácsonykor, arra vártunk, hogy mikor bonthatjuk ki végre az ajándékot. Ez volt a legvidámabb út, amin részt vettem, de az is lehet, hogy minden idők egyik legvidámab-

HIRDETÉSEK

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: harpszikord, go, csoport-szex. Négy hasonló beállítottságú feltárót keresek közös vállalkozás céljából. Gerriman, 78–109.

ELADÓ: holodiszkek, ruhák, szexkellékek, könyvek, minden, amim van. Babe szint, Tizenkettes alagút. Érdeklődni De Vittoriónál 11 órától, ameddig a készlet tart.

TIZEDIK fő kerestetik minyanhoz Abram R. Sorchuk helyett, aki feltehetően elhalálozott. Úgy-szintén hiányzik a kilencedik, a nyolcadik és a hetedik fő is. 87–103.

bika. – Tudod – mondta Danny R. elgondolkodva –, majdnem sajnálom, hogy megérkeztünk. – És Susie, aki épp kezdett valamicskét érteni angolul, ezt mondta:

– *Sim, ja sei* – majd angolul: – Én is! – Megszorította a kezem, én visszaszorítottam, de valójában Klara járt az eszemben. Próbálkoztunk út közben néhányszor a rádióval is, de hiába, mert a hícsík úrbéli gilisztalyukaiban nem működött. Hanem most, hogy kiértünk, sikerült végre beszélnem vele! Nem érdekelt, hogy a többiek is hallják, tudtam, hogy mit akarok mondani neki. Azt is tudtam, hogy mit fog válaszolni rá. Nem voltak kételyeim; biztos voltam benne, hogy épp akkora az eufória náluk is odaát, mint nálunk, ugyanazon okok miatt, és annyi öröm és szeretet közepette a válasz nem is lehet más.

– Megállunk – üvöltötte Danny R. – Érzitek?

– Igen! – rikkantotta Metchnikov, együtt ugrándoza a pszeudogravitáció apró rándulásaival, melyek a normáltérbe való visszatérést jelezték. És volt egy másik jel is: a kabin közepén lévő arany spirál izzásba jött, s másodpercről másodpercre fényesebb lett.

– Azt hiszem, sikerült – mondta Danny R. csaknem szétrobbanva az örömtől, de én is ugyanolyan elégedett voltam, mint ő.

– Elindítom a szferikus pásztázást – mondtam magabiztosan. Susie átvette a stafétát, és kinyitotta a landolóba vezető ajtót; úgy volt, hogy ő és Danny A. fognak szétnézni a helyszínen.

De Danny A. nem csatlakozott hozzá. A képernyőt bámulta. Amikor elindítottam a hajó forgását, láttam egy pár csillagot, ami teljesen normális volt; nem látszott rajtuk semmi különös, legfeljebb az, hogy valami miatt eléggé elmosódottak voltak.

Megtántorodtam, és majdnem elestem. A hajó forgása nem volt olyan sima, mint kellett volna.

– A rádió – mondta Danny, mire Metchnikov homlokát ráncolva felnézett, és meglátta a jelzőlám-pát.

– Kapcsold be! – kiáltottam. A hallott hang akár Klaráé is lehetett volna. Metchnikov még mindig homlokráncolva a kapcsoló felé nyúlt. Akkor vettem észre, hogy a spirál fényesebben aranylik, mint valaha, szalmasárga színben, mintha megérinthetetlenül forró lett volna. Hő azonban nem jött belőle, de az arany színt időnként tiszta fehér pászmák hasították keresztül.

– Nagyon furcsa – mutattam rá.

Nem tudom, meghallott-e valaki; a rádióból ömlött a sztatikus zaj, s odabent a kabinban nagyon erősnek hatott ez a hang. Metchnikov a hangerő-gommbal és a hangolóval próbálkozott.

A sztatikus zajon át egy hangot hallottam, amit először nem ismertem fel, de aztán rájöttem, hogy Danny A. az. – Érzitek? – kiáltotta. – Gravitációs hullámok. Bajban vagyunk. Állítsd le a pásztázást!

Reflexszerűen engedelmeskedtem neki.

De akkorára már elfordult a hajó képernyője, és láthatóvá vált rajta valami, ami nem csillag volt, és nem is galaxis. Halványan derengő, világoskék fénytömeg, márványos rajzolattal, hatalmas és rémisztő. Első pillantásra láttam rajta, hogy nem lehet nap. Nincs az a nap, ami olyan kék volna és olyan halovány. Bántotta az ember szemét, ha ránézett, de nem a fényessége miatt. A szem belsejét bántotta, messze fent az optikai pályákon; a fájdalom magában az agyban érződött.

Metchnikov kikapcsolta a rádiót, és a csendben hallottam, amint Danny A. ezt zsolozsmázza: – Szentséges Isten! Ezt kifogtuk. Egy fekete lyuk!

A PIEZOELEKTROMOSSÁGRÓL

Hegramet professzor: Egyetlen dolgot derítettünk ki eddig a vérgyémántokról, mégpedig azt, hogy fantasztikusan piezoelektromosak. Tudja valaki, hogy ez mit jelent?

Kérdés: Hogy egy anyag kitágul és összehúzódik, amikor áramot kapcsolnak rá?

Hegramet professzor: Úgy van. És fordítva is igaz: ha az ember összenyomja az ilyen anyagot, akkor áramot produkál. Még hozzá nagyon gyorsan. Ez az alapja a piezofonnak és piezovíziónak. Ötvenmilliárd dolláros üzlet.

Kérdés: Ki kapja a jogdíjat ezért az egészért?

Hegramet professzor: Az az igazság, számítottam erre a kérdésre. Senki. A vérgyémántokat már nagyon-nagyon régen felfedezték, még odaát a vénuszi hícsí kotorékokban. Sokkal az Átjáró előtt. A Bell Laborban sütötték ki, hogy kell használni őket. Tulajdonképpen nem egészen az eredeti anyagot dolgozzák fel, hanem egy szintetikus terméket, amit már ők fejlesztettek ki. Remek kommunikációs rendszereket építettek belőle, és nem kell fizetniük senkinek, minden a saját zsebükbe folyik be.

Kérdés: A hícsík is ugyanerre használták a vérgyémántokat?

Hegramet professzor: Véleményem szerint valószínűleg igen, csak azt nem tudom pontosan, hogy. Az ember azt gondolná, hogy ha egyszer a vérgyémántok itt maradtak, akkor a kommunikációs rendszer többi részeinek, tehát a vevő- és az adókészülékeknek is itt kell lenniük valahol, de hogy hol, azt meg nem tudnám mondani.

A Navigációs Útmutató a következő megjegyzésekkel egészítendő ki:

Azok a pályabeállítások, amelyek a melléklet által bemutatott vonalakat és színeket tartalmazzák, határozott korrelációban vannak a hajó maradék üzemanyagával, illetve a meghajtáshoz szükséges egyéb anyagok mennyiségével.

Felhívjuk minden feltáró figyelmét arra, hogy a narancsban található három fényes vonal (2. táblázat) vészesen kevés üzemanyagra látszik utalni. Eddig egy olyan hajó sem tért vissza (még próbaútról sem), amelyik beállítása ilyen vonalakat tartalmazott volna.

29

– Engedelmeddel, Bob – mondja Sigfrid –, szeretnék valamit kideríteni veled kapcsolatban, mielőtt még passzív megjelenítési üzemmódba utasítanál.

Feszült leszek; a szemét alak olvas a gondolataimban. – Látom – folytatja azonnal –, hogy bizonyos ellenérzéssel viseltetsz irántam. Ez az, amit meg szeretnék vizsgálni.

Hihetetlen, de azon kapom magam, hogy kímélni igyekszem az érzéseit. Néha megfedkezem róla, hogy csak egy gép. – Nem tudtam, hogy tudatában vagy annak, hogy ezt szoktam csinálni – mentegézőm.

– Természetesen tudatában vagyok neki, Bob.

Amikor kiadod a megfelelő utasítást, engedelmeskedem, de soha nem adtál még olyan utasítást, hogy tartózkodjam az adatok gyűjtésétől és elemzésétől. Feltételezem, hogy ezzel a paranccsal nem rendelkezel.

– Jól feltételezed, Sigfrid.

– Nincs rá ok, hogy ne juss hozzá a birtokomban lévő információhoz, bármi legyen is az. Nem is próbáltam ellene tenni, egészen mostanáig...

– Tudnál talán?

– Persze. Lehetőségem van rá, hogy a vezérlő utasítások használatát jelezzem a felsőbb irányításnak. De nem éltem vele.

– Miért nem? – A vén bádogdoboz folytonos meglepetésekkel szolgál; ez az egész új nekem.

– Mint már mondtam, nincs rá ok. De nyilvánvaló, hogy megpróbálsz kitérni az elől, hogy szembenézz bizonyos dolgokkal, és szeretném elmondani neked, amit ennek a szembesítésnek a tartalmáról gondolok. Azután eldöntheted, hogy mit akarsz.

– Mi a szósz! – Leoldom a szíjakat, és felülök. – Megengeded, hogy rágyújtsak? – Tudom mi lesz a válasza, de ismét meglepetést okoz.

– Az adott körülmények között, meg. Ha úgy érzed, hogy csökkentened kell a benned lévő feszültséget, akkor nem bánom. Arra is gondoltam, hogy felajánlok neked egy enyhe nyugtatót, amennyiben igényt tartasz rá.

– Szűzanyám! – mondom elképedve, miközben rágyújtok... és szó szerint vissza kell fognom magam, hogy ne kínáljam meg őt is. – Na jó, adhatsz egyet.

Sigfrid fölkel, kinyújtóztatja a lábait, és átül egy kényelmesebb székbe! Nem gondoltam volna, hogy képes ilyesmire. – Biztos észrevetted, Bob – mondja –, hogy szeretném, ha el tudnád engedni magad.

Először is, hadd mondjak el valamit a lehetőségeimről, és a tieidről is, amelyekkel, gondolom, nem vagy tisztában. Információt nyújthatok bármely kliensemről. Vagyis, nem kizárólag ehhez az egy meghatározott terminálhoz férhetsz hozzá.

– Ezt nem igen értem – mondom egy pillanat szünet után.

– Szerintem érted. Vagy mindjárt meg fogod érteni. Ha akarod. Mindazonáltal a lényegesebb kérdés az, hogy mi az az emlék, amelyet megpróbálsz elfojtani magadban. Úgy érzem, szükséges volna megszüntetni azt a blokkot. Azon gondolkodtam, ne javasoljak-e neked enyhe hipnózist vagy valami nyugtatót, vagy akár azt, hogy egy igazi, élő analitikus is vegyen részt az egyik összeövetelünkön. Vagy ezeknek a lehetőségeknek egy általad kiválasztott kombinációját. De aztán eszembe jutott, hogy eléggé otthon vagy az olyan eszmecserékben, melyek az általad objektív valóságnak tekintett dolgok és az általad internalizált valóság közötti különbségtételről folynak. Így hát szeretnék megvitatni egy bizonyos eseményt ebből a szempontból.

Óvatosan lepöccintek egy kis hamut a cigarettám végéről. Igaza van; ameddig elvont és személytelen szinten folyik a társalgás, akármilyen rohadt témáról képes vagyok beszélgetni. – Miféle eseményre gondolsz, Sigfrid?

– Az utolsó feltáró utadra az Átjáróról, Bob. Hadd frissítem fel a memóriádat...

– Beleőrülök!

– Tudom, azt hiszed, tökéletesen emlékszel mindenre – mondja, pontosan interpretálva a megjegyzésemet –, és ebben a tekintetben magam sem gondolom, hogy a memóriád felfrissítésre szorulna. Ami azonban mégis érdekessé teszi ezt a bizonyos

epizódot, az az, hogy láthatóan valamennyi fontosabb belső aggodalmad ide vezethető vissza. Mint például a szorongásaid, a homoszexualitásra való hajlamod...

– Hé!

– ...ami persze nem a fő jellemzője a szexualitásodnak, de ami több gondot okoz számodra, mint indokolt volna. És mindenek előtt itt van ez a nő, Gelle-Klara Moynlin. Ezek a motívumok újra meg újra felbukkannak az álmaidban, bár nem mindig tudod azonosítani őket. És mindegyiknek szerepe volt abban a bizonyos epizódban.

Elnyomom a cigarettát, akkor veszem észre, hogy kettőt égettem egyszerre. – Nem látom benne az anyám szerepét – mondom végül.

– Csakugyan? – A hologram, amit Sigfrid von Idegnek hívok, a szoba sarka felé fordul. – Hadd mutassak neked valamit – mondja a sarokba mutatva. Az egész csak színház, tudom, de a sarokban megjelenik egy női alak. Nem látszik nagyon tisztán, de fiatal, karcsú, és éppen egy köhögést igyekszik elleplezni.

– Nem nagyon hasonlít az anyámra – jegyzem meg.

– Tényleg?

– Na jó – mondom nagyvonalúan –, nem is olyan rossz, ha azt vesszük, hogy nem volt semmi más támpontod, gondolom, mint amit elmondtam róla.

– A kép – mondta Sigfrid minden nyomaték nélkül – azokból a leírásokból lett összeállítva, amelyeket a Susie Hereira nevű lányról adtál.

Némi nehézség árán, remegő kézzel, rágyújtok egy másik cigarettára. – A mindenit! – mondom valódi elismeréssel. – Le a kalappal előtted, Sigfrid! Nagyon érdekes. Na de – folytatom egyszerre ingerülten – Susie tisztára gyerek volt még, az isten

szerelmére! Ettől eltekintve látom, úgy értem: belátom, hogy van köztük bizonyos hasonlóság. De az életkoruk egyáltalán nem vág össze.

– Bob – mondja Sigfrid –, hány éves volt anyád, amikor kicsi voltál?

– Nagyon fiatal volt. – Egy pillanat múlva hozzáteszem még: – Ami azt illeti, még fiatalabbnak is látszott a koránál.

Sigfrid hagyja, hogy ezen elrágódjam egy kicsit, aztán tesz még egy kézmozdulatot, és az alak eltűnik. Ehelyett két Ötös képe jelenik meg az úrben a landolóiknál fogva összekapcsolva, és mögöttük ott van a... a...

– Te jó ég, Sigfrid – mondom.

Nem szól, csak vár.

Ha arra vár, hogy megszólaljak, akkor ítéletnapig várhat; egyszerűen nem tudom, mit mondjak. Nem érzek fájdalmat, de béna vagyok. Nem tudok beszélni, és nem tudok mozogni.

– Ez itt – kezdi nagyon halkan és szelíden – a hajótok rekonstrukciója a SAG YY nevű objektum közelében, ami nem más, mint egy fekete lyuk, pontosabban egy rendkívül gyors forgási állapotban lévő szingularitás.

– Nagyon jól tudom, hogy mi az, Sigfrid!

– Na igen, tudod. A forgás miatt az úgynevezett eseményküszöbhez, illetve a Schwarzschild-féle diszkontinuitáshoz tartozó mozgási sebesség meghaladja a fénysebességet, ezért nem teljesen fekete; sőt az úgynevezett Cserenkov-sugárzás miatt egészen jól látszik. Éppen az ilyen és az ehhez hasonló jellemzők műszeres értékeléséért kapott az expedíciótok extra tízmillió dolláros jutalmat a kialkudott összeg felül, ami néhány kisebb összeggel egyetemben a jelenlegi vagyonod alapját képezi.

– Ezt is tudom, Sigfrid.

Szünet.

– Volnál szíves elmondani nekem, Bob, mit tudsz még róla ezen kívül?

Szünet.

– Nemigen tudok mást, Sigfrid.

Újabb szünet.

Még csak nem is erőltet. Tudja, hogy nincs rá szükség. Beszélni akarok, és a hangvételt Sigfrid modorához igazítom. Van itt bent valami, amiről képtelen vagyok beszélni, s amire félek még csak rágondolni is; de ezt a legbenső iszonyt egy olyan külső köpeny veszi körül, amiről már képes vagyok szólni. Ez a köpeny pedig nem más, mint az objektív valóság.

– Nem tudom, Sigfrid, mennyit tudsz a szingularitásokról.

– Talán az volna a legjobb, Bob, ha egyszerűen elmondanád, amit szerinted tudnom kellene.

Elnyomom az éppen aktuális cigarettát, és másikkra gyújtok helyette. – Na jó – mondom. – Mindketten tudjuk ugyan, hogy ha tényleg meg akarnál tudni valamit a szingularitásokról, az mind ott van valahol az adatbankodban, ráadásul sokkal precízebben és használhatóbb formában, mint ahogy azt én el tudom mondani, de azért egye fene... Egy ilyen fekete lyuk lényegében nem más, mint egy csapda. Elgörbíti a fénysugarakat. Elgörbíti az időt. Ha belekerültél, nem tudsz kijönni belőle. De én... De én...

Egy pillanat múlva Sigfrid megszólal: – Nyugodtan sírhatsz, Bob, ha akarsz – amitől hirtelen ráébredek, hogy épp ez az, amit csinállok.

– Te jó isten – mondom és kifújom az orrom az egyik papírzsebkendőbe, amit mindig ott tart kéznél a matrac mellett. Sigfrid vár.

– De nekem sikerült – mondom.

Erre Sigfrid ismét olyat csinál, amit sose vártam volna tőle: tréfálkozik. – Ez – mondja – eléggé nyilvánvalónak látszik abból, hogy itt vagy.

– Ez az egész rohadt kimerítő – mondom.

– Nem kétlem, hogy számodra az, Bob.

– Jó volna inni valamit.

Klikk. – Abban a szekrényben – mondja Sigfrid –, amelyik most kinyílt mögöttem, meglehetősen jó sherryt találsz. Sajnos, be kell vallanom, nem szőlőből készült; az egészségügyi szolgálatnál nem veszik jó néven a luxust. De nem hiszem, hogy érződik rajta a földgázeredet. Ja igen, és meg van fűszerezve egy csipet THC-vel a jobb idegnyugtatós végett.

– Te szent Habakuk – mondom, kifogyván a meglepetés kifejezéseiből. A sherry épp olyan, amilyennek mondja, és érzem, ahogy a melegsége szétterjed bennem.

– Szóval – mondom letéve a poharat –, mire visszatértem az Átjáróra, már le volt írva az egész expedíció. Majdnem egy éve meg kellett volna jönnünk. És mindez azért volt, mert *kis híján* belül kerültünk az eseményhorizonton. Tudod mi az az idődilatáció?... Különben nem számít – mondom, mielőtt felelni tudna –, csupán szónoki kérdés volt. A lényeg az, hogy ami történt, azt idődilatációnak hívják. Ha az ember ilyen közel kerül egy szingularitáshoz, akkor szembe találja magát az ikerparadoxonnal.

Ami nekünk talán egy negyedóra lehetett, az csaknem egy év volt óraidő szerint. Már úgy érte, hogy az Átjárón vagy itt, nem a nemrelativisztikus univerzum bármely más pontján elhelyezett óra szerint. És...

Iszom még egyet, aztán vitézül tovább folytatom:

– És ha még egy kicsit lejjebb mentünk volna, akkor a mozgásunk még lassúbbá vált volna. Egyre lassúbbá és lassúbbá. Csak egy kicsivel közelebb, és az a tizenöt perc egy évtizednek bizonyult volna. Még egy kicsit közelebb, és máris egy évszázadnál tartunk. Mert hogy *ilyen* közel voltunk, Sigfrid. Majdnem csapdába estünk mindannyian. De nekem sikerült kiszabadulnom.

Hirtelen eszembe jut valami, és az órára nézek. – Az időről jut eszembe, hogy az óra már öt perce letelt.

– Nincs más időpontom ma délutánra, Bob.

Rámeredek. – Micsoda?

Szelíden: – Átraktam minden időpontot, mielőtt megérkeztél.

Nem mondom azt megint, hogy „te jó ég!”, de az biztos, hogy ezt gondolom.

– Már megint a falhoz állítottál, Sigfrid – mondom mérgesen.

– Nem kényszerítelek, hogy tovább maradj az idődnél, Bob. Egyszerűen csak rá akarok mutatni, megvan rá a lehetőség, ha úgy kívánsz.

Egy darabig rágódom a dolgon.

– Te aztán furmányos egy komputer vagy, Sigfrid – mondom. – Na jó. Szóval, az a helyzet, hogy nem volt rá mód, hogy egy az egyben megmeneküljünk. A hajóink jócskán belül jártak azon a ponton, ahonnan nincs visszatérés, és egyszerűen lehetetlenség volt kiszökni. De az öreg Danny A. okos fiú volt. Ismerte az összes kibúvót a törvények alól. Egészében véve tehát kátyúba kerültünk. Csak-hogy nem voltunk egységes egész! Két hajónk volt! És mindkettőt két további hajóra lehetett bontani. És ha el tudjuk érni valahogy, hogy a rendszer egyik része gyorsulást adjon át a másiknak; érted: az egyik rész még mélyebbre lökődik a kútba, hogy

A HÍCSÍK TÁPLÁLKOZÁSÁRÓL

Kérdés: Mit ettek a hícsík?

Hegramet professzor: Azt kell mondanom, hogy nagyjából azt, amit mi. Mindenfélét. Azt hiszem, mindenevők voltak, mindent megettek, ami csak a kezük ügyébe került. Igazából semmit sem tudunk az étrendjükről, kivéve azt, amit az üstökösövezetet megjárt expedíciók alapján ki tudunk következtetni.

Kérdés: Üstökösövezet?

Hegramet professzor: Legalább négy olyan küldetésről tudunk, amelyek nem jutottak el egészen egy másik csillagig, de határozottan elhagyták a Naprendszer határait. Kimentek egészen addig az övezetig, ahonnan az üstökösök jönnek, ami olyan fél fényévnnyire lehet innét. Az expedíciókat sikertelennek ítélték meg, de szerintem tévedtek. Azóta is győzködöm a Bizottságot, hogy adjanak tudományos prémiumot a résztvevőknek. Három hajó láthatóan egy meteorrajban bukkant fel. A negyedik egy üstökös közelében. Mind a négy célpont több száz CS. E.-re volt a Naptól. A meteorrajok mellesleg rendszerint régi, elpusztult üstökösök maradványai.

Kérdés: Azt akarja ezzel mondani, hogy a hícsík üstökösöket ettek?

Hegramet professzor: Azt ették, amiből az üstökösök állnak. Tudják, miféle anyagok ezek? Szén, oxigén, nitrogén és hidrogén – ugyanazok az elemek, amelyeket reggelire eszünk. Véleményem szerint az üstökösök anyagát nyersanyagként használták fel a táplálékuk előállításához. Úgy vélem, hogy valamilyik hajó, amelyik az üstökös övezetbe megy, előbb-utóbb találni fog egy hícsí tápanyaggyárat, és akkor talán senkinek sem kell többé éhen halnia.

ezáltal a másik rész kijebb kerüljön – akkor az egész *egy része* megszabadulhat!

Hosszú szünet.

– Igyál még egyet, Bob – biztat Sigfrid. – Úgy értem, ha befejezted a sírást.

30

Félelem! Annyi rettegés bujkált és ficánkolt a bőrrömmel határolt térrészben, hogy jóformán fel sem tűnt már; érzékeim telítve voltak. Nem tudom, visítottam-e vagy habogtam, csak azt, hogy csináltam, amit Danny A. mondott. Egymásnak nyomatuk a két hajót, aztán összekapcsoltuk őket a landolókon keresztül, és megpróbáltuk áthordani az összes felszerelést, műszert, ruhát és minden egyebet, ami mozdítható volt, az egyik hajóból a másikba, és begyömöszölni őket ahová bírtuk, hogy helyet csináljunk tíz ember részére egy akkora kabinban, ahol öt is csak szűkösen fért el. Kézről kézre adogatuk a cuccot, fel és alá szaladgáltunk. Dane Metchnikovnak minden biztonnyal kék és zöld lett a veséje a sok rugdosástól; ő ugyanis az egész hurcolkodás alatt a landolóban tartózkodott, megpróbálván úgy átállítani az üzemanyag-betáplálást, hogy egyszerre robbanjon fel a hidrogén–oxigén keverék minden cseppje. Vajon túl fogjuk élni a robbanást? Egyikünk sem tudta. Mindkét Ötös páncélozott volt, attól tehát nem kellett tartanunk, hogy megsérül a hícsí fém burkolat. Csakhogy azon a burkolaton belül mi magunk leszünk, tíz ember összezsúfolva az elszabaduló részben – jobban mondva abban a részben, amelyiknek reményeink szerint el

kellett volna szabadulnia – és azt már igazán senki nem tudta volna megmondani, hogy tényleg el tudunk-e szabadulni, és ha igen, az elszabadult rész tartalmaz-e majd egyebet pépes masszánál. És már csak perceink voltak hátra, és abból se sok. Azt hiszem, tíz perc alatt vagy hússzor is elmentem Klara mellett, és emlékszem rá, hogy egyszer, az első alkalommal, megcsókoltuk egymást. Vagy legalábbis megcéloltuk egymás száját, és úgy ahogy sikerült is eltalálnunk. Emlékszem a szagára, és arra, hogy egyszer felkaptam a fejem, mert olyan erős mósuszolaj illatot éreztem, de őt nem láttam sehol, és aztán megfeledkeztem az egészlől. És az egész idő alatt hol az egyik képernyőn, hol a másikon látszott a hatalmas, holtsápadt, haloványkék gömb, mely vibrálva függött odakint az űrben; felületére félelmetes ábrák rajzolódtak; az egymást kergető fáziseffektusok árnyai; a gravitációs hullámok göcsörtös szorítása a belsőkbe markolt. Danny A. az első hajó kabinjában mérte az időt, és csomagokat meg kötegeket rugdosott lefelé a landoló lejáratába, hogy a többiek továbbíthassák azokat a landolókon át, fel, a második hajó kabinjába, ahol viszont én igyekeztem félrelökdösni őket az útból, ahová csak lehetett, hogy helyet csináljak az újabb holmiknak.

– Öt perc! – ordította Danny A., aztán – Négy perc! – majd – *Három perc, húzzátok már ki azt az átkozott vezetékét!* – és végül – Kész, vége! Figyelem! Mindent abbahagyni! Ide hozzám mindenki! – És mi mentünk. Mindannyian. Engem kivéve. Hallottam, hogy a többiek a nevemet kiabálják; de lemaradtam, a landolónk el volt torlaszolva, nem tudtam átvergődni a nyíláson! Félrelöktem valaki csomagját, hallottam, hogy Klara nekem kiabál a TBS rádión keresztül: – Bob! Istenem, Bob, gyere

már! – És tudtam, hogy már késő; és becsaptam a lejáró tetejét, és ráfordítottam a kallantyút, épp akkor, amikor meghallottam Danny A. kiáltását:

– *Ne még! Ne! Várj!...*

Várj...

És aztán jött a hosszú, hosszú várakozás.

Kedves Átjáró Hangja!

Az elmúlt hét szerdáján éppen át akartam menni a parkolón a Safeway szupermarket mellett (ahol épp akkor váltottam be az élelmiszer-utalványaimat), hogy felszálljak az ingajáratra, amelyik a lakásomhoz visz, amikor földöntúli zöld fényt pillantottam meg. Különös űrhajó landolt a közelben. Négy gyönyörű, ám igen apró, fiatal nő szállt ki belőle fóliaszerű fehér köpenyben, és bénító sugarakkal mozgásképtelenné tettek. Tizenkilenc órán át tartottak fogva az űrhajójukon. Ez alatt bizonyos szexuális természetű méltatlanságokat kellett elszenvednem tőlük, amiről tisztességem tiltja, hogy többet áruljak el. A négy személy vezetője, akit Moira Glow-Fawnnak hívtak, kijelentette, hogy hozzánk hasonlóan nekik sem sikerült teljesen levetkőzni az állati természetet. Bocsánatkérésüket elfogadva belementem abba, hogy négy üzenetet közvetítsek tőlük a Földnek. Az elsőt és a negyediket nem közölhetem senkivel egy bizonyos időpontig. A kettes számú üzenet magánjellegű, és a házfelügyelőnknek szól. A hármas számú Önöknek szól odaát az Átjárón, és három részből áll: 1. Egyszer s mindenkorra véget kell vetni a dohányzásnak; 2. Meg kell szüntetni a koedukációt legalább a főiskola vagy az egyetem második évfolyamáig; 3. Mindenféle űrkutatót abba kell hagyniuk. Vigyázat: figyelnek bennünket.

Harry Hellison
Pittsburgh

Összetörünk néha, és néha megégünk,
És néha írmag sem marad utánunk,
És néha a jogdíjon hívva henyélünk,
De rettegni az, amit nagyon utálunk,
ezért hát kérünk:
Elveszett hícsíke, add ki a bérünk.

31

Egy idő múlva, nem tudom milyen sokára, felemelem a fejem, és ezt mondom:

– Elnézést Sigfrid.

– Miért, Bob?

– Hogy így elbőgtem magam. – Fizikailag kimerült vagyok. Úgy érzem magam, mint akit tíz mérföld vesszőfutásra ítélték botokkal felszerelt vad irokézek sorfala közt.

– Jobban érzed magad, Bob?

– Jobban? – Egy darabig a hülye kérdésen me-rengok, aztán ahogy leltárt csinálok magamban, meglepő módon arra a következtetésre jutok, hogy tényleg. – Ja, azt hiszem. Nem mondanám éppen, hogy *jól*, de jobban.

– Lazíts egy kicsit, Bob.

Ezt ostoba megjegyzésnek tartom, és meg is mondom neki. Az energiám nagyjából egy kis méretű, reumás medúzáéval egyenértékű, ami már egy hete döglötten töpped a parton. Más választásom sincs, mint hogy lazítsak.

De tényleg jobban érzem magam. – Azt hiszem – mondom –, sikerült végre elengednem magam annyira, hogy átérezzem a bűntudatom.

– És túlélted a dolgot.

Ez elgondolkodtat. – Azt hiszem, hogy igen – mondom.

– Vizsgáljuk meg közelebbről ezt a büntudatdolgót, Bob. Miért van büntudatod?

– Mert kilenc embert katapultáltam, csak hogy megmentsem magam, tökfej!

– Vádolt ezzel valaki? Úgy értem, saját magadon kívül.

– Vádolni? – Kifújom az orrom megint, és a válaszon töprengök. – Azt nem. Miért vádoltak volna? Mire visszaértem, valóságos hősnek számítottam. – Shickyre gondolok, olyan kedves és anyáskodó volt, és Francy Hereirára, aki a karjaiban tartott, miközben bőgtem, pedig megöltem az unokahúgát. – De ők nem voltak ott. Nem látták, ahogy felrobantom a tartályokat, hogy elszabaduljak.

– *Csakugyan* felrobbantottad a tartályokat?

– A fenébe, Sigfrid – mondom –, nem tudom. De fel akartam. Már nyúltam a gombért.

– Honnan veszed, hogy az elhagyásra szánt hajón lévő gomb tényleg fel tudta volna robbantani a landolókat egyesített tartályait?

– Miért ne? Nem tudom. Különben is – mondom –, nem tudsz kitalálni olyan alibit, amit én ki ne találtam volna már magamnak. Lehet, hogy Danny vagy Klara előbb nyomta meg a gombot, mint én. De én magam is gyorsan a gomb felé nyúltam!

– És mit gondoltál, melyik hajó fog elszabadulni?

– Az övék! Az enyém – javítom ki magam. – Nem, nem tudom.

Sigfrid komolyan mondja: – Tulajdonképpen, amit tettél, nagy lélekjelenlétre utal. Tudtad, hogy nem maradhattok mindnyájan életben. Nem volt idő habozni. Két lehetőség volt: vagy meghal vala-

ki, vagy mindenki meghal. Úgy döntöttél, teszel róla, hogy valaki életben maradjon.

– Marhaság! Gyilkos vagyok!

Szünet. Közben Sigfrid áramkörei átgondolják a dolgot. – Bob – mondja megfontoltan –, azt hiszem, ellent mondasz önmagadnak. Nem azt mondtad, hogy Klara él még abban a diszkontinuitásban?

– Nemcsak ő, mindannyian! Számukra az idő megállt!

– Akkor hogy öltél volna meg bárkit is?

– Mi?

Megismétli: – Hogy ölhetnél volna meg bárkit is?

– ...nem is tudom – mondom. – Komolyan, Sigfrid, ma már nem szeretnék ezen gondolkodni.

– Nem is kell, Bob. Kíváncsi vagyok, van-e fogalom arról, milyen nagy haladást értél el az utóbbi két és fél órában. Büszke vagyok rád!

Akármilyen furcsa is, de elhiszem hogy az, csipestől, hícsi áramköröstől, hologramostól, mindelestől, és jólesik, hogy elhiszem.

– Most már elmehetsz, ha akarsz – mondja, miközben felkel, és a lehető legéletszerűbb módon visszamegy a karszékéhez. Még mosolyog is rám! – De előbb mutatni szeretnék neked valamit.

A védekezésem semmivé foszlott. Csak ennyit mondok: – Mi az, Sigfrid?

– Arról a bizonyos lehetőségről van szó, Bob – mondja –, amit említettem egyszer, de amit még soha nem használtunk ki. Szeretnék mutatni neked egy másik páciens, valamikor régről.

– Egy másik páciens?

Szelíden mondja: – Nézz csak a sarokba, Bob.

Odanézek...

...és ott áll ő.

– Klara! – És mihelyt megpillantom, tudom már, honnan vette Sigfrid; attól a géptől, amellyikkel

Klara még az Átjárón konzultált. Ott függ a levegőben, fél karja egy kartotéktartó fölött, lábai lazán lebegnek, és beszél; komolyan beszél, vastag fekete szemöldöke összehúzva, aztán mosolyog, és vigyorog, és fintorog, majd kedvesen néz, hívogató nyugalommal.

– Meghallgathatod amit mond, ha akarod, Bob.

– Akarjam?

– Nem okvetlenül. De nincs benne semmi, amitől félned kéne. Szeretett téged, Bob, amennyire csak képes volt rá. Ugyanúgy, ahogy te is őt.

Sokáig nézem, aztán megszólalok: – Kapcsold ki, Sigfrid.

Az utópihenőben csaknem elalszom egy pillanatra. Soha ilyen ellazult még nem voltam.

Megmosom az arcom, elszívok még egy cigaretta, aztán kilépek a Bura alatti ragyogó, szórt napvilágra, és minden olyan jónak és barátságosnak tűnik. Szeretettel és gyöngédséggel gondolok Klarára, és a szívemben búcsút mondok neki. És aztán S. Ya. jut eszembe, akivel este randevúm van, ha csak le nem késtem máris. De ő meg fog várni; belevaló nő, majdnem annyira az, mint Klara.

Klara!

Megállok a sétány közepén, az emberek belém ütköznek. Egy rövid sortba öltözött apró idős hölgy odatipeg hozzám, és megkérdezi: – Valami baj van?

Ránézek, de nem felelek; és aztán sarkon fordulok, és elindulok vissza Sigfridhez.

Nincs ott senki, még egy hologram se. Elkiáltom magam: – Sigfrid! Hol a fenében vagy?

Senki sem felel. Most vagyok legelőször úgy a szobában, hogy nincs előkészítve. Most legalább látni, hogy mi valódi és mi csak hologram; és nem sok a valódi. Porfém falak, vetítőállványok. A mat-

rac (valódi); a bárszekrény (valódi); néhány egyéb darab, amit esetleg használni vagy megérinteni volna kedvem. De Sigfridnek nyoma sincs. Még a szék sincs ott, amin ülni szokott. – Sigfrid!

Egyre csak kiabálok, a szívem a torkomban bugyborékol, az agyam forog. – Sigfrid! – kiáltom, és végre valami felvillan, és aztán ő maga is felsejlik a Sigmund Freud öltözékben, udvarias arc kifejezéssel tekintve rám.

– Igen, Bob?

– Sigfrid, én csakugyan megöltem őt! Klarának vége!

– Látom, Bob, felzaklattad magad – mondja. – Elmondanád nekem, hogy mi bánt?

– Felzaklattam magam? Ez több mint zaklatottság, Sigfrid! Az az ember áll előtted, aki kilenc társát ölte meg, hogy megmentse a saját életét! Lehet, hogy nem „igazán”! Lehet, hogy nem „szándékosan”! De az ő szemükben a gyilkosuk vagyok, és ugyanúgy a magaméban is!

– De Bob – mondja higgadtan –, ezen már rég túl vagyunk. Klara életben van még, mind életben vannak. Az idő megállt számukra...

– Tudom – üvöltöm. – Hát nem érted, Sigfrid! Épp ez az! Nem elég, hogy megöltem őt, *még most is ölöm!*

– És te ezt komolyan gondolod? – kérdezi türelmesen.

– Ő gondolja, nem én! Most és örökre, amíg csak élek. Ami történt, az számára nem évekkel ezelőtt volt, hanem csak néhány perce, és ez így fog menni egész életemen át. Én itt vagyok lent, öregszem, megpróbálok felejteni, Klara pedig odafent van a Sagittarius YY-ban, menekülésre képtelenül, akár hangya a borostyánban.

Zokogva zuhanok a műanyag matrakra. Sigfrid

lassacskán helyreállítja a rendelő berendezését, hol itt javít egy csöppet a dekoráción, hol ott. Papírlampionok lógnak a fejem fölött, a falon a Garda-tó holoképe látszik Sirmione felől, légpárnás hajókkal, vitorlásokkal és hancúrozó fürdőzőkkel.

– Engedd ki magadból a fájdalmat, Bob – mondja Sigfrid szelíden. – Engedd ki az egészet.

– Mit gondolsz, mit csinállok? – Hanyatt fordulok a habszivacs matracon és a plafont bámulom. – Túltenném én magam a fájdalomon és a büntudaton, Sigfrid, ha ő is túltehetné magát rajta. De számára ez lehetetlen. Ő kint maradt elakadva az időben.

– Folytasd csak, Bob – biztat.

– Azt csinálom! Számára az a másodperc még mindig a jelen... a másodperc, amikor eldobtam az életét, hogy a magamét megmentsem. Én meg csak éldegelek tovább, megöregszem és meghalok, és ő még mindig nem jutott túl azon a másodpercen, Sigfrid.

– Tovább, Bob, mondj el mindent!

– Azt gondolja, hogy elárultam, ebben a pillanatban is ezt gondolja! Én így nem tudok élni.

Hosszú-hosszú szünet, majd végül Sigfrid megszólal: – Látod, hogy igen.

– Micsoda? – Gondolataim ezer fényévnnyire járnak.

– De hiszen élsz, Bob.

– Ezt nevezed te életnek? – mondom ajakbiggyesztve. Felülök, és még egyet elhasználok a millió zsebkendő közül.

– Nagyon gyorsan reagálsz mindenre, amit mondok, Bob – mondja Sigfrid –, emiatt néha úgy érzem, mintha a válaszaid ellenszúrások volnának. Szavakkal hárítod el azt, amit mondok. De ez egyszer azt szeretném, Bob, ha vágásom telibe találna. Vésd ezt be jól: igenis hogy *élsz*.

– Na jó, mondjuk, hogy igen. – Élek hát; csak-hogy nem sok örömöm telik benne.

Ismét hosszú szünet, aztán Sigfrid megszólal:

– Bob. Tudod, hogy én gép vagyok. Azt is tudod, hogy a feladatom az, hogy emberi érzésekkel foglalkozzam. Nem vagyok képes átélni az érzéseket. Meg tudom viszont jeleníteni modellekkel, s így analizálni tudom őket a kedvedért. Vagy akár a magam kedvéért is. Képes vagyok olyan példát gyártani, amelyen belül fel tudom mérni az érzelmek értékét. Büntudat? Fájdalmas dolog; de mint-hogy az, befolyásolja a viselkedést. Arra készíttet, hogy elkerüld a büntudatkiváltó cselekvéseket, és ezáltal neked is és a társadalomnak is hasznára van. De ha nem érzed, akkor hasznát sem látod.

– De én *érzem!* Szűzanyám, Sigfrid, te aztán tudod, hogy *érzem!*

– Tudom – mondja –, hogy végre átengedted magad az érzésnek. A napvilágra került, ahol a hasznodra lehet, nem pedig elrejtve, ahol csak árt-hat. Ezért vagyok én itt, Bob! Hogy előhozzam az érzéseidet, és használhasd őket.

– Még a rossz érzéseket is? Büntudat, félelem, fájdalom, irigység?

– Büntudat. Félelem. Fájdalom. Irigység. Ható és befolyásoló tényezők. Olyan tulajdonságok, Bob, amelyekkel jómagam nem rendelkezem, legfeljebb hipotetikus értelemben, amennyiben képes vagyok ezeket magamhoz rendelni valamely modell alapján, hogy tanulmányozzam őket.

Újabb szünet következik. Furcsa érzésem támad. Sigfrid szünetjeinek rendszerint okuk szokott lenni. Vagy az, hogy időt adjon nekem valaminek a belátására, vagy pedig az, hogy neki legyen ideje valami bonyolultabb gondolatmenet kikalkulálására velem kapcsolatban. Ezúttal azt hiszem, hogy egyikről

sincs szó. Gondolkodik, de nem rólam. Végül ezt mondja: – Akkor hát most válaszolok a kérdésedre, Bob.

– A kérdésemre? Miféle kérdésemre?

– Azt kérdezted tőlem: „Ezt nevezed te életnek?” És a válaszom ez: Igen. Pontosan ezt nevezem én életnek. És a szó hipotetikus értelmében nagyon is irigyellek érte.

KIFIZETÉSI ÉRTESÍTÉS

Címzett: ROBINETTE BROADHEAD

1. Elismerjük, hogy az Ön által használt pályabeállítás megközelítőleg 100 napos időmegtakarítást eredményez fordulónként az Átjáró Kettőre az eddig szokásos beállításhoz képest.

2. A Bizottság határozatánál fogva Önt egyszázalékos jogdíj illeti meg minden jövőbeni út haszná után, amely a nevezett új pályabeállítást használja, és ezen jövőbeni jogdíjkifizetések terhére Önt 10 000 \$ előlegben részesítjük.

3. A Bizottság határozata alapján a nevezett jogdíj és előleg fele büntetésképpen megvonandó Öntől azon oknál fogva, hogy utazása során az Önre bízott hajót megkárosította.

Fentiek szerint számlája az alábbiak szerint módosul:

Jogdíjelőleg (bizottsági határozatszám: A-135-7) mínusz levonás (határozatszám: A-135-8): 5000 \$

Új egyenleg: 6192 \$

KIFIZETÉSI ÉRTESÍTÉS

Címzett: ROBINETTE BROADHEAD

Számlája az alábbiak szerint módosul:

Garantált jutalom a 88–90A és 88–90B küldetés teljesítéséért (túlélőkre összesen): 10 000 000 \$

A Bizottság által megítélt tudományos prémium:
8 500 000 \$

Összesen: 18 500 000 \$

Új egyenleg: 18 506 036 \$

Vége

The Hugo and Nebula Award-Winning Novel by

Frederik Pohl

0-345-34690-4

Book One of *The Heechee Saga*
Gateway

